

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"Ey İman Edenler! Allah'tan Korkun ve Sâdıqlarla Beraber Olun."
(Tevbe: 119)

"Ey İman Edenler! Allah'tan Korkun ve O'na Yaklaşmaya Vesile Arayın."
(Mâide: 35)

"Onlar Sıdk Makamında, Kuvvet ve Kudret Sahibi Hükümdarın Huzurundadırlar." (Kamer: 55)

"Onlar O Kimselerdir ki, Allah İmanı Kalplerine Yazmış ve Onları Kendinden Bir Ruh İle Desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

"İlmi İle Amil Olan Âlimin Yüzüne Bakmak İbadet Makamına Kaim Olur." (Münâvî)

"Kişi, Sevdiği İle Beraberdır." (Buhârî)

**MÂNEVÎ İRTİBAT, KALBÎ MUHABBET, RÛHANÎ BERABERLİK;
"RÂBITA-İ ŞERİF"**

**Mânevî Arş
Bu Bağ Ne Demektir?**

"Hakk'tan Nasibini Almak" Söyle Olur

RÂBİTA NEDİR?

Râbitadaki Hikmet

Râbita'nın Sırrı Şudur

Sevgi ve Teslimiyet

Hayat İmtihanı

RÂBİTA KİME YAPILIR?

Nefsini İLâh Edinenler ve Onlara Râbita Yapanlar

Mühim Bir Sır

İlâhi Lütfa Mazhar Olabilmek

RUHÂNİYET

Ölümden Sonra Devam Eden Vazife

Kendi Hizmetinde Bulundurması

Onun Tasarrufu Devam Eder

Hâtem-i Veli'den Sonra Durum Ne Olacak?

/ İsmail Yavuz

Kur'an-ı Kerim Tefsiri

İhlâs Sûre-i Şerif'inin Tefsiri (25)

ALLAH-U TEÂLÂ'NİN İLİMDE MUVAFFAK KILDIĞI HAS KULLARI (2)

"Kün feyekûn", "Ol!" buyuruyor, her şey oluyor. O'nunla oluyor. Hepsi bir cesetten, bir elbiseden, bir perdeden ibarettir.

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

Hicretin Yedinci Yılı

Hayber'in Fethi (3)

Hayber'de böyle büyük fetihlere nâil olduktan ve pek çok ganimet malı elde ettikten sonra mücâhidler, başlarında Resulullah Aleyhisselâm olduğu halde, Medine'ye dönmek üzere yola çıktılar.

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler (69)

"Dünyadaki Kardeşlik Tanışmaktan İbarettir."

"İtimat edin hayat ölümden sonra başlar. Fakat insanların çoğu bundan gafil. Ve nasıl bir hayat?"

EVLYÂ-İ KİRÂM -kaddesallahu Esrârehüm- Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatları (192)

Şeyh Hasan eş-Şirvânî -kuddise sırruh-

Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (125)

[DÂVUD BİN MAHMUD EL-KAYSERÎ -Kuddise Sırruh- \(5\)](#)

Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah İncileri

[İbtilâ ve İmtihan \(3\)](#)

Kureyşliler Resulullah Aleyhisselâm ve müslümanlar üzerindeki zulüm ve baskılarını kat kat artırdılar. Bunun üzerine yanına evlâtlığı Zeyd bin Hârise - radiyallahu anh-i alarak Mekke devrinin onuncu yılında Şevval ayında, Mekke'ye iki günlük mesafe olan Tâif şehrine gitti. İslâmiyet'i oralarda yaymayı düşünüyordu.

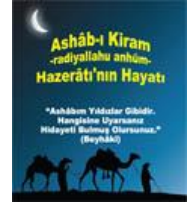
İSLÂM İLMİHALİ

[Hacc \(22\)](#)

[HACC HAKKINDA BİR TATBİKAT \(6\)](#)

ASHÂB-I KİRAM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

[HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- \(38\)](#)

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- bir hadise hakkında bir sünnet bilmiyorsa çıkar ve müslümanlara: **"Bu mevzu hakkında Resulullah Aleyhisselâm'dan bir sünnet bilmeniz var mı?"** diye sorardı.

GÜNDEM

[Teknoloji Çok Hızlı Gelişiyor, Tarih Hızlı Akıyor, Düşmanlarımız Hızlı Çalışıyor!](#)

/ Uğur Kara

Devlet yapısı itibarı ile biraz hantaldır. Ancak düşmanlarımız hızlı. Elimizdekileri; dinimizi, vatanımızı, huzurumuzu, ahlâkımızı her şeyimizi elimizden almaya çalışıyorlar.

GÜNDEM

[İnsanlığın Küresel Emperyalistlerden Çektiği Sıkıntılardan Birisi; AÇLIK](#)

/ Şinasi Çapa

Bir tarafta büyük bir gelir artışı yaşanırken diğer yanda alabildiğince fakirleşme, yoksullaşma, insanca yaşama kaynaklarından mahrum bırakılma vahşiliği ile karşılaşılıyor. İnsanlık hiçbir çağda böyle bir uçurumu yaşamadı.

Eğitim

CİNSEL KİMLİK SAPMASI / Canan Büşra Kara

| [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Râbîta kelimesi lügatte iki şeyin birbirine bağlanması demektir. Tasavvuf dilinde ise müşid ile mürid arasındaki ilâhî feyzin akışını sağlayan mânevî bir bağıdır. Bu bağ, Kur'an-ı kerim ve Hadis-i şerif'lerde bazen açık, bazen de zimnen işâret edilmiştir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve sâdıklarla beraber olun." buyuruyor. (Tevbe: 119)

"Sâdıkîn"den murad **"Müşidûn"** olduğu "Bahr-ul Hakâyık" tefsirinde beyan buyurulmuştur.

Allah-u Zülcelâl Hazretleri ehl-i imanı bu Âyet-i kerime ile mükellef kılmış, vâris-i enbiya olan bir müşid-i kâmilin maiyyetinde bulunmalarını emir ve vâcip eylemiştir.

Bir karpuz düşünün. Gıdasını alması için ipi var, sapı var. Aslında ne ipinde ne de sapında bir şey yok. O karpuz nasıl olgunlaştığını bilmiyor, yerlerde de sürünüyor. Fakat içini açtığı zaman lezzeti var, suyu var, kokusu ve rengi var, çekirdekleri sıra sıra dizilmiş. Ne sapında ne de ipinde hiçbir şey olmadığı halde o diziyi ona kim verdi? Hiç düşündün mü?

Yaratan, nimetlerle donatan yalnız Allah-u Teâlâ'dır.

İşte O'nun tayin ettiği kimse de, o ilk mânevî ip vasıtasıyla ona öylece akıtır ve onu olgunlaştırır.

Binaenaleyh o kimse nasıl tekâmül ettiğini bilmez, karpuzun bilmediği gibi.

Her meyve gidasını sapından alır. Halbuki ne sapında ne de ağacında hiçbir hüküm yok. Amma her biri ne kadar güzel oluyorlar.

Bunun gibi, şeyh de bir perdedir, sen şeyhi görme, ötesine bak. O perdede O var.

Fenâfillâh'a çıkmış bir veli, Hakk'ta fâni olduğu için, onda bir şey aramak zaten yersizdir. O fâni olmuş, Hakk onda tecelli etmiş. Bir müridin ona merbudiyeti ise; **"Hakk'tan nasibini alması"** mânâsına geliyor.

Bir karpuzun suya ihtiyacı olduğu gibi, insanoğlunun da feyz-i ilâhî'ye ihtiyacı vardır. Kalbinden havâtıratın boşaltılarak nur dolması, bu nurun temini için **"Râbîta"** gereklidir.

Bir insan mânevî bir mürebbiye ihtiyacını takdir eder ve:

"Allah'ım! Lütuf deryandan Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin deryasına, Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin deryasından Mürşid-i kâmil'in deryasına, Mürşid-i kâmil'in deryasından da benim kalbime ilâhî feyzi ihsan buyur." diyerek Allah-u Teâlâ'ya niyazda bulunur.

Mürşid-i kâmil'e râbitasını bırakmıyor, oradan nasibini alıyor. Çocuğun annenin sütünü emdiği gibi, feyzini alıyor, tekâmül ediyor.

Râbitası kuvvetli olan kişi Mürşid-i kâmil'deki bütün halleri çekebilir. Allah-u Teâlâ onun deryasına ne verdiyse o deryadan olduğu gibi çekebilir. Fakat teslimiyeti, ihlâsı, mahviyeti o nispette olacak. Mahviyet olmayan insanda daima engel vardır. Bu engel kendi nefsidir, kendi vücududur. Hakk'a yaklaşmasına mani olur.

Onun için fakirin daima mahviyetten bahsetmesindeki gayemiz budur. "Sen çık aradan, kalsın Yaratan."

İnsanda; sevgi, muhabbet, sadakat, teslimiyet, doğruluk, mahviyet, ihlâs, edep olursa sıdk ile yaptığı râbitayla Allah-u Teâlâ'nın ihsan ettiği nimeti çekebilir. Râbitanın özü işte budur.

Onun için Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sirruh- Hazretleri burada işaret ederek şöyle buyuruyorlar:

"Şeriat infazından sonra en kestirme yol Râbîta ile alınır."

Râbitayı çok kuvvetli tutmak lâzım, ne kadar kuvvetli tutarsak kalp o kadar sâlimleşir.

Bir de yalancı şeyhler vardır. Bu sahte mürşidler Hakk'tan almamış ki kişiye ne versin? Kendisi muhtaç, âleme vermeye çalışıyor.

Sıfat-ı hayvaniyede yaşıyor ve tuttuğunu ahırına bağlıyor. Ahıra kapattığı için o kimse hakikati göremiyor ve arayamıyor.

Ebedî hayatı katleden işte bu yol kesici şeyh şeytanlarıdır.

•

Bu ay başında idrak edeceğimiz mübarek **"Kadir Gecenizi"** ve **"Ramazan-ı Şerif Bayramı"**nızı tebrik eder, tüm İslâm âlemine ve memleketimize hayırlar getirmesini, af ve mağfiretimize vesile olmasını niyaz ederiz.

Baki esselâmü aleyküm, ve rahmetullah...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

"Ey İman Edenler! Allah'tan Korkun ve Sâdıklarla Beraber Olun." (Tevbe: 119)

"Ey İman Edenler! Allah'tan Korkun ve O'na Yaklaşmaya Vesile Arayın." (Mâide: 35)

"Onlar Sıdk Makamında, Kuvvet ve Kudret Sahibi Hükümdarın Huzurundadırlar." (Kamer: 55)

"Onlar O Kimselerdir ki, Allah İmanı Kalplerine Yazmış ve Onları Kendinden Bir Ruh İle Desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

"İlmi İle Amil Olan Âlimin Yüzüne Bakmak İbadet Makamına Kaim Olur." (Münâvî)

"Kişi, Sevdiği İle Beraberdır." (Buhârî)

**MÂNEVÎ İRTİBAT, KALBÎ MUHABBET, RÛHANÎ
BERABERLİK;
"RÂBITA-İ ŞERİF"**

İsmail Yavuz - Temmuz 2016
Başyazı - Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.3-28

***"Mürşidle beraberliğin bir kısmı cismâni olduğu gibi, bir kısmı da ruhânîdir ki, bunu râbita ile izah edebiliriz.
Râbitanın azlık ve çokluğu, yani zayıflık ve kuvvetliliği muhabbetin azlık ve çokluğuna tâbi bulunacağından, muhabbet arttıkça râbitanın kuvveti de artar.
Mürşid-i kâmil'in nazarına ne zaman mazhar olunacağı belli olmaz. Her zaman hazır***

olmak lâzım ki, bir defa isabet ederse kalbi ihyâ eder. Mevlâ dilediği kadar verir. Sen de nasibini alır ve o nasible yürürsün. Kendi başına senelerce katedemediğin mesafeyi bir anda aşırırlar. İç âlemin tamamen değişmiş olur. O feyz ve bereketle içindeki bakırı altına çevirirler. Eski yepyeni olur. Bütün vücut nûrlanır. Ne zaman tecelli edeceği belli olmadığı için, kalbini oraya yasla ve ihlâsla sadâkatle hep orayı bekle. Bakma başka yere. Dış âlemde elini gözünü çek, iç âlemine dön. Hakk'tan geldin, yine Hakk'a ulaşacaksın. Şu halde Hakk ile meşgul ol. Yılmadan, yıkılmadan, sebatla, azimle..."
(Ömer Öngüt -kuddise sirruh-)

Mânevî Arş:

Allah-u Teâlâ nasıl ki Arş-ı Rahman'dan bütün insanlara **"Rahman"** ism-i şerif'i ile vücut ve hayat dağıtıyor, mânevî hayat da yalnız ve yalnız Seyyid-i Kâinat Sebeb-i Mevcudât olan Muhammed Aleyhisselâm'dan gelir.

Âyet-i kerime'sinde:

"Biz seni âlemlere rahmet olarak gönderdik." buyuruyor. (Enbiyâ: 107)

"Rahim" ism-i şerif'inin sahibi olan Allah-u Teâlâ **"Rahmeten lil-âlemin"** olan Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e mânevî hayat kaynağı bahşetmiştir. Mânevî hayat kaynağı da ancak oradan gelir.

Yani mümin bir kimseye mânevî olarak ne verilmişse onun vasıtasıyla verilmiştir. Oradan o hayat suyu gelmedikçe hiç kimse iman etmiş olmaz. O mânevî hayat kaynağından hayat suyu gelmedikçe hiç kimsede mânevî hayat bulunmaz. İman nuru ile münevver, İslâm şerefiyle müşerref olan müminlere ilâhî feyz; ancak ve ancak Allah-u Teâlâ'nın Aziz'i, Halil'i ve Nur'u olan Resulullah Aleyhisselâm'dan gelir.

Allah-u Teâlâ onu kendi nurundan yarattı, o nurdan da mükevvenâtı donattı. Nereye baksan o nur. Ona verdiğinden ötürü bütün kâinat ona muhtaçtır.

O, Allah-u Teâlâ'nın nurudur, bütün âlemlerin gurur ve sürurudur.

•

Allah-u Teâlâ'nın lütuf deryasından Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-in deryasına gelen ilâhî rahmet ve feyiz, oradan zamanın Mürşid-i kâmil'inin deryasına gelir, oradan da kâinata dağılır. Zira o, Nur'unun nurudur. O Nur'un vekâletini taşımaktadır.

Hadis-i şerif'te şöyle buyurulmaktadır:

"Mümin kulun kalbi, Rahman olan Allah'ın arşıdır." (K. Hafâ)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz kâinata mânevî hayat verdiği gibi, vekilinin kalbi Arş-ı Rahman olduğu için nasipdar olanlara o arştan veriyor.

Hakk'ın tayini ile vazife verilen kimse, emirle o makama getirilmiştir.

Allah-u Teâlâ ona tasarruf vermişse, O'nun izni ile tasarruf eder. Tasarruf vermemişse Allah-u Teâlâ onda tasarruf eder, lâtifelerini yürütür.

Taksimât bütün kâinata "**Maddî Arş**"tan gelir. Mânevî bütün taksimât da "**Mânevî Arş**"tan gelir. Bu da insan-ı kâmil'dir.

O "**Rahmeten lil-âlemîn**" değildir amma "**Rahmeten lil-âlemîn**"in vekili olduğu için o nuru saçmaktadır.

Bilerek veya bilmeyerek mânevî hayat suyunu alanlar ondan alırlar. Bütün âlemlerin o kalpten alışı, aslında O'ndan alışıdır. Çünkü o depoya O vermiştir. "**Mânevî Arş**"a müridin nasibini ayırmış ve ona bağlamıştır.

Beşerden alınmayan, bizzat Allah-u Teâlâ'dan ve Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inden alınan bir nur olduğu için beşerin hafsalası almaz, ilmi ve akli yetmez. Allah-u Teâlâ dilediğini dilediğine verir.

Bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"O'dur müminlerin kalplerine huzur ve sükûnu indiren. Tâ ki imanlarını kat kat artırsınlar." (Fetih: 4)

Bu Bağ Ne Demektir?

Bir karpuz düşünün. Gıdasını alması için ipi var, sapı var. Aslında ne ipinde ne de sapında bir şey yok. O karpuz nasıl olgunlaştığını bilmiyor, yerlerde de sürünüyor. Fakat içini açtığı zaman lezzeti var, suyu var, kokusu ve rengi var, çekirdekleri sıra sıra dizilmiş. Ne sapında ne de ipinde hiçbir şey olmadığı halde o diziyi ona kim verdi? Hiç düşündün mü?

Yaratan, nimetlerle donatan yalnız Allah-u Teâlâ'dır.

İşte O'nun tayin ettiği kimse de, o ilk mânevî ip vasıtasıyla ona öylece akıtır ve onu olgunlaştırır.

Binaenaleyh o kimse nasıl tekâmül ettiğini bilmez, karpuzun bilmediği gibi.

Her meyve gıdasını sapından alır. Halbuki ne sapında ne de ağacında hiçbir hüküm yok. Amma her biri ne kadar güzel oluyorlar.

Bunun gibi, şeyh de bir perdedir, sen şeyhi görme, ötesine bak. O perdede O var.

Fenâfillâh'a çıkmış bir veli, Hakk'ta fâni olduğu için, onda bir şey aramak zaten yersizdir. O fâni olmuş, Hakk onda tecelli etmiş. Bir müridin ona merbudiyeti ise; "**Hakk'tan nasibini alması**" mânâsına geliyor.

"Hakk'tan Nasibini Almak" Şöyle Olur:

Bir karpuzun suya ihtiyacı olduğu gibi, insanoğlunun da feyz-i ilâhî'ye ihtiyacı vardır. Kalbinden havâtıratın boşaltılarak nur dolması, bu nurun temini için "**Râbıta**" gereklidir.

Bir insan mânevî bir mürebbiye ihtiyacını takdir eder ve:

"Allah'ım! Lütuf deryandan Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin deryasına, Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin deryasından Mürşid-i kâmil'in deryasına, Mürşid-i kâmil'in deryasından da benim kalbime ilâhî feyzi ihsan buyur." diyerek Allah-u Teâlâ'ya niyazda bulunur.

O deryadan feyiz almak lâzımdır. Kimi kişilerin borusu dardır, kimisi geniştir, kimisi daha geniştir. Muhabbet nispetinde boru genişler. Borunun genişliği ve kabiliyeti nispetinde feyiz ala ala, onun kalbi de havuz olur, gölcük olur, deniz olur. Çünkü mürşidin kalbinin deryasındaki sudan, muhabbet bağı sebebiyle, o vasıta ile kalbine aktarabilmektedir.

Bunu temin eden de; Allah-u Teâlâ'nın ezeli nasibi, zikir-fikir ve Râbıta'dır. Bu üç şey ile bu lütuf ve ihsana nâil olur.

Bu ilâhî feyz suyunu aktardıkça, o su ile içini nurlandırmaya, lâtifeleri geçmeye başlar.

Lâfza-i celâl başta olmak üzere, o nur ile; "**Allah**", "**Yâ Allah!**", "**Yâ Hû!**", "**Yâ Hayy!**", "**Yâ Kayyum!**" zikirleriyle gider.

Ondan sonra artık bağı nispetinde, çalışması neticesinde bu terakkiler olur.

Bunların sermayesi de Allah-u Teâlâ'nın ihsan ettiği muhabbet ve teslimiyettir. Muhabbet ve teslimiyeti olmayana katıyyen vermezler, suyunu kesiverirler. Bunun da sebebi; sen bana itimat etmiyorsun ki, ben sana edeyim. Bu gibi kimselerin suyunu keserler, onun da artık işi biter. Bu ise, içine kurt giren güzel bir meyvenin çürümesine benzer.

Lâtifeleri bitiren bir kimse bir noktayı ihraz etmiştir. Fenâfirrasul'e çıkıldığı zaman artık ruh tekâmül etmiş, nefis tezkiye bulmuş, murakabaya hazırlanmış olur. O büyük deryaya dalmış, oradan feyiz almaktadır.

Mürşid-i kâmil'e râbıtasını bırakmıyor, oradan nasibini alıyor. Çocuğun annenin sütünü emdiği gibi, feyzini alıyor, tekâmül ediyor.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in deryasına gider, o büyük deryada yüzmeye, oradaki feyz-i ilâhî'yi çekmeye başlar. Çektikçe mânen murakabalara ve Kelime-i tevhid'e geçer.

Kelime-i tevhid'in mânâları zannedildiği gibi değildir, çok değişiktir. Çünkü "**Lâ**"lar kalkmadıkça "**İlâh**" görülmez.

Sonra sıra ile murakabalara başlanır. Şeyhin yardımı, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in himmeti ile murakabaları geçer geçer, nihayet o murakabalarla ruh tekâmül eder, nefis tezkiye bulur.

Böylece mânevî büyük deryada mânen hayli tekâmül etmiş olur. Balığın büyük denizde büyüdüğü gibi. Büyük balık küçük denizde, küçük havuzda yetişmez. Balının okyanus gibi büyük denizlere ihtiyacı var. Orada tekâmül eder, büyür.

Murakabalar nefisle beraber yavaş yavaş çıkar. Tâ ki Fenâfillâh'a erinceye kadar.

Orada:

"O'nun zâtından başka her şey helâk olucudur." (Kasas: 88)

Âyet-i kerime'sinin tecelliyâtı husule gelir.

Bir çocuk ana karnında iken Allah-u Teâlâ onu annesine bağladığı bağ ile tekâmül ettiriyor. Gerçekte hep O. Başka birşey yok. O bağı kessen çocuk ne olur? Ölür. Bu tekâmülden çocuğun da haberi olmaz, annenin de haberi olmaz.

Hepsi de aynı hücreden meydana geldiği halde, Allah-u Teâlâ çocuktaki bütün sistemleri bir bir teşekkül ettiriyor. Beyin, kalp, akciğer, karaciğer, böbrek... gibi en hassas organları yerli yerine yerleştiriyor. Hafızayı kuruyor. Deri bütün vücudu kaplıyor. Bunları kim yapıyor? Hazret-i Allah!

Allah-u Teâlâ çocuğu ana karnında tekâmül ettirdiği gibi, kimisini de dünya karnında tekâmül ettirir. O artık Âyân-ı sâbite mesabesine düşer. Allah-u Teâlâ onu yok iken var eder.

Allah-u Teâlâ onu dünyada ana karnında olgunlaştırdı. Dünya da ana karnıdır.

Kimisini de âlemlerde yetiştiriyor. Bu âlemlerde yetişen bizzat Resulullah Aleyhisselâm'ın hususi vekilidir. O âlemlerde yetişir, diğeri dünyada yetişir, diğeri de ana karnında yetişir.

"Rahmeten lil-âlemîn"in hususi vekili âlemlerde yetiştiği için âlemler onu tanır.

Nitekim Abdülkâdir Geylânî -kuddise sırruh- Hazretleri:

"Bu zâta melekût âleminde Azîm yani büyük kişi ismi verilir." buyurmuşlardır.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Her birine âlemlerin üstünde meziyetler verdik." (En'am: 86)

Allah-u Teâlâ Peygamber Aleyhimüsselâm Efendilerimiz'i bütün âlemlere duyurduğu, fazilet ve meziyetlerini bildirdiği gibi, ona da âlemlerin üzerinde meziyetler vermiştir.

Âlemler o peygamberi tanır, vekilini de tanır. Niçin tanır? Onların oradaki muhabbetleri de O olur.

Elma da karpuz gibidir. Ağaçta olgunlaşıyor, tekâmül ediyor, lezzetini alıyor, suyunu alıyor. Ağaçta bir şey yok, sapında bir şey yok. Fakat sapını koparsan ne olur? Çürür.

Elma gıdasını o sap vasıtasıyla aldığı gibi, mürid de kendisine ayrılan nasibini, bağı ve muhabbeti nispetinde mürşid vasıtasıyla alıyor. Zira onsuz ona gelmiyor.

Elmanın çürüdüğü gibi çürüyenler de kısım kısımdır.

Bazıları "Ben yükseldim." der. Kendisini beğenir ve ağaçtan düşer.

Bazısına kurt girer, çürütür ve onu düşürür.

Kimisini de hayvan koparır. Biz bunlara şeyh şeytanı diyoruz. Hayvan koparır, insan koparmaz.

•

Bir de yalancı şeyhler vardır. Bu sahte müşşidler Hakk'tan almamış ki kişiye ne versin? Kendisi muhtaç, âleme vermeye çalışıyor.

Sıfat-ı hayvaniyede yaşıyor ve tuttuğunu ahırına bağıyor. Ahıra kapattığı için o kimse hakikati göremiyor ve arayamıyor.

Ebedî hayatı katleden işte bu yol kesici şeyh şeytanlarıdır.

Mukallid müşşid ile mutasarrıf bir Müşşid-i kâmil arasındaki fark, ölü ile diri arasındaki fark gibidir. Tasarruf sahibi bir Müşşid-i kâmil muallim gibidir. Öğretir, bildirir, tehlikeleri haber verir, yürütür, indirir, çıkarır, müride istediği şekilde biiznillâh-i Teâlâ tasarruf eder. O merdivene dayanır çikarsın. Mukallid ise kendisi ölü olduğu için bunu yapamaz.

RÂBİTA NEDİR?

Râbîta kelimesi lügatte iki şeyin birbirine bağlanması demektir. Tasavvuf dilinde ise müşşid ile mürid arasındaki ilâhî feyzin akışını sağlayan mânevi bir bağıdır. Bu bağ, Kur'an-ı kerim ve Hadis-i şerif'lerde bazen açık, bazen de zimnen işâret edilmiştir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve sâdıklarla beraber olun." buyuruyor.
(Tevbe: 119)

"Sâdıkin"den murad **"Müşşidün"** olduğu "Bahr-ul Hakâyık" tefsirinde beyan buyurulmuştur.

Allah-u Zülcelâl Hazretleri ehl-i imânı bu Âyet-i kerime ile mükellef kılmış, vâris-i enbiya olan bir müşşid-i kâmilin maiyyetinde bulunmalarını emir ve vâcip eylemiştir.

Hazret-i Allah'ın **"Teklif-i mâlâ yutak"** buyurmayacağı yani kuluna güç getiremeyeceği şeyi teklif etmeyeceğini bildiğimiz halde; sâdıklarla beraber olmayı emredince, her zaman için sâdıkları bulundurmamayı hem de bildirmeyi temin etmiş demektir.

Müşşidle beraberliğin bir kısmı cismâni olduğu gibi, bir kısmı da ruhânîdir ki, bunu râbîta ile izah edebiliriz. Bu şerefli kalpten kişinin kendi kalbine akıtması da râbîta ve murakaba

sayesinde mümkün olur. Râbitanın azlık ve çokluğu, yani zayıflık ve kuvvetliliği muhabbetin azlık ve çokluğuna tâbi bulunacağından, muhabbet arttıkça râbitanın kuvveti de artar.

Bir Âyet-i kerime'sinde de şöyle buyuruyor:

"İyilik ve takvâ üzerinde yardımlaşın." (Mâide: 2)

Kişi için her ne kadar maddi yardım gerekli ise de, mühim olan mânevî yardımlaşmadır. Zirâ birincisi fânî, ikincisi ise bâkîdir.

Bir müşid-i kâmilin, Rabb'i tarafından gönül deryasına akıtılan ilâhî feyzi; müridin kurumuş gönül bahçesine akıtıp, orada iman ağacının yeşermesine, dal-budak salmasına ve ibadet meyvelerini verip ebedî saâdete ulaşmasına vesile olmaktan daha güzel bir yardım mı olur?

Râbita, işte bu emr-i ilâhinin gereği bir yardımlaşmadır.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde de buyuruyor ki:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve O'na yaklaşmaya vesile arayın." (Mâide: 35)

Dikkat edilirse bu Âyet-i kerime'de takvânın yanında kurtuluş için bir de vesile şartı getirilmiştir. Bahsedilen vesileyi ulemâ müşid-i kâmil olarak tefsir etmişlerdir. Çünkü müşid-i kâmil, devrinde Peygamber vârisidir. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e uymayanların kurtuluşu mümkün olmayacağı gibi, vârisine uymayanların da kurtuluşu zordur.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Allah'ın öyle velî kulları vardır ki, onların gönülleri ilâhî râhmet deryâlarıdır." buyurmuştur.

Bu Hadîs-i şerif'ten şu mânâ çıkıyor ki, velî kulların gönüllerinde deryâlar halinde bulunan ilâhî rahmetten, mânevi bir yol bularak kendi kalbinize akıtınız. Bu mânevi feyz ve rahmetin akışı Râbita'dır.

•

Abdülkâdir Geylânî -kuddise sirruh- Hazretlerimiz **"Sizin satın alacağınız bellidir, ben size onu satırım."** buyurmuştur. Yani, siz ancak muhabbet ve teslimiyetiniz nispetinde râbita yapar feyz alabilirsiniz. Ben de size ancak o nasibiniz kadarını veririm. Çeşme akıyor, amma sen testini tutmuyorsun ki dolsun...

•

Şeyh Muhammed Es'ad Erbili -kuddise sirruh- Hazretlerimiz buyuruyorlar ki:

"Tarikat-ı âliye'de feyz alma ve ilerleme yalnız zikir ve evradın çokluğuna bağlı olmayıp, ihlâs-ı kalbiyye ve samimi muhabbetin de büyük tesiri bulunduğu erbabına malum ve âşikârdır. Meşâyih-ı kiram'dan bazısı 'Şeyhin bir nazarı kırk çileden daha evlâdır.' sözüne ilâveten, feyze nail olmak için mürşid-i kâmilin nûrlu nazarlarını da feyz ve terakki vesilesi kabul etmişlerdir." (30. Mektup)

"Bilindiği gibi, râbitadan maksat feyz almaktır. Gerçek feyz kaynağı ise Cenâb-ı Hakk'tan başkası olmadığı şüphesizdir. Şu kadar var ki, Allah'ın Habib'i Muhammed Mustafa -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hazretleri dahi Cenâb-ı Hakk'ın zât ve sıfâtının tecellî mahalli ve mazharı bulunduğundan, Peygamberimiz -sallallahu aleyhi ve sellem-den feyz almak, Cenâb-ı Hakk'tan feyz almak demektir.

"Allah'ın ve Resulullah'ın ahlâkı ile ahlâklanınız." şeklindeki peygamber emrine uyarak beşerî sıfatlardan çıkıp, arzulanan güzel ahlâk ile ahlâklananlar, yani tam bir fenâ duygusu ile Fenâfirresul ve daha doğrusu Fenâfillâh'ın üstün şerefine nail bulunanların da râbitası:

"Ona yaklaşmaya yol arayın." Âyet-i kerime'siyle bütün müminlere emir ve ferman buyurulmuştur. (Mâide: 35)..." (13. Mektup)

•

İmâm-ı Rabbâni -kuddise sirruh- Hazretlerimiz ise Râbita hususunda şöyle buyuruyorlar:

"Kendini zorlamaksızın râbitanın kendiliğinden hasıl olması, mürid ile şeyh arasında tam bir yakınlık olduğunun alâmetidir. Bu yakınlık faydalı olma ve istifade etmeye yarar. Yollar içinde râbitadan daha çabuk kavuşturmanı yoktur.

Ne büyük bir saâdettir ki, o kimseye bu nimeti ihsan ederler.

Hâce Ahrar -kuddise sirruh- Hazretleri: "Râbita, Hakk'ın zikrinden daha faydalıdır." buyurur.

Yani şeyhin hayali, mürid için zikirle meşgul olmaktan daha evlâdır. Çünkü müridin başlangıçta Allah-u Teâlâ ile tam bir yakınlığı yoktur. Bunun için zikir yolu ile çok fayda temin edemez." (187. Mektup)

"Bu Tarikat-ı âliye'ye sülûk edip ilerlemek, rehber olan şeyhin muhabbet râbitasına bağlıdır.

O, murad olarak bu yolda seyretmiş, kuvvetle çekilerek bu kemâlâta kavuşturulmuştur.

Onun nazarı kalb hastalıklarına şifadır, teveccühü mânevi hastalıkları giderir.

Bu yolda yetişmek ve başkalarını yetiştirmek in'ikas yolu iledir. Mürid, şeyhine karşı beslediği muhabbet bağı ile, her an onun gibi olmaktadır. Ondaki akseden nûrlar ile nûrlanır." (260. Mektup)

"Onun bir nazarı kalp hastalıklarını giderir. Bir teveccühü beğenilmeyen kötü huyları siler süpürür." (285. Mektup)

•

İmâm-ı Şârâni -kuddise sırruh- Hazretleri **Nefehâtül-Kuds** kitabında zikrin âdâbını tarif ederken râbita, yani şeyhin şahsını tahayyül etmenin lüzumunu zikrin adabından saymıştır.

Allâme Seyyid Şerif Cürcâni Hazretleri dahi Şerh-i Mevâkîf'in sonunda râbitanın sıhhat-i zuhurunu ve müridin bu suretle feyz alabileceğini kaydederek hatırlatmıştır.

Şeyh Tâcüddin Osmânî Hazretleri Tâciye adlı kitaplarında Cenâb-ı Hakk'a kavuşma sebeplerini zikrederken kâmil bir şeyhe kalbi raptetmek kavuşma sebeplerinin üçüncüsü olmak üzere gösterilmiştir.

Abdulkadir Geylânî -kuddise sırruh- Hazretleri'nden nakledildiğine göre, tarikât-ı âliye'ye sâlik olanların evliyâ-i kiram ile râbita-ı kalbiyyede bulunmalarının lâzım geleceğini beyan etmişlerdir.

Ayrıca İmâm-ı Gazâlî, İmâm-ı Süyûtî, Şeyh Halil, Ebul Abbas El-Mürsî, İbn-i Atâ, Necmüddin-i Kübrâ ve diğer pek çok âlimler aynı fikirde olduklarını eserlerinde beyan buyurmuşlardır. (Risâle-i Es'adiyye)

•

Hazret-i Allah'a ait olan ilâhî feyz Habib'inin -sallallahu aleyhi ve sellem- deryâsına gelir, oradan da zamanın mürşidinin deryasına gelir. Ezelf taksimâta dâhil olanların, nasipdar olanların, nasiplerini alabilmeleri için, o deryaya doğru kalblerini açık bulundurmaları lâzımdır. Su mütemadiyen akıyor, fakat sen testini çeşmeye tutmuyorsun. Testiyi çeşmeye tutmak demek, zikirden-fikirden de her şeyden kesilip râbitada durmak, kalbi o deryaya bağlamak demektir.

Her şeyden dikkatler kesilmek suretiyle gözler kapatılır. Baş hafif sağa çevrilir, gönül penceresi açılır ve oraya raptedilir. Böylece on beş, yirmi dakika veya daha fazla beklenir. Mürşid-i kâmil'in nazarına ne zaman mazhar olunacağı belli olmaz. Her zaman hazır olmak lâzım ki, bir defa isabet ederse kalbi ihyâ eder. Mevlâ dilediği kadar verir. Sen de nasibini alır ve o nasible yürürsün. Kendi başına senelerce katedemediğin mesafeyi bir anda aşırırlar. İç âlemin tamamen değişmiş olur. O feyz ve bereketle içindeki bakırı altına çevirirler. Eski yepyeni olur. Bütün vücut nûrlanır. Ne zaman tecelli edeceği belli olmadığı için, kalbini oraya yasla ve ihlâsla sadâkatle hep orayı bekle. Bakma başka yere. Dış âlemde elini gözünü çek, iç âlemine dön. Hakk'tan geldin, yine Hakk'a ulaşacaksın. Şu halde Hakk ile meşgul ol. Yılmadan, yıkılmadan, sebatla, azimle...

Muhammed Es'ad Erbili -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle buyuruyorlar:

"Bilindiği gibi tarikatımız in'ikas yani karşılıklı hallerin birbirine tesiri esasına mebni bulunduğundan, beşer tabiatını teşkil eden on letâifin zikrullah ile uyanması ve bütün cesedin şeriat adabıyla nurlandırılması ancak Cenâb-ı Hakk'a

teslim olmuş, Fenâfillah'a ermiş bir mürşidin feyz ve bereketi sayesinde mümkün olabilir." (21. Mektup)

"Sufiye Hazerâtı'nın ilmî-yakîn'e gösterdikleri ve bir sâlikin hakikat yolundaki seyr-ü sülûkünü kolaylaştırıp ilerlemesine imkân hazırlayan aynel-yakîn'i lüzumlu gördüklerini şüphesiz bilirsiniz. Bunun ise cismânî olarak görüşme ve mânevî râbitaları sağlamlaştırmakla meydana geleceği sizce de mâlum olsa gerektir." (51. Mektup)

Muhammed Masum -kuddise sırruh- Hazretleri ihvanına muhabbetin çoğalmasını sağlayan râbitayı tavsiye buyurmuşlardır.

Bunun hikmeti ise, sâlikler için râbitanın büyük bir amil olduğunu ifade etmekten ibarettir.

Tarikata ilk girenler bütün feyizlerini zikirden bekleyip râbitaya lâıykıyla ihtimam etmedikleri takdirde beklenen gayeye vâsıl olamayacakları, ancak **"Sâdıklarla beraber olun!"** Âyet-i celile'sine uyararak râbitayı feyz kaynağı kabul edenlerin pek yakın bir zaman içinde zikir nuruyla nurlanacakları galip ihtimali Muhammed Masum Hazretleri'ni bu kanaata sevk etmiştir. (56. Mektup)

"Kötü havadan vücud sağlığı zarar göreceği gibi, kalp de gaflet ve kasvet ehli ile bir arada bulunmak ve onlarla görüşüp konuşmaktan müteessir olur. Zamanımızda ise bundan tamamıyla kurtulmak mümkün olmayacağından, vakitlerin çoğunda râbitaya dikkat etmek lâzımdır.

Râbitanın hafif ve kolay şekli de vardır. İnsanın fikren ve zihnen mürşidini hatırlayarak bu şekilde maiyyetinde bulunduğunu düşünmek de râbitadır.

Râbita muntazam olduktan sonra, letâifin zikri, onun düzenini bozamaz ve adeta insana mürşidinin vazifesini yapar. Yani tarikat sâlikini irşad edip, şer'an güzel ve çirkin şeyleri ilham eyler." (86. Mektup)

"İlâhî marifetlerin nurlarını sâliklerin kalplerine tevdi etmek, sırlı hakikatleri gerçeğe tâbi olanların gönüllerine boşaltmak, kalbi râbita ve mânevî irtibatın gücüne bağlıdır.

Tarikatta ve mânevî terakkide feyz almak isteyen bir sâlikin mürşidinin râbitasına olan itimatı, ilim öğrenmek isteyen bir talebenin hocasının şifâhî ifadelerine olan bağlılığından üstün olmalıdır. Bu kadar ehemmiyetli olan râbitaya sıkı sıkı sarıldıkdan sonra sâlikin kalbinde Allah-u Teâlâ'yı zikretme ve bu zikirle ürperme kendiliğinden zorlamaksızın meydana gelir. Hâlik-i Zülcelâl ile mahlûk olan kulu arasında yakınlık ve sevgi ortaya çıkar." (68. Mektup)

"Fakiriniz manen ihvan-ı kiramımdan uzak olmadığım gibi, muhterem ihvanımızda istedikleri bir zamanda fakirinizi şereflendirebilirler. Bu arada mahrum olan yalnız beden kalıbıdır." (113. Mektup)

"Tarikât-ı âliyye-i Nakşibendiyye'nin kurtuluşa götüren dâire-i saadetine dahil olan ve gösterilen minval üzere evrâd ve zikirlerine başlayan sâdik bir talip için gayet mühim bir keyfiyet daha vardır. O dahi,

"Sâdıklarla beraber olunuz." (Tevbe: 119)

Âyet-i celile'sine uyararak şeyhini hatırdaki bulundurmaktan ibarettir.

Bunun hikmeti ise:

Mâlum olduğu üzere nefis ve şeytan gibi iki amansız düşmana karşı müdafaada bulunabilmek herkesin yapabileceği bir iş değildir. Görüyoruz ki bu düşmanlar milyonlarca müminleri iğfâl ederek, Cenâb-ı Hakk gibi bir Hâlîk-i azimlerine bir Râzık-ı kerimlerine bir Veliy-i nimet-i müstedimlerine asi ederek azab ve ikâba müstehak eylemekten hali kalmıyorlar ve bir kuvvete istinad etmedikçe sayısız şekâvetlerinden kurtulamıyorlar. Binâenaleyh sâlik bu kuvveti Aleyhisselât-ü vesselâm Efendimiz'e ulaşan meşâyih silsilesinden aramalı ve şeyhinin Cenâb-ı Hakk'ın sâdik bir kulu olduğuna inanarak kendisine mürşid edindiği bir kimseye mânevi irtibât, kalbî muhabbet ve rûhâni beraberlikten beklemelidir.

Rûhâniyet nurlar çeşidinden olduğu için güneş ışığı gibi yakınlık ve ıraklık tesirinden uzaktır.

"Eğer Yemen'de olsan, benim ile isen yanımdasın. Yok bensiz isen, yanımda olsan, Yemen'de gibisin."

Farsça şiiri dahi bu hakikati izah için âdil bir şâhiddir.

Ne hâcet! Zikr olunan Âyet-i celile'deki ilâhi fermana sarılarak Cenâb-ı Hakk'ın sâdik bir kulunu peder-i mânevi edinip rûhâni himayesine girenlerin say-ü gayretleri ve tarikât-ı âliyyeye itaatları nispetinde nefis ve şeytanın taarruzundan kendilerini kurtardıklarını ve geleceklerinin ise şeriat-ı mutahhara ve tarikât-ı münevverenin emniyeti altında bulduklarını her zaman memnunlukla görüp durmaktayız.

Cenâb-ı Hakk bil cümle Ümmet-i Muhammed'in gözlerindeki hata perdelerini zâil ve bir hayli Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'ler ile aydınlanmış olan nurlu hakikat güneşinin müşâhedesine nâil buyursun. Âmin." (7. Mektup)

Râbitadaki Hikmet:

Râbitası kuvvetli olan kişi Mürşid-i kâmil'deki bütün halleri çekebilir. Allah-u Teâlâ onun deryasına ne veriyse o deryadan olduğu gibi çekebilir. Fakat teslimiyeti, ihlâsı, mahviyeti o nispette olacak. Mahviyet olmayan insanda daima engel vardır. Bu engel kendi nefsidir, kendi vücududur. Hakk'a yaklaşmasına mani olur.

Onun için fakirin daima mahviyetten bahsetmesindeki gayemiz budur. "Sen çık aradan, kalsın Yaratan."

Daha ikinci notta şu geçmişti. Varlık elbiseni giyersen, sensin; onu çıkarırsan O var.

Şimdi bu mevzuat derinleşiyor, inceleyiyor ve sizce idrak ediliyor.

"Sâdiklarla beraber olunuz." (Tevbe: 119)

İnsanda; sevgi, muhabbet, sadakat, teslimiyet, doğruluk, mahviyet, ihlâs, edep olursa sâdık ile yaptığı râbıtayla Allah-u Teâlâ'nın ihsan ettiği nimeti çekebilir. Râbitanın özü işte budur.

Onun için Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri burada işaret ederek şöyle buyuruyorlar:

"Şeriat infazından sonra en kestirme yol Râbıta ile alınır."

Râbitayı çok kuvvetli tutmak lâzım, ne kadar kuvvetli tutarsak kalp o kadar sâlimleşir.

Râbıta ile kendinizi, kalbinizi toplamış oluyorsunuz.

Boşluğa düşen bir insanı toparlayacak olan râbıtaadır. Mânevi irtibattır. İç âleme geçiştir, muhafaza kabıdır.

Kişi ahirette, dünyada sevdiği ve peşinden gittiği kimseler ile beraber haşrolunacaktır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Kişi, sevdiği ile beraberdir." buyuruyorlar. (Buhârî)

Bir insan bir insanı hakikaten Allah için severse, onunla olmak isterse, onun hayatını yaşamak isterse, bu Hadis-i şerif'in sırrına mazhar olur. Yoksa ben sevdim demekle olmuyor.

Sevgi kalben ve devamlı olacak. İnsanın hayatı, vefatı bu sevgiyi değiştirmez ise hayatta da vefatta da beraberdirler. Mühim olan bunu yakalayabilmek.

Muhabbet var mı? Tamam. Kaynak tutmuş. Fakat illa muhabbet. Muhabbetsiz hiçbir şey olmuyor.

İş muhabbettedir, kalıpta değil. Her şey sevgiyle kâim. Kimin kalbinde muhabbet varsa, çok uzaklarda olsa bile o yanındadır.

Mühim olan mürşidinin yanında olmak değil, yolunda olmaktır.

"Râbıta-i şerif" mürşid ile mürid arasındaki ilâhî feyzin akışını sağlayan mânevi bir bağıdır.

İnsan râbıta yaptıkça Allah-u Teâlâ kalbine huzur indirir. Mânevi damarlarını açar. Kalbe feyzin girmesine vesile olur.

Bu **"Râbıta"** hakkında da Allah-u Teâlâ Kelâm-ı kadim'inde buyurur ki:

"Sâdıklarla beraber olunuz!" (Tevbe: 119)

Bu beraberlik nasıl olur?

Hazret-i Allah'a ait olan ilâhî feyz, mânevî kanal ile Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin deryasına, oradan da zamanın mürşidinin deryasına gelir.

Bir müridin o deryadan nasibini alabilmesi için, zikirde de fikirde de her şeyden kesilip o deryaya doğru kalbini açık bulundurması lâzımdır. Gözler kapatılır, huzur almak için baş

hafif sağı eğilir, gönül penceresi açılır ve oraya raptedilir, karşısında imiş gibi tefekkür eder ve şöyle denir:

"Yâ Rabb'i! Senin lütuf deryandan akan feyzi Habib'inin deryasına, Habib'inin deryasından zamanın mürşid-i kâmil'inin deryasına, onun deryasından, kalbinden de benim kalbime akıt!.."

Böylece on, on beş, yirmi dakika veya daha fazla beklenir. Zikir-fikir hiçbir şey yapılmaz. Mürşid-i kâmil'in nazarına ne zaman mazhar olunacağı belli olmaz. Her zaman hazır olmak lâzımdır ki, bir defa isabet ederse, kalbi ihyâ eder. Allah-u Teâlâ'nın o ilâhi feyzinin kalbe akmasına bakılır.

Göğsünüze açılan pencereden mânevî oluk vasıtası ile feyz-i İlâhi'nin gelmesini bekleyin. Tâ ki kalbiniz sakin, sâlim oluncaya kadar.

Meme emen çocuk gibi, kalp o mânevî feyzi alır. Hakk'tan geldiği için çok kıymetli, çok tesirlidir. Her zaman gelmez, fakat geldiği zaman da kalbi ihyâ eder.

Çünkü Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyururlar ki:

"Mümin-i kâmil'in kalbi, Rahman olan Allah'ın arşıdır."

Gözünü kapar, kalbini açar oradan gelecek feyz-i İlâhi'ye bakar. Allah-u Teâlâ'nın ona verdiği râbîta vasıtasıyla nasibi kadar almaya çalışır. O arşa inen feyz-i İlâhi, onun kalbinden, senin kalbine akıtılır.

Nasıl ki evlerde çeşmelerden su dağılıyorsa; nur da çeşmelerden kalplere dağılır. O zaman insan şöyle kalbini açar, o feyz-i İlâhi'nin gelmesine bakar. Allah-u Teâlâ'nın deryasından gelen ilâhi feyz suyu, nurdan oluk vasıtasıyla kalbe gelir. Feyz suyu aktığı zaman kalbi ihyâ eder, pür nur eder.

Boş bir testiye çeşmeye koyup, tuttuğun zaman dolarsa bu şekilde kalbine raptedilen nurdan bir oluk vasıtasıyla o kalpten o kalbe akıtır. Testiye su doldukça hava kalktığı gibi kalbe de feyz-i İlâhi girdikçe havâtırat kalkar. İnsanın vücudu nur olur.

Râbîta öyle bir merbudiyyet, öyle bir bağıllık husûle getiriyor ki; ihlâslı bir kalp, kuvvetli bir teslimiyet ile kişi Râbîta sayesinde şeyhteki bütün hasletleri üzerine geçirebilir ve güzel halleri çeker. Kalbindeki muhabbet bağı ile onun boyasına girer. An be an onun gibi olur. Ondaki akseden nurlar ile nurlanır.

Diyeceksiniz ki; *"O zât dünyanın bir ucunda bulunuyor."* Onlarla beraber olmak Râbîta sayesinde kolaylaşır. Râbîta'nın mesafesi yoktur. Güneş de dünyaya uzaktır amma, her yeri aydınlatıyor. Mümin-i kâmil'in kalbi ise güneşten daha büyüktür, Arşurahman mesâbesindedir.

Evliyâullah -kaddesallahu esrârahüm- Hazerâtı, Râbîta üzerinde çok durmuşlardır.

Râbîta'nın Sırrı Şudur:

Bize gönül yakınlığı gerek, kalıp yakınlığı gerekmez. Bizim yolumuz gösteriş yolu değildir. Bizim yolumuz Allah yoludur, kalp yoludur. Kalpten kalbe yol vardır amma kalıptan kalıba yol yoktur. Bunu kavrarsanız çok şey kavramış olursunuz.

Gönül fethedilmedikçe hiç kimse zannetmesin ki, ben Allah yolunda yol alırım. İsteddiği kadar seneler katetsin, hakiki manada kapılar ona açılmaz.

Bunu biraz daha açık edelim.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Âyet-i kerime'sinde şöyle fermân buyuruyor:

"Habib'im onlara söyle, eğer Allah'ı seviyorsanız, bana tâbi olun ki Allah da sizin sevsin." (Âl-i imran: 31)

Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in yolunda yürüyen bir kimse, o kişiden râzı olmadıkça; hiçbir zaman Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz o kişiden râzı olmaz. Çünkü onun vücudu yoktur, onda ifnâ olmuştur. Onun namına iş gördüğü için, o ondan râzı olmadıkça, o da ondan katiiyen râzı olmaz.

Şu kadar var ki; o kimsenin aldandığı zan noktası olursa Seyyid-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz onu bilir ve onu oradan geçirir. İnsan ne kadar istikamette olduğunu zannetse, nefsin hilesi ile aldandığı nokta olabilir. O bilinerek ona yol verilir. Fakat aldanılan yer olmadıkça ona yol da verilmez, râzı da olunmaz. En gizli bir sırrı size buradan açmış olduk.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri'nin lütuf, ihsan, rahmet deryaları vardır. Bu derya su değildir de, anlayabilmeniz için su diyelim. Hazret-i Allah'ın bu deryası o kadar büyüktür ki, hiçbir beşerin havsalası idrak edip anlayamaz.

Bu mânevi su, Hazret-i Allah'ın deryasından Habib'inin deryasına gelir. Onun deryası da hiçbir mahlûkun idraki dahilinde değildir. Çünkü zerreden kürreye kadar yaratılan her şey onun nurundan yaratılmıştır. Bunu Cenâb-ı Hakk gözümüzle gösterdi, size olduğu gibisini tarif ediyoruz.

Bu su oradan zamanın mürşidin deryasına gelir. Onun deryası da uçsuz bucaksızdır.

Râbîta yapıldığı zaman muhabbet, teslimiyet ve itimat nispetinde, gönüllere yerleştirilen mânevi borular büyür ve kişi o depodan o nispette çokça su alır. Çok muhabbet eden, edelere çok riayet eden, çok itimat eden çok alır. O feyiz suyunu aldıkça ve o su orada durdukça varlık erimeye başlar. Tâ ki sifıra indiği zaman mürşidi meydana çıkar, onda tasarruf etmeye başlar. Fenâfirresul de böyledir, Fenâfillah da böyledir. Bu birinci merhaleyi anlarsak, ötekiler de kendiliğinden anlaşılabilir olur.

Onun için kalp itimadı çok önemlidir. Allah'ımız bizi bize bırakmasın. Ancak O'nun tutması ile duruyoruz. Bıraksa, zaten meyyâlîz, hemen helâk oluruz.

Çünkü ilâhi feyz kalbe girdikçe kalbi nurlandırır. Yolun yürünmesi kolaylaşır. O feyz-i İlâhi insanın gönlüne, gözüne her yere dağıldıkça ona göre bir hayat oluyor; mânevi hayat...

Hülâsa olarak râbîta, Cenâb-ı Hakk'ın onun kalbine indirdiğini alıp yürümen içindir. O verecek ki yürüyeceksin, O vermedikçe hiçbir şey olmaz! Sana yol verecek. Bu yolda terbiye lâzım, mürşidin nazarı lâzım, tefekkür lâzım. Râbîta bunun için veriliyor. Râbîta ile kendinizi, kalbinizi toplamış oluyorsunuz.

O sığınma ile, o yönelme ile, insanı hıfz-u himayeye, tasarruf-u ilâhiyeye alırlar.

Abd-i acizin kanaati Şu ki, niyet-i halisa ile çok da hata yapılsa af ediliyor. Hazret-i Allah kudret elinde bulundurduğu kalbi çevirmediği için muhabbet dönmüyor, râbıta kesilip yine bağlanabiliyor. Fakat kasd-ı mahsusa ile küçücük bir hata yapılsa çok büyük oluyor. Hazret-i Allah kalbi çeviriyor, Râbıta'nın teminine imkân kalmıyor. Kalp bir kere evrilmesin, o artık hep ters görür.

Sevgi ve Teslimiyet:

Her Şey sevgi ile kâimdir. Sevgi bir sermayedir, alıŐ verıŐ onunla kâimdir. Sevgi ve teslimiyet kişinin mânevi parasıdır. Bunlar ne kadar çok olursa, mürebbinin nazar ve teveccühünü o nispette kazanır. O sevgi sayesinde terbiye görür, o sevgi sayesinde terakki eder.

Mânevi terakkinin muhabbet ile mümkün olduğu üzerinde bütün evliyullah ittifak etmişlerdir.

Muhabbet Hakk'tan gelir, halktan gelmez. O bir sermayedir.

"Y Rabb'i! Ne olur, kalbime muhabbet ihsan eyle, senin ihsanıyla muhabbet edeyim." diye niyaz edilecek.

Mevlâ muhabbet ihsan buyursun. o sermaye ile O'nunla veyahut O'nun sevgilisi ile alıŐ veriŐe kabul edilir.

Râbitanın kuvvetli olması için muhabbetin olması lâzım. Onlar vermeyi murad edecek, sen oraya yönel, testini tut, su akıyor, nasibini al.

Mühim olan nokta Şu ki; Hazret-i Allah bir kulunu severse sevdiğini buldurur, ona ulaŐtırması ile de ezeldeki gizli nasibini verir, bunu kimse bilmez. Nasibini aldıkça Hakk'a tekarrb eder. Tekarrb ettikçe kendisini bilmeye, ne derece değersiz ve günahkâr olduğunu öğrenmeye başlar.

Bu ezeli nasibini alırken, Hazret-i Allah Şeyhine karşı çok muhabbet verir. Çünkü o muhabbet, o kaynaşma sebebi ile o nasip intikal edecek. Daha doğrusu o muhabbet sayesinde öyle yaklaŐır ki, Şeyhinin yolundan gider ve her haline intikal eder, bürünür.

Meselâ telefonla görüŐebilmek için, karşılıklı iki kişinin bulunması gerekmektedir. Binaenaleyh derydan kalbe ilâhî feyzi çekmek için de iki kişinin olması lâzımdır.

Yol uzun, ömür kısa. Eğer Allah-u Teâlâ ltfederse aŐı tutar ve böylece kestirmeden yol alınmıŐ olur.

Râbıta itimat edilene yapılır. Çok yapan çok alır. Yapa yapa Şeyhinin halini kendisine intikal ettirir. Bu itimat ve bu merbudiyet sebebiyle kimseye aılamayan kutular açılır. Bu sevgi sayesinde az çalıŐılır, çok yol katedilir. Aynı muhabbeti taŐımayanlar çok çalışır az yol katederler.

Kişi bu sayede muhafaza da edilir. Bu, onun tasavvuru haricinde bir muhafazadır. Mânevi imtihanları da, zamanında doldurdukları için kolayca aÇar.

O aştım zanneder, halbuki aşırılmıştır. Onun geçeceği geçitleri daha iyi bildikleri için, onu doldurmuşlardır. Buna o muhabbet o merbudiyyet vesile olmuştur.

İmtihanlar anidir, insanın ne ile imtihana çekileceği belli olmaz. Her imtihanın bir geçiti vardır.

Nihayet şeyhte fâni olduktan sonra muhabbet Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimize geçer, Fenâfirresul tahsiline başlanır. O zamana kadar Lâfza-i Celâl çekiliyordu. Lâfza-i Celâl "**Cezbe-i zâtiye**" husule getirir. Fenâfirresul'e geçtiği zaman Kelime-i Tevhid verilir ki "**Cezbe-i kayyumiye**" husule gelsin. Hazret-i Allah'ın lütfu tecelli edip şeyhteki muhabbet Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e geçtiğinden, teslimiyeti kadar Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz onu sever, onu muhafaza buyurur. Kur'an-ı kerim'in emir ve nehiyleri ile Sünnet-i seniyye ona sevdilir. Onun yolu üzerinde yürümeye azim ve gayreti çoğalır. Daha ince hâl üzerinde dikkati artar.

Artık birinci mektep bitmiştir, diğer beş mektepten ikincisi yani orta tahsil başlamıştır. Ne kadar muhabbeti varsa, o kadar kalın borudan feyz-i ilâhiye alır. Aldıkça kalbi inşirah bulur. Çekilemeyen birçok dertleri çekmeye birçok gizli hallere nail olmaya, birçok hakikatlere vakıf olmaya başlar. Fakat bunların hepsi kendisine hiçliğini öğretmekten ibarettir. Daha önce bir şey bildiğini zennederken, hiçbir şey bilmediğini öğrenmeye başlar. Fakat bu cidden çok mühim bir süzgeçtir.

•

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Âyet-i kerime'sinde:

"Dosdoğru bir yol üzerindesin." buyurarak, Habib'ini Sırât-ı müstakim üzerinde bulundurduğunu beyan ediyor. (Yâsin: 4)

Şu halde bizim, Habib'inin yolunda olduğumuzu bilmemiz için Sırât-ı müstakim üzerinde bulunmamız gerekiyor. "*Bulunuyoruz.*" demek kâfi değildir, bizzat bulunmamız gerekiyor. Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ne demişse, ne yapmışsa yapmamız, hangi adımı atmışsa o adım üzerinde hareket etmemiz lâzım. Ne aşağı ne yukarı, ne fazla ne noksan.

Bir Âyet-i kerime'de de:

"Eğer peygambere itaat ederseniz doğru yolu bulur hidayete erersiniz." buyuruluyor. (Nûr: 54)

Sünnet-i seniyye'sine ittibâ edersek, o yolda yürümüş oluruz.

Yetmiş üç fırkanın ancak birisi kurtuluyor. Herkes aynı iddiada bulunur. Fakat bu incelikte bu gidişatta ayrılmaktadır. Şayet hâl ve hareketlerimiz o iz üzerinde değilse dalâlete gitmişizdir. Biz istediğimiz kadar fırka-i naciyyede bulunduğumuzu iddia edelim.

"İslâm'ım." demek var, İslâm'ı yaşamak var. İslâm'ım diyenin, İslâm'ı yaşaması şart.

Bize ekseri, başkasına doğru yolu tarif etmek kolay gelir, kendimiz ise o yaldan gitmeyiz.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Âyet-i kerime'sinde:

"İnsanlara iyiliği emreder de kendinizi unutur musunuz." (Bakara: 44)

"Ey iman edenler! Yapmadığınız şeyleri niçin söylüyorsunuz?" buyuruyor. (Saff: 2)

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Kur'an-ı kerim'de:

"Biz Âdem'de azim bulamadık." buyuruyor. (Tâhâ: 115)

Çok korkutucu bir Âyet-i kerime. Bizde de azim arandığı apâşikar. "Sizden de azim bekleniyor, ona göre hareket edin." manası çıkıyor.

Hazret-i Allah lutfetmezse, itimat edin yapılacak hiçbir şey yok. Allah'ımız lutfederse olur. Çünkü içeride korkunç bir nefis, onun da bitmez tükenmez arzuları var.

Bütün arzularını toplasan bir fındık kabuğunu doldurmaz. Fakat kişinin ebedî hayatını kaybettiriyor. Diyelim ki bütün isteklerine nail oldu, bunun bir faydası var mı? Şu halde Allah'ımıza sığınalım, nefsin boş arzularından bizi kurtarsın. Hakk ve hakikatle bizi meşgul ettirsin.

•

"Çalıştığı yerde çok açık-saçıklar olduğunu söyleyen bir kardeşe sözleri:

Cama bir çamur sıçradığı zaman leke yapar. Devamlı sıçrayacak olursa cam kirlenir, görünmez olur. Göz de gönlün aynasıdır. Gönül parlak olduğu zaman, göz hiç harama bakmak istemez. Fakat göz bir-iki bakışta kirlenmeye başlar. Kirlendikçe ayna da kirlenir. Sonra rahat rahat bakmaya başlar. Bu bakışlardan anlarınız ki gönül aynası kirlenmiştir.

Şimdi bunun tedavi şekillerini arz edelim:

Kirli bir cam, su ile silindiği gibi, bunun çaresi de istiğfardır. Gönül aynasını gözyaşı parlatır. Bir de Râbîta-i şerif'ten husule gelen feyz-i ilâhi...

Dikkat ederseniz râbîtada çok oturduğunuz zaman gönlünüz yıkanır, gözünüz de hemen nurlanır. Gayet huzurlu ve hafif olursunuz. O anda katıyyen kadın görmek istemezsiniz. Görmemek için gözünüz gayr-i ihtiyari yana döner. Fakat maalesef, bir-iki bakışla gönül kirleniyor. Az evvelki sakinme yerine, bakmak husule geliyor.

Feyz-i ilâhiye öyle bir sudur ki, kalbe aktığı nispette içerideki karartıları, boşlukları giderir. Bunun için çok çok feyz almaya gayret sarf edelim.

Tasavvur buyurun ki ilim insanı hiç zaptedemiyor. Her şeyi biliyoruz, fakat nefsimize gem vuramıyoruz, bizi sürükleyip gidiyor." (Sözler ve Notlar 1 s. 306-307)

Hayat İmtihanı:

Bu yolda tık etti mi biter. Başını kaldırdı mı başını indirirler. İtimat edin, Efendi Hazretleri'nin huzur-u saadetine girerken iki parmak üzerinde girer gibi girdik, emir ve hareketlerine bakar, **"Otur!"** derlerse oturur, **"Otur!"** demezlerse oturmazdım. Otururken saniyeleri hesap eder, **"Kalk!"** dedikleri zaman kalkardım, ama kalbimi çok muhafaza etmeye çalışırdım. Küçük bir hareketin, senin çakılmana vesile olur. Bir daha terakkiyat mümkün değil.

Görünüşte çalışıyor, ediyor. Ama boş, hep boş. Ancak alırlarsa, yetiştirirlerse, çekerlerse kurtarıyorlar. Başka türlü mümkün değil.

Efendi Hazretleri'ni size bildirmek hakikaten güçtür. Ama o hayatı yaşadığım için ona tek kelimeyle **"Sultanım!"** diyorum. Başka bir şey demiyorum. Niçin? Yaşanan hayatı gördüğüm ve bildiğim için. Onun durumunu şöyle anlatayım:

Birgün biri geldi. Düzce'ye gitmek istedi. Git dedim. Bir veya bir buçuk saat sonra aklıma geldi. Düzce'ye Efendi Hazretleri'ne bir teveccüh edeyim dedim. Efendi Hazretleri bir kızmış, bir kızmış. Hayatta ikinci defa kızmasıydı. Orada yetiştiğim için her şeyi anlıyoruz. Bir defa daha kızmıştı birine. O kızmasıyla her şeyi anlıyorum. Ne demek istediğini biliyorum, görüyorum. Çünkü orada yetiştirdi Cenâb-ı Hakk. Anladım ki işleri bitmiş. Onun için onların hem iç durumlarını, hem vehametlerini, hem de onların hayatta olduğunu görmüş oluyorum. Onun için tek kelimeyle **"Sultanım!"** diyorum.

Cenâb-ı Hakk lütuf ve ihsan buyurmuştu yeni intisap etmiştik. Üç veya dört gün sonra yatsı namazı için abdest alıyorum. Bakıyorum ki Efendi Hazretleri'nin gece evine girip çıkan var. Tabi hiçbir şey bilmiyorum. Hem çocuğum, hem yeniyim. Ne var bir bakayım dedim. Meğer Adapazarı'ndan Cevdet Hoca gelmiş, birçok kimseler gelmiş ziyaret ediyorlar. Ben de gideyim dedim. Gittim ama oda tıklım tıklım dolu. Bir yer bulamadım. Kapının arkasında bir yer buldum orada oturdum. Bir râbita yaptım hiçbir şey alamadım. Halbuki Efendi Hazretleri karşımda. Bir râbita daha yaptım yine bir şey alamadım. Üçüncü defa da 1 Fâtiha 3 İhlâs-ı şerif okuyup râbita yapınca birdenbire bütün vücudum Efendi Hazretleri'nin yanına gitti. Bir anda Efendi Hazretleri'nin huzur-u saadetlerine uzanmış olduk, bu uzanış hâlidir, kal ile tarifi imkânsızdır. Ellerinde bir kılıç ile tecellî ettiler. Uzanmamızla kılıçlarını çekmeleri bir oldu. Biz de boynumuzu uzattık. Boynuma bir damla kadar kaldı. O bir damla miktarı kalınca çekti kılıcını o kadar.

Misafirler elini öpüp yavaş yavaş ayrıldılar yatsı namazına, gittiler. Ben en sona kaldım. Efendi Hazretleri'nin elini öptüğümde elimi tuttu. Uzun zaman bırakmadı. Bu hayatımın ilk imtihanı. Daha üç günlüktüm. Benim ilk imtihanım hayat vermekle başladı. Hamd-ü senâlar olsun. Böyle kendiliğinden boynumu uzattım, kılıcı çekti bir damla kaldı. Kesilmesi adeta kıl mesabesindeydi. Bu ilk imtihanım hayatla, ölümle oldu. Kıl kadar kaldı, orada durdu. Allah'ım! Bu uzattığın boynu bir daha geri çektirme. Bu boyun senin, bu kafa senin, onu rızânda kullan diyorum.

Yani orada büyük bir can imtihanı geçmiş oldu.

Tasarruflarını kullandılar ve imtihana tâbi tuttular. **"Acaba boynunu uzatacak mı çekecek mi?"** diye.

Allah-u Teâlâ evvelden ikramda ihsanda bulunduğu için boynumuzu uzattık, onlar da kılıcını kaldırdılar. Bu artık kulun yapacağı bir iş değildi, orada zuhur eden Allah-u Teâlâ'nın ezeli ikramı ve ihsanı idi. Kıl kadar kalınca kaldırdılar, bunun büyük bir imtihan olduğunu anladık.

Henüz bir haftalık iken canımızı verebileceğimiz, o teslimiyet lütfedildiğinden, aynel-yakîn husule geldi ve boynumuzu uzatmış olduk. Gizli bir noktadır.

İmtihan an içinde an oluyor, aklın çalışmasına yer kalmıyor. İmtihan olduğu bilinsin yahut bilinmesin. An içinde âna tâbi olduğu için, orada ancak Allah-u Teâlâ'nın ezeli lütfu husule geliyor, meydana çıkmış oluyor.

Râbita-i şerif'ten önce okunan Fâtiha-i şerif ve İhlâs-ı şerif'ler oradan kalmadır.

RÂBITA KİME YAPILIR?

1. Hazret-i Allah ile iftihar edenlere yapılır. Zira onlar Hakk'ta fânî olmuştur. Varlığından bir eser kalmamıştır.

Nefsi ile iftihar edenlere gelince; o doğrudan doğruya kendini putlaştırmıştır, râbita edenler nefis putuna râbita eder. Bu, bu kadar hassas ve ince bir mevzudur ve fakat bilinmiyor.

Âyet-i kerime'de:

"Sâdıklarla beraber olunuz." buyuruluyor. (Tevbe: 119)

Bu sâdıklar kimdir?

"Onlar sıdk makamında, kuvvet ve kudret sahibi hükümdarın huzurundadırlar." (Kamer: 55)

Allah-u Teâlâ'ya vâsıl olanlar sıddikiyet makamına alınırlar.

Râbita yalnız bunlara yapılır, başkasına değil. Onlar dünyada nâdirdir.

•

2. Yalnız ve yalnız kendisini bir maskeden ibaret olduğunu bilene ve görene râbita yapılır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"İlmi ile amel olan âlimin yüzüne bakmak ibadet makamına kaim olur." (Münâvî)

Çünkü o bir maskeden ibarettir. Onun içinde gerçekten Hakk vardır. Onun içindir ki, ona nazar eden, tecelliyat-ı ilâhî'ye mazhar olur.

•

3. Vücudu da bir elbiseden ibaret olduğunu bilen ve görene râbîta yapılıır. Bunlar Hazret-i Allah ile bakar ve bunları görür.

Hani Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde buyurmuyor mu?

"İçinizde... Görmüyor musunuz?" (Zâriyat: 21)

İşte Hazret-i Allah'ın içte olduğunu gören ve bilen yalnız bunlardır. Bu sırta yalnız bunlar mazhardır. Râbîta ancak bunlara yapılıır, başkasına şâmil değildir. Bu surette Hazret-i Allah'a ulaşmak için köprü mesabesindedir, bir vasıtaadır, hem de en mühim.

Bunlar **"El-fakru fahrî"** nin sırrına erenlerdir. Allah-u Teâlâ'nın ihsan ve ikram ettiği sonsuz nimetlerin karşısında, bir zerrenin dahi idrâkinden âciz olduğunu bilirler. Amma o görüyor da âciz düştüğünü biliyor. Hem biliyor hem görüyor.

Onlar kendilerini bir maskeden ibaret görürler. İçinde Hazret-i Allah'ı görürler. Var ile övünürler, kendi varlıklarından utanırlar. Onları yoktan var edeni, nimetlere gark edeni bilirler ve O'nun namına iş görürler. Onlar **"El-fakru fahrî"** Hadis-i şerif'inin sırrına erenlerdir. Hiçbir şey olmadıklarını bilirler. Resulullah Aleyhisselâm'ın vekilleri onlardır, fakirlikleri ile övünürler. Çünkü Resulullah Aleyhisselâm da bununla övündü.

Allah yolunun memurlarını Allah-u Teâlâ kendisi tayin eder. Bunlar Allah-u Teâlâ'nın arşıdır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Mümin kulun kalbi, Rahman olan Allah'ın arşıdır." buyurmuşlardır. (K. Hafâ)

Bütün kâinata taksimat **"Maddî Arş"**tan gelir. Mânevî bütün taksimat da **"Mânevî Arş"**tan gelir.

Allah-u Teâlâ o Arş'a kimin ne kadar nasibini indirdiyse, nasibini o Arş'tan alır ve terbiyesini görür. Kişinin o Arş'ta nasibi varsa, bu nasip Hakk'ın mirasıdır, nasibini oradan alır.

Allah-u Teâlâ nasiplerini daha cenin halindeyken ayırmıştır ve dehalet edecekleri yere koymuştur. Oraya girdiği zaman, çocuk annesinden süt emdiği gibi, ilâhî feyzi eme eme tekâmül eder.

Daha sonra Fenâfişseyh'ten Fenâfirresul'e geçer ve murakabaya başlar.

Hiç şühpesiz ki Fenâfişseyh'e kadar birçok yol kesiciler bulunur.

Onlar şeytan ehli ve mukallidlerdir. Onlar nefsi ile, putu ile övünürler. Halkın vereceği nasip ile, mânevî mirastan kişinin mahrum kalacağı da kesinlikle bilinmelidir. Bütün bu yollar halk yoludur, Hakk yolu değildir. Hakk yolu ayırıdır, halk yolu ayırıdır. Hakk yolunun yolcusunu Hakk seçer, halk yolunun yolcusunu halk seçer. Kişiler nerede olduğunu bilsinler. Ahirette nasıl olsa ayılacaklar, nasibi olan şimdi ayılsın.

Herkes baygın, ayılmayı hiç düşünmüyor. Nereye baygın? Yoluna baygın.

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Her bölük, her parti kendi tuttuğu yoldan memnundur, yanında bulunan (din veya kitapla) sevinmektedir." (Müminun: 53)

Fakat ahirete varınca uykudan uyanacak, bulunduğu yeri görecek, nedameti çok olacak, faydası da hiç olmayacak.

•

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Mümin müminin aynasıdır." (Ebu Dâvud)

Bu tecelliyât-ı ilâhîye kimler mazhardır? İtiraz edenler niçin itiraz ediyor?

Âyet-i kerime'de:

"İçinizde... Görmüyor musunuz?" buyuruluyor. (Zâriyat: 21)

Bu tecelliyat; Hazret-i Allah'ı içinde görenlere, içinde Hazret-i Allah'ın olduğunu bilenlere mahsustur.

Kendisinin bir maskeden ibaret olduğunu bilir, vücudun da bir elbiseden ibaret olduğunu görür, içinde yalnız ve yalnız Hazret-i Allah olduğunu bilir.

Hazret-i Allah tecelli ettiği zaman o kişinin kalbinde yalnız ve yalnız kendisini görür.

"Mümin müminin aynasıdır." (Ebu Dâvud)

Hadis-i şerif'inin sırrına mazhar olan yalnız bunlardır, başkasına şâmil değildir. Zira Allah-u Teâlâ hiç kimseye bahşetmediğini bunlara bahşetmiş, kendinden bir ruh ile desteklemiştir.

Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

Varlığını içinde hissettirmiş ve Var'ı görüyor, biliyor, amma kendisini görmüyor.

"Bu Allah'ın fazl-u ikramıdır, kime dilerse ona verir." (Cum'a: 4)

•

İşte Râbita yapan, bu içindekine yapmış olur. Râbitaya mezun olanlar da ancak bunlardır. Neden? Çünkü o, kendi varlığını var olan Hazret-i Allah'ta ifnâ etmiş. Zira gerçek mürşid Hazret-i Allah'tır.

İtiraz edenler bu Âyet-i kerime'lerin, bu Hadis-i şerif'lerin tecelliyatından mahrum kaldıkları için bilmeyerek itiraz ediyorlar. Amma bu itirazları ile gerçekten cahil olduklarını ortaya koyuyorlar.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"İlim ikidir. Biri dilde olup (ki bu zâhiri ilimdir) Allah-u Teâlâ'nın kulları üzerine hüccetidir. Bir de kalpte olan (mârifetullah ilmi) vardır. Asıl gayeye ulaşmak için faydalı olan da budur." (Tirmizî)

İşte bu faydalı ilimden mahrum kaldıkları için itiraz ediyorlar, bilmedikleri için inkâra kalkıyorlar.

Size ölçü veriyoruz.

1. Zâhirde kalanlar; âlim olduğunu bilir, "*Ben âlimim.*" der.

2. Tarikat ilmini tahsil edenler; cahil olduğunu bilir ve itiraf eder.

3. Hakikat ilmini tahsil edenler; hiç olduğunu bilir.

4. Mârifetullah'ı tahsil edenler; Onlar Hazret-i Allah'a ulaşmışlardır, Hakk'ı bulur ve bilir, kendisini bilmez.

•

Zâhirde kalanlar "Ruh nedir?" bilmez, "Ruhâniyet nedir?" bilmez, "Latîfeler nedir?" bilmez. Aslında kendini dahi bilmez.

Neden bilmez?

"Nefsini bilen Rabb'ini bilir." (K. Hafâ)

Hadis-i şerif'inin sırrına mazhar olmadığı için bilmez. Cahil olduğunu bilmez, hiç olduğunu bilmez. Mârifetullah'a varamadığı için Hazret-i Allah'ı da bilmez. Bir de bunlar tasavvuftan bahsederler. Halbuki bunlar sahtedirler.

Kendilerini o kadar büyük, o kadar kibirli görürler ki, kendilerini âllame zannederler.

İşte bunların kibirleri dağ gibi, âlim olduğunu zannediyor câhil olduğunu bilmiyor.

Halbuki Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Size ilimden az bir şey verilmiştir." (İsrâ: 85)

Ve bunların âfâtlarını arz edelim:

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Kim ki ben âlimim derse bilin ki o câhildir." (Münâvî)

"Kendinde varlık görmeyen, diğer günahlarla kıyaslanmayacak kadar büyük bir günahlıdır."

"Bir insanın kendini beğenmesi, yetmiş senelik ibadetini mahveder." (C. Sağır)

•

Kalbini Allah-u Teâlâ'nın dostuna raptetmek emri ilâhî olduğu halde, bu emri ilâhî'yi inkâr edenlerin ellerinde ne gibi deliller var?

Dilinizi göstereceğinize delil gösterin!

Zira bunların dilini, önlerine sürdüğümüz Âyet-i kerime ve Hadis-i şerif'lerle kesmiş oluyorum.

Allah-u Teâlâ'ya ubudiyet niyetiyle Beytullah'a secde ediyorsun da şirk kabul etmiyorsun!

Kâbe-i muazzama'nın yapılması için Allah-u Teâlâ İbrahim Aleyhisselâm'a emretti ve bütün ruhların dâvet edilmesi emrolundu. Bu kıyamete kadar devam eder, umuma şâmidir.

İbrahim Aleyhisselâm'a yapımını ve dâvetini emreden Hazret-i Allah, sâdıklarla olmayı emreden de yine Hazret-i Allah'tır.

İnsan binâsını kendisi inşâ etti ve içinde olduğunu beyan etti.

"İçinizde... Görmüyor musunuz?" (Zâriyat: 21)

"Sâdıklarla beraber olunuz."dan murad Râbita'dır. Şu kadar var ki Beytullah umuma şâmidir, sâdıklarla beraber olma ise hususa aittir.

Nasipdar ettiği kimseler o vâsıtâ ile tekâmül eder. Aynı zamanda **"Kalbül-mümin arşur-rahman"** olduğu için; Allah-u Teâlâ'nın ihsan ve tevdî ettiği emâneti, ezeli nasibini, Râbita ve muhabbet sayesinde almış olacak.

Bütün kâinâta taksimat maddi arş'dan gelir. Mânevi bütün taksimat da, mânevi arş'dan gelir. Bu da insan-ı kâmil'dir. Onun içindir ki Cenâb-ı Hakk taksim etmişse nasibdar olanlar nasibini oradan alırlar.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"O'na yaklaşmaya yol arayın" buyurarak kendisine yaklaşmaya yol aranmasını emrediyor. (Mâide: 35)

Vesile ise tam bir muhabbetle Râbîta'ya devama bağlıdır.

•

Allah-u Teâlâ diğeri bir Âyet-i kerime'sinde:

"Ey iman edenler! Sabredin, sebat gösterin, hazırlıklı ve uyanık bulunun ve Allah'tan korkun ki, felâha erebilesiniz." buyuruyor. (Âl-i imran: 200)

Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretlerimiz buyururlar ki:

"Bu Âyet-i kerime'yi bu mânâya kullanırsam, zâhir âlimleri tarafından hatalı görülmemeliyim. Çünkü;

"Kur'an'ın bir zâhiri bir de bâtını vardır. Bâtını da yedi dereceye kadar gider." gibi Hadis-i şerif'ler tefsir dairesini genişletmişlerdir." (45. Mektup)

Kâbe-i muazzama'ya secdeye kapanmayı şirk olarak kabul etmiyorsun da, Râbîta'dan murad olunan:

"Sâdıklarla beraber olunuz." (Tevbe: 119)

Emr-i ilâhî'sini neden şirk olarak kabul ediyorsun? Halbuki o da Allah-u Teâlâ'nın emri, bu da Allah-u Teâlâ'nın emri.

•

Zâhirî âlimlerin Allah-u Teâlâ'nın varlığından ve birliğinden beyanda bulunmaları zâhirdedir. İsm-i şerif'ini bilirler ve tarife çalışırlar.

Zâhirî ulemâ neden Hakk'ı bilmez?

Mârifetullah ilminden mahrum kaldığı için bilmez. İlimleri satır ilmidir, akılları ise akl-ı meaş ve akl-ı mead'dır.

İrfan ehli ise bizzat Hazret-i Allah'ı bildirmeye ve duyurmaya çalışır.

Ve der ki: Vücut O, Mevcud O... Bütün varlıklar vücut nûrunun zerrelerinin zuhur mahallidir.

Aslında O'ndan başka hiçbir vücut yoktur. Birisi Hakk iledir, bunun için Hakk'ı tarife çalışır. Zâhirde kalanlar ise nefis iledir, onlar gerçekten Hazret-i Allah'tan gafildir. Ve kendilerinin Hazret-i Allah'tan ayrı olduklarını da zannederler.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Öyle ilimler vardır ki, gizlenmiş mücevherat gibidir. Onu ancak Ârif-i billâh olanlar bilirler. Bu ilimden konuştukları vakit, Allah-u Teâlâ'dan gafil olanlar anlamazlar." (Erbaîn)

İşte bunun içindir ki bilmediklerinden itiraz ediyorlar, ilimleri ve akılları yetmiyor.

Âyet-i kerime'lerde ise şöyle buyuruluyor:

"İnsanların çoğu bilmezler." (Mümin: 57)

"Onların çoğu akıllarını kullanmazlar." (Ankebût: 63)

İrfan ehlinin ilmi ise sadır ilmidir. Hazret-i Allah ve Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- den gelir. Akılları ise Akl-ı kül'den sonra Ulül-elbâb'alandırılmışlardır.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Âyet-i kerime'lerinde buyurur ki:

"Bu Allah'ın fazl-u ikramıdır, kime dilerse ona verir." (Cum'a: 4)

"Allah kime dilerse ona kat kat verir." (Bakara: 261)

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Allah hiç kimsenin göğsünde iki kalp yaratmamıştır." (Ahzâb: 4)

Ki birisinde Hazret-i Allah bulunsun ve diğerinde Allah'tan gayri şeyler bulunsun. Eğer o kalpte Allah varsa Hakk iledir, masivâ girmişse mâsiva iledir.

Bu makama alınanlar, yüzlerinin maskeden ibaret olduğunu bilirler. Vücudunun da elbiseden ibaret olduğunu hem görürler hem bilirler. Neden? Onlar kudsî ruhla desteklendiği için. Ve onlar gerçek mürşid-i hakiki'nin Hazret-i Allah olduğunu bilirler. Ama yalnız bunlar bilirler.

Şeyh Es'ad Efendi -kuddise sırruh- Hazretlerimiz'in bir beytini arz edelim:

"Ne ilm-ü mârifet verdin, ne de câh-ı menkabet yâ Rabb!

Bihamdillâh ki bir zerre medâr-ı iftihârım yok.

Benî nev-i beşer resminde ancak bir heyulâ var."

Paçavra olan gerçek mürşid-i kâmiller işte bunlardır. İşte râbîta ancak bunlara yapılır, başkasına şâmil değildir.

"Âlem, Hazret-i Allah'ı bilir; âlim, nefsinin bilir; yazar da cebini bilir." Bütün bunlar bu sırların içindedir.

•

Kâbe-i Muazzama'ya secdeye kapanmayı şirk olarak kabul etmiyorsun da, Râbîta'dan murad olunan **"Sâdiklarla beraber olunuz!"** emri ilâhisini neden şirk kabul ediyorsun? Halbuki o da Allah-u Teâlâ'nın emri, bu da Allah-u Teâlâ'nın emri.

İnsan-ı kâmil bir perdeden, bir maskeden ibarettir. Kâbe-i muazzama'da ne ki varsa İnsan-ı kâmil'de hepsi mevcuttur. Onda öyle bir bina var ki, onu O yarattı. Onun özünde Hakk var. Kâbe-i muazzama'da Hacer-ül esved.

Onda Altınoluk var. Ezelden nasibdar olanlar o oluktan alırlar. O gördüğün İnsan-ı kâmil bir maskeden, bir perdeden ibarettir. İçinde yalnız ve yalnız O olduğunu hem bilir, hem görür.

Âyet-i kerime'de:

"İçinizde... Görmüyor musunuz?" buyuruluyor. (Zâriyat: 21)

Gören yalnız bunlardır. Onun içinde yalnız O olduğu için, O Kâbetullah oldu. İşte Râbîta ancak Kâbetullah'a yapılır.

•

Hülasâ-i kelâm:

Yalnız o bir perdeden ibarettir. Bu hale koyduğu kimseye ancak Râbîta yapılır. Bunlar dünyada tektir, yüz senede bir gelir.

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyurulmaktadır:

"Allah-u Teâlâ bu ümmete, her yüzyıl başında dinini yenileyecek bir müceddid gönderir." (Ebu Dâvud)

Resulullah'ın nûrunu ve velâyetini taşırlar, yardımcıları da bulunabilir. Bu başka birine şâmil değildir. Herkesin haddini ve hududunu bilmesi gerekir.

"Resul'üm! Gördün mü o nefis arzusunu ilâh edineni? Artık ona sen mi vekil olacaksın? (Onu şirkten sen mi koruyacaksın?)" (Furkan: 43)

Ve fakat insan putuna değil. Nefsini ilâh edinen ise bir puttur. O kendisini putlaştırmıştır. Râbîta'yı ona yapan da onu putlaştırmış olur. Hani o kendini beğenen var ya, Hazret-i Allah onu bir nutfeden yarattı, kudretini izhar etti. Onu zâhir eyledi ve sahne-i imtihana koydu. Hemen biraz sonra varlığını çekecek, kabre koyacak, bir avuç gübre olacak. O zaman anlayacaksın amma hükmün aleyhine tecelli etmiş olacak. Nefis putunla beraber cehennemde yanmaya mahkûmsun.

İbtidâmız, zaaf ve fücür.

İntihamız, mevt ile kubur.

Bu bir sahne idi, denenmek için gönderilmişti. Allah-u Teâlâ kimseye zulmetmez ve fakat gerçekten insan zâlim ve câhildir.

"Çünkü insan çok zâlim ve câhildir." (Ahzâb: 72)

Ve Cenâb-ı Hakk bunlara soracak. "Bunlar size mi tapınıyorlardı?" buyurduğunda nasıl kaçacaklarını, ne söz söyleyeceklerini bilemeyecekler.

Bunlara tapanlara da soracak. "Siz bunlara mı tapınıyordunuz?" Onlar da şaşırarak, hakikati görecek ve fakat önderleriyle, imamlarıyla birlikte cehennemi boylayacaklar.

"Onlar ve azgınlar tepetakla oraya atılırlar. İblis'in bütün askerleri de." (Şuarâ: 94-95)

•

Tasavvuftan gaye "Koca bir adam olarak girdim, zerre hâkir olduğumu bildim."

Tasavvuf sırf bunu bilmek, bu hale ermek içindir. Bu ise bir başlangıç oluyor.

İnsan varlığını ifnâ etmedikçe Yaratan'ını bulmak şöyle dursun bilemeyeceği de anlaşılıyor. **"Men arefe"**nin sırrı burada tecelli eder. Ancak nefsinin bilen Rabb'ini bilmiş olacak.

Nefsinin bilmek için hilkiyetin olan bir damla kerih suya inmek gerekir. Onu da O yarattı. Sen busun. Kerih suyu yaratan O. Halden hale geçirip seni yaratan, nimetleriyle donatan, azaları yerli yerine koyan, üstelik seni bir sıfatla gösteren de O. Şu halde Var'ı bilebilmek için varlığı ifnâ etmek şart. Bu ise tasavvuf yolunun yolcusuna âit olan hususlardır.

Amma İnsan-ı kâmil'e gelince, mürşid-i pâk-i nihad'ın âlem-i ekber oluşu:

"Yere göğe sığmadım, mümin kulunun kalbine sığdım."

Kudsî Hadis-i şerif'inde beyan buyurulmaktadır.

Mümin kulunun kalbine sığmaktan maksat, **"Kalbine tecellî eder."** demektir. Yoksa Allah kulların kalbine girer demek değildir.

Artık onun kalbi bir perdeden ibarettir. Yani onun varlığı bir perdeden ibarettir. Hüküm Hazret-i Allah'a aittir. Çünkü içinde O var. Bunun için mânen bir Kâbe oluyor.

Daha evvel "Dağların özünde elmas, Kâbe'nin özünde Hacer-i esved, insan-ı kâmil'in özünde Hazret-i Allah olduğu" izah edilmişti.

Taştan yapılmış olan Kâbe-i muazzama'ya karşı secdeye kapanmayı emreden Allah-u Teâlâ, **"Sâdıklarla beraber olunuz!"** Âyet-i kerime'si mucibince içinde yalnız O olana Râbîta yapılmasını emreden de Allah-u Teâlâ'dır.

Onun vücudu bir perdedir. Fakat perde biliyor ki; hem perdedir, hem de bir maskeden ibarettir. Çünkü içindekini görüyor. Kendisinin maske olduğunu görüyor. Yani hem görüyor, hem biliyor. İşte Râbîta yapan ancak içindekine yapmış oluyor, perdeye değil. Ama perdeyi O koymuş ve ileriye O sürmüştü.

•

Kâbe-i muazzama'da Altınoluk var. Fakat Allah-u Teâlâ ona öyle bir oluk ihsan buyuruyor ki feyiz deryasından Resulullah'ın deryasına gelir, oradan da Mürşid-i kâmil'in deryasına gelir. Kâinat o deryadan alır, o Altınoluk'tan alır. Yani ona yönelen Hakk'a yönelmiş olur. Ondandır aldığı feyz, feyz-i ilâhiye'dir. Hazret-i Allah'tan Resul-i Ekrem'ine, Resul-i Ekrem'inden ona, ondan da O alınmakla feyzi ilâhî olur.

Meselâ:

"Yere göğe sığmadım, mümin kulumun kalbine sığdım."

Hadis-i kudsi'si ile;

"İçinizde... Görmüyor musunuz?" (Zâriyat: 21)

Âyet-i kerimesi'nin tecelliyatına mazhar oldukları için içindekini görüyor, maske olduğunu görüyor, biliyor. Gerçek mürşid olan Hazret-i Allah'tan feyiz alacağını da o biliyor. Çünkü gerçek mürşid Hazret-i Allah'tır.

Âyet-i kerime'de:

"Allah hiç kimsenin göğsünde iki kalp yaratmamıştır." buyuruluyor. (Ahzâb: 4)

Onların kalblerinde yalnız Allah-u Teâlâ bulunur.

Ve fakat hakikatten mahrum olup, kalbi mâsîva ile dolmuş bir kimsenin varlığı Var'ı bulmaya hem mânidir, hem de en kalın perdedir. Görmeye de, bilmeye de en büyük mânidir. Allah-u Teâlâ onu bu hâle koymamıştır. Bu gibi kimselere Râbita yapanlar, ancak onun nefis putuna yapmış olur.

"Selâm olsun hidâyete tâbi olanlara." (Tâhâ: 47)

•

"Sual:

Bir sâlik ne zamana kadar râbitaya muhtaçtır?

Cevap:

"Ey iman edenler! Allah'ı çok zikredin!" (Ahzab: 41)

Âyet-i celile'sindeki mümin şüphesiz iç ve dış dünyası ile kâmil bir mümindir. Zikir ile emrolunan da bu zâhir va bâtın, iç ve dış âzâlarıdır. Yani yalnız dil veya kalp gibi bir cüz değildir. Binaenaleyh insanın bâtınında bulunan kalp, ruh, sır, hafâ, ahfâ ve nefis

lâtifelerinin zikreder hâle gelmesi lâzımdır. Bu zikre nâil olmak ise yol gösterici ve gönül doktoru bir mürşidin zâhir ve bâtınından feyz ve mânevî yardım almasıyla müyesser olabileceğinden, bir sâlik bu zikirleri temin edinceye ve murakaba derslerine ulaşınca kadar Râbita'dan uzak kalmaz. Murakabalara muvaffak olduktan sonra ihtiyaç duyarsa Râbita yapar, duymazsa yapmaz." (M. Es'ad Erbili -kuddise sirruh- 11. Mektup)

Nefsini İlâh Edinenler ve Onlara Râbita Yapanlar:

Cenâb-ı Hakk'ı görmeyen, bilmeyen, mâsiyetten kaçınmayan, kendi nefisini ilâh edinen kimselerdir. Râbita yapan onun nefis putuna yapmış olur. O da şeytan ile merbubiyetini kurar. Bu böyledir.

Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Onlar hakikaten kendilerinin bir şey üzerinde bulduklarını sanırlar. İyi bilin ki onlar yalancıdır."

Şeytan onları istilâ etmiş, onlara Allah'ı anmayı bile unutturmuştur. Onlar şeytan taraftarı olanlardır." (Mücâdele: 18-19)

Hem gayri yolda bulunacak, şeytanın izini takip edecek, gayesi ve maksadı peşinde koşacak, cebini dolduracak, şöret yolunda olacak, hem de tasavvuftan bahsedecek.

Bu mümkün değil!...

Bunlar ancak sun'i mutasavvıflardır. Gerçekten hakikatten mahrumdurlar. Bütün işleri zandan ibarettir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Resul'üm! Gördün mü o nefis arzusunu ilâh edineni? Artık ona sen mi vekil olacaksın? (Onu şirkten sen mi koruyacaksın?)" (Furkan: 43)

Onlara yazıklar olsun! Kendisini bilmez, hakikati görmez. Vahdet-i vücud'dan dem vurur. İsmi duymuştur, olduğunu sanmıştır. Bunlar sahte olan tasavvuf ehli ve sahte olan Vahdet-i vücud'çulardır.

Bunlar, şeyh şeytanı tabir edilen yol kesici mukallid mürşidlerdir. Bunlar, şeytanın yapamayacağını şeyhlik maskesi altında yaparlar. Bütün gayrimeşru arzularını, maddi geçimini, bu perdenin altında temin ederler. Hem ahkâma aykırı hareket ederler hem de bunu kendi büyüklüğüne verirler. Müridleri de öyle düşünür. "*Efendim o zât çok büyük olduğu için şeriata aykırı işler işleyebilir.*" der. Ahkâm haricindeki bir hareketi kişinin büyüklüğüne değil, kişinin zındıklığına vermek lâzımdır.

Ahkâma ters düşen haller zuhur ediyorsa o mürşid mukalliddir, sahtedir.

Gökte uçtuğunu dahi görseniz, ahkâma mugayir iş işlediği zaman o keramet değil, istidrac'tır, o hükümsüzdür, şeyh şeytanıdır. Bugün sahanın çoğunu onlar istilâ

etmişlerdir. Zanlarıyla amel ederler ve zan ile amel etmeyi öğretirler. Zanla konuşurlar, dayandıkları nefis putudur. Gidişatları hiçbir esasa dayanmaz.

Hakiki bir mürid atılım korkusundadır. Sahte mürşid ise müridim kaçır korkusundadır. Çünkü onun şeyhliği müridlerinedir.

Müridleri ona şeyh diyor, o da ben şeyhim diyor. Bu neye benzer bilir misiniz? Bir şehrin valisi varken biri de "*Ben bu memleketin valisiyim.*" der, vali makamına oturursa, derhal onu oradan alırlar ve gereken cezayı verirler. Tasavvur buyurun Allah yolunda tayin edilmeyen bir kimsenin o makamı işgal etmesinin cezasını!

Âyet-i kerime'de:

"Ve her yolun başına oturup da tehdit ederek inananları yolundan alıkoymaya ve o Allah yolunu eğiltmeye çalışmayın." buyuruluyor. (A'raf: 86)

Allah ehlini Hazret-i Allah tayin eder. O bir emânet-i ilâhidir. Kimi murad etmişse ona verir. Bu noktada arzu ile hareket edilmesini tasvip etmiyoruz.

Bunlar ise ya kendi kendisini seçer, ya annesi babası seçer, ya halk seçer. Bunlar mukalliddir, şeyh suretinde şeytandır. Halk onları büyütür. "*Şu daha büyüktür, şu daha büyüktür!*" diye. Haddi zatında bunlar bir yol kesicidir, birer deccaldır.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Ümmetinden yalancılar deccaller vücuda gelir." buyururlar. (Münâvî)

Yalancı ve deccalden maksat, dıştan insanları irşad ve ıslah etmek sıfatıyla görünüp, gerçekte ise halkı ahkâma uymaktan alıkoynlardır.

Çünkü onları Hakk seçmedi. Kendini büyük gören gerçekten küçüktür.

Mukallidler zan ile hareket ederler, hiçbir hakikate isnad etmezler, etraflarını da böylece hakikatten uzaklaştırırlar. Gidiş yerleri cehennemdir, etraflarını da cehenneme sürüklemiş olurlar. Onlara tâbi olanlar, dünyada olduğu gibi, ahirette de bir ve beraberdirler. İyiler iyilerle, kötüler kötülerle olacaktır.

Âyet-i kerime'de:

"İnsan sınıflarından herbirini biz o gün imamları ile beraber çağıracağız." buyuruluyor. (İsrâ: 71)

Hakikat ehli azdır, onlar Hazret-i Allah'ın hükmünce hareket ederler. Onlar Hakk iledir. Verdikleri beyanlar, söyledikleri sözler de hakikattir. Her şeyi açık söylerler. Sakınmazlar, çekinmezler. Onlar Hakk'ın boyasına boyanmışlardır.

"Yarattıklarımızdan öyle bir topluluk da vardır ki, onlar Hakk'a iletirler ve Hakk ile hüküm verirler." (A'raf: 181)

Mukallid ise kendisini ona benzetiyorsa da o boyaya boyanmamıştır. Şeytanın boyasına boyanmıştır. Birisi Hakk'ın boyasına boyanmıştır, diğeri şeytanın boyasına. Birisinin işi Hakk iledir, birisinin işi halk iledir. Hakk ile olan halka muhtaç değildir. Halk ile olan halka muhtaçtır. Onların Hakk ile işi yoktur. Şeytanın askerleridirler. Zira onlar sahtedirler.

Ey nankör İnsan! Hiç yakışır mı bunca kerem sahibi olan Allah-u Teâlâ'ya isyan? Sen olmaz mısın müslüman?

Mühim Bir Sır:

Bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"Bir kimse Hacceder, ondan sonra kabrimi ziyaret ederse, hayatımda beni ziyaret etmiş gibi olur." (Câmiüssağir)

Yani; **"Ben ölü değilim!"** buyuruyor.

Burası çok mühim. **"Beni öldü demeyin!"** buyuruyor.

Ravzâ-i mutahhara'dayız. Bir kardeş dedi ki:

"Resullullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i nereden ziyaret edeyim?"

Kabr-i şerif'in yanındayız.

Kardeşim, içindeyse içinde ziyaret et. Dışındaysa nereden ziyaret edersen et!

İlâhi Lütfa Mazhar Olabilmek:

Mahşer günü bütün sırlar açığa çıktığı zaman Hâtem-i veli'nin muhteşem halinden Resulullah Aleyhisselâm şöyle bahis buyurmuşlardır:

"Onlar benim ümmetimden, âhir zamanda gelecek bir topluluktur ki; kıyamet gününde, tıpkı peygamberlerin haşrolunduğu gibi haşrolunacaklardır. İnsanlar, durumları gösterilip de onları gördükleri zaman, onların peygamberler olduklarını sanacaklar. Tâ ki ben, 'Ümmetimdir, ümmetimdir!..' deyip de kendilerini tanıtıncaya kadar... Nihayet halk onların peygamber olmadıklarını anlayacak. Şimşek ve rüzgâr misâli geçip gidecekler, nurlarından mahşer ehlinin gözleri kamaşacak!" (el-Vesâyâ li-İbnü'l-Arâbî, Hâlet Ef. no: 198/2, 486^a yaprağı)

Bunu Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyurdu.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri ise şöyle buyurmaktadırlar:

"Peygamberler ve şehidler kıyamet gününde onların yerlerine ve Allah-u Teâlâ'ya olan yakınlıklarına gıpta edeceklerdir. Allah bilendir." ("Kitâbu İlmü'l-Evliyâ"; Haraççioğlu)

Gıpta etmeleri ona verilenden ötürüdür.

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri de: **"Onu tanıyıp itibar gösteren kimseye, ondakinin benzeri gibi bir elbise giydiriliyordu."** buyuruyorlar.

Daha evvel de arz ettik ki; bu elbise ilâhî bir nurdur. Bu lütuf yalnız sâdık ihvana âittir. Allah-u Teâlâ ona giydirdiğini yakınlarına da giydirecek, üzerlerinde o elbise olduğu halde mahşere çıkılacak. Mahşer halkının arasında en büyük şerefi taşıyacak. Dikkat ederseniz ona giydirilen elbise ihlâslı ve sâdık olan hakiki ihvana da giydiriliyor. Bu ise sadakat ile bütûn gönü ile bağlı olan kimseye âittir, başkasına âit değildir. O elbise öyle bir elbisedir ki, mahşerde de o elbise ile çıkılacak. Bugün dahi böyledir. Şöyle ki:

Hazret-i Allah'ın zikir meclisini arayan melekleri vardır. Onları Allah-u Teâlâ'ya arz ederler.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuşlardır:

"Allah-u Teâlâ'nın yollarda dolaşıp zikir ehlini arayan melekleri vardır. Onlar Azîz ve Celîl olan Allah'ı zikreden bir topluluğu bulunca: 'Aradığınız buradadır.' diye birbirlerini çağırırlar. Hepsi orada toplanıp onları dünya semâsına kadar kanatları ile çepeçevre kuşatırlar." (Buhârî. Tecdî-i sarîh: 2161)

Kalplerindeki râbîta, bağlılık, gönüllerindeki sadakat ve teslimiyet, içlerindeki muhabbet, sevgi onları ayan eyler. Ona muhabbet ve sadakatleri ile ayrılıyor, yaptıkları bu cihad ile tanınıyorlar...

Biz size demiştik ki; "Göktekiler aşağıdaki nurlara bakar, seyreder, gıpta ederler." İhvan böyledir.

Niçin? Çünkü onun hakkında Hakîm-i Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri: **"Velilerin ve âriflerin efendisi, yer ehlinin emniyeti, gök ehlinin nazar yeri, Allah-u Teâlâ'nın has kulu ve O'nun nazargâhı olur."** buyuruyor. ("Nevâdirü'l-Usûl fî Ma'rifeti Ehâdisü'r-Resûl"; c. 1, s. 479-480)

Verilen ona verildiğinden veriliyor, alan da ondan alıyor.

Allah-u Teâlâ onu sevdiği için, o kimse de O'nun sevdiğini sevdiği için, Allah-u Teâlâ da onu sever.

Râbîta ile öyle bir merbudiyyet husule gelir ki mürşid-i kâmil'deki bütün hasletleri bir mürid üzerine geçirebiliyor. Kalbindeki muhabbet bağı ile onun boyasına giriyor. An be an onun gibi oluyor, ondan akseden nurlar ile nurlanıyor. Nura baktıklarından o nur onlara aksediyor.

Şu kadar var ki sadık ihvan; ihlâs, istikamet, mahviyyet ve cihad üzere olan ihvandır.

RUHÂNİYET

"Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruhla takviye edip desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

Allah-u Teâlâ dilediği kulunun ruhâniyetinden lâtifeler halkeder. Ne kadar halkettiğini O bilir ve o lâtifeleri O çalıştırır, bazen kişinin haberi bile olmaz. Bu gizli bir ilimdir.

Bunlar Allah-u Teâlâ'nın ruhâniyetle, kudsî ruhla desteklediği kullardır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruhla takviye edip desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

Bu gibi kulların ruhâniyetleri daima uyanıktır.

Cismâniyetin uyuması veya uyanık olması ruhâniyeti etkilemez. O daima uyanık olduğu için Allah-u Teâlâ o ruhâniyetten lâtifeler halkeder ve onları hareket ettirir.

Allah-u Teâlâ'nın lütuf izniyle kendisinden mânen istimdat edenlerin yardımına yetişir, ister yakın ister uzak olsun.

Gerek ziyaretine gelen meleklerle, veyahut gayb âlemindeki insanlarla görüşür ve konuşur. Tıpkı insanın yanında başka bir insan bulunuyormuş gibi, ruhâniyet onlara mukabele eder. O kulun bundan haberi bile olmaz, Allah-u Teâlâ ona isterse bildirir, isterse bildirmez.

"Gözlerim uyur kalbim uyumaz." (Buharî)

Hadis-i şerif'inde ruhâniyet ile cismâniyet arasındaki farklılığı gayet güzel olarak öğrenmiş oluyoruz.

Hayatta da olsa, âhirete intikal ettikten sonra da olsa izn-i ilâhi ile kendisinden istimdat edenlerin imdadına yetişir.

Bu da ancak Allah-u Teâlâ'nın ruhâniyetle, kudsî ruhla desteklediği kullarda olur, başkasında tecelli etmez.

Ruhâniyet nurlar çeşidinden olduğu için güneş ışığı gibi yakınlık ve ıraklık tesirinden uzaktır.

"Eğer Yemen'de olsan, benim ile isen yanımdasın. Yok bensiz isen, yanımda da olsan, Yemen'de gibisin."

Farsça şiiri dahi bu hakikati izah için âdil bir şâhittir.

Ruhâniyet dünyada seninle olduğu gibi, kabirde de seninle, mahşerde de seninle, cennet-i âlâ'da da seninle arkadaştır.

Bunun delili şu Âyet-i kerime'dir:

"Kim Allah'a ve Peygamber'e itaat ederse; işte onlar Allah'ın kendilerine nimetler verdiği peygamberlerle, siddiklarla, şehidlerle, sâlihlerle beraberdirler. Onlar ne güzel birer arkadaşlırlar." (Nisâ: 69)

Ahlâk-ı zemime ile meşgul olanlar, nefis ve şeytana uyanlar, dünyada o kötü arkadaşla oldukları gibi, kabirde de, mahşerde de, cehennemde de onunla arkadaşlırlar.

Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

"İşlerinizde sıkıştığınız zaman kabir ehlinen yardım isteyiniz." (Keşfül-hafâ)

Bu da ancak Allah-u Teâlâ'nın rûhâniyetle, kudsî ruhla desteklediği, tasarruf sahibi kullarda olur, başkasında tecelli etmez. Zira onlar Resulullah Aleyhisselâm'ın vekili oldukları için Resulullah Aleyhisselâm'ın nazarı ve tasarrufu onların üzerindedir. Yani ona gelen bu hâlât Resulullah Aleyhisselâm'dan gelmektedir.

Onun vekili dahi istimdat edildiği zaman, hayatta da olsa, ahirete intikal ettikten sonra da olsa izn-i ilâhî ile kendisinden istimdat edenlerin imdâdına yetişiyor. Kabirden gelen onun rûhâniyetidir, ceset değil. O da ancak Allah-u Teâlâ'nın emriyle izniyle yürür.

Peygamberler ve veliler öldükten sonra da Hazret-i Allah'ın ihsan ettiği kadar dünyada dolaşırlar. Çünkü onlar dünyaya bağlı kalmadıkları için Allah-u Teâlâ da onları ahirete bağlamamıştır. Gelirler, giderler.

Cesetleri yerededir, rûhâniyetleri emrolundukları yerededir.

Ceset toprakta, ruh cennette, rûhâniyet iş başındadır. O gittikten sonra rûhâniyet Allah-u Teâlâ'nın izniyle iş başına geçer. Allah-u Teâlâ onun rûhâniyetinden lâtifeler halkeder. O lâtifeler onun mânevî askerleridir. O askerleri Allah-u Teâlâ dilediği yerde yürütür, çalıştırır. Hayatta da olsa, ahirete intikal ettikten sonra da olsa, izn-i İlâhî ile kendisinden istimdat edenlerin imdadına yetişir. Daha önce kişi iş başında iken, o gittikten sonra rûhâniyet iş başına geçer. Onu Allah-u Teâlâ idare eder. O anda elli kişi müracaat etse ve dünyanın bir ucunda olsa, hepsine birden yetişir. Yetişen, onun emrinin altında bulunan lâtifelerdir. Rûhâniyet de lâtifeler de aynı o kişiye benzer. O, amma o değil. O toprakta yatıyor.

Hayatta iken insanda nefis, şeytan, ihtiyaçlar ve meşgaleler olduğu için, basireti bağlanabiliyor. Amma orada bunlar yok. Rûhâniyet kınından çıkmış kılıç gibidir, keskin bir şekilde icraat yapar.

Bu durum beşeriyetin ilmi dahilinde değildir, ancak ehline mahsustur.

Ölümden Sonra Devam Eden Vazife:

Demek ki rûhâniyet ona yardımcı olduğu gibi, aynı zamanda ölmüyor da.

Sıkıştığınız zaman hatırlayınız ki, ola ki Cenâb-ı Hakk yardım eder.

Bir keresinde de demiştik ki; "Sıkıldığınız zaman kitaplara sarılın, rûhâniyet gelir, sizi teselli eder."

Binaenaleyh; Hızır Aleyhisselâm'ın vazifesi ile muvazzaf olmak ancak Hâtem-i veli'ye mahsustur.

Sa'deddîn el-Hamevî -kuddise sirruh- Hazretleri onun hakkında: "**Kazâ mekânının içine girdiği için, Hızır Aleyhisselâm gibi ölümsüz olmak da onun alâmetlerindedir.**" buyuruyor. ("Risâle fî Zuhûr-ı Hâtemü'l-Velâye", Süleymâniye Kütüphânesi, Ayasofya, no: 2058, vr. 206^a-206^b)

Cenâb-ı Hakk yürütecek onu. Ona muvakkaten bir ölüm var. Cenâb-ı Hakk onu dilediği şekilde kullanacak, kullanıyor. Evet, ceset bir anda toprağa girmiştir amma Cenâb-ı Hakk ona dilediği şekilde tasarruf eder.

Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sirruh- Hazretleri bu hususta: "**Her iki âleme de iştirak etme ve ikisinden herhangi birine hükmetme yetkisi ona verilmiştir.**" buyuruyorlar.

Hazret-i Mehdi'nin ruhâni yardımcısı olacağını da İsmail Hakkı -kuddise sirruh- Hazretleri haber vermişlerdir. (Tuhfe-i Aliyye, s: 229)

Cemâleddîn Mahmûd Hulvî -kuddise sirruh- Hazretleri de:

"Onun tasarrufu Hakk'ladır, kendisinden değildir." buyuruyor. (Câm-ı Dil-nüvâz)

•

Yine İsmail Hakkı Bursevi -kuddise sirruh- Hazretleri: "**Havvas zâtlar o dergâha sürünerek gelir.**" buyuruyor.

Fakir de öyle diyorum:

"Allah'ım sevdiklerinin rûhâniyetini lütfet, onların vasıtası ile af ve mağfiret et."

Onun için onlar geliyorlar, burası manen doluyor. Ola ki Rabb'im mağfiret eder, Allah-u Teâlâ bu lütfu buraya bahşetmiş, yok başka yerde...

Onlar zâhiri geliyorlar, bâtında gelenler kim bilir neler neler geliyor?

Halid-i Bağdadî -kuddise sirruh- Hazretleri, Taha'l Hakkari -kuddise sirruh- Hazretleri'ne hitaben: "**Allah-u Teâlâ yardımcın, Sadât-ı kiram'ın ruhları sığınacağın olsun.**" buyurmuşlardır.

Bunları arz etmekteki maksadımız; onların rûhâniyetleri ölmez, sıkışana yetişir, bunu duyurmaya çalışıyoruz.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sirruh- Hazretleri de, Hâtem-i veli hakkında; "**Kendisine sığınılan bir sığınaktır, elde edilmek istenen şeylerin kaynağıdır.**" buyuruyorlar.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri'ne karşı bir kusur işlediğim zaman affeder diye ümidim olur. Fakat Habib'ine karşı bir kusur işlersem, cidden beni affetmez diye korkarım.

Resulullah Aleyhisselâm'a hâl-i hayatında ne kadar tazim lâzımsa, vefatından sonra da o kadar tazim lâzımdır. Her hâl ve ahvalde hürmet vecibesini korumak gerekir. Ziyaretine giderken de, "Allah'ım, lâzım gelen tâzim ve edebi bana lütfet, senin lütfunla gideyim, bunu bana kolaylaştır ve kabul buyur."

"Rabb'im! Habib'ine karşı nasıl tazim etmem ve teslim olmam gerekiyorsa sen bu hâli bana lütfet. Senin lütfedeceğin bu sermaye ile Habib'ine öylece tazim edeyim ve teslim olayım!" diye niyaz ederim.

Hayat boyunca böyle kıymetli zevât-ı kiram'a giderken de, onlara karşı işlenecek küçük bir hatanın büyük olacağını düşünüp, Hazret-i Allah'a sığınmak ve öylece gitmek lâzım.

Biz onlara menfaat olsun diye değil, onlardan menfaat için gideriz. Padişah dilenciden bir şey beklemez, dilenci padişahтан bekler...

Kendi Hizmetinde Bulundurması:

Abdülkadir Geylani -kuddise sırruh- Hazretleri: **"Dünya, önünde yüzük kaşı kadar küçülür."** buyuruyor. (F. Rabbani, 5. Meclis)

Bunun iki mânâsını arz etmiştik:

Birincisi; o dünyaya hiç değer vermez. İkincisi; onu manen büyötmüştür, dünya yanında küçük kalır.

Bir diğer mânâsı ise; Hazret-i Allah ona dünya ve ahirette öyle tasarruf yetkisi vermiştir ki dilediği yerde olur. Bazen haberi bile olmaz. Bu da rûhâniyet ile olur.

Bandırmalı-zâde Seyyid Mustafa Hâşim el-Üsküdârî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin buyurduğu:

"Bir anda hem doğuda, hem batıda, hem Mekke'de ve hem cesedlerin rûhu olan pâk cesedinin olduğu yerde görünür; belki her anda ve her zamanda, her mekânda bir sûret ile hazır olur ve zuhûr eder."

Tayy-i mekân budur.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri **"Cevâbu Kitâbu mine'r-Re'y"** isimli eserinde;

"Velileri ve peygamberleri seçtiği gün onu kendi hizmetinde kılması..." buyuruyor. ("Cevâbu Kitâbu mine'r-Re'y", s.191, bas.: Beyrut, 1992)

Kendi hizmetinde kılması, burada da olur, kabirde de olur. Öyle ki Hazret-i Mehdi Aleyhisselâm zamanında da olur, mahşerde de olur. Dünyada iken kendi hizmetinde bulundurduğu için ahirette yine kendi hizmetinde bulunduracak çünkü onun cennetle ilgisi yok, o hizmetçi... Dünyada da hizmetçi, ahirette de hizmetçi.

Cennet-i alâ başkasının olsun, kulluk bizim olsun. Bu şeref başka, o şeref başka...

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri ifşaatının devamında:

"Ve benzerini hiçbir kulağın işitmediği bir senâ ile onu kendisiyle konuşturmasıdır." buyuruyor.

Sevdiği için yaklaştırmış, kendi hizmetinde bulunduruyor. Yaver, amma Hakk'ın yaveri, halkın değil.

O, Hakk ile hemhâl; halk ile değil. Çünkü Hakk onu kendisi için yaratmış.

"Seni kendim için seçtim." (Tâhâ: 41)

Hazret-i Allah'ın misafirleridir onlar. Onlar O'nun konuğudur, O'nun mahreminde yaşarlar.

Onun Tasarrufu Devam Eder:

Kâmil insanların ölmediğini ve Rabb'imizin onları her şeyden haberdar ettiğini bilmemiz lâzımdır.

Yunus Emre -kuddise sırruh- Hazretleri, **"Ölenler hayvan imiş, aşıklar ölmez!"** buyuruyorlar.

Bu sözün aslı burada tecelli eder.

Bu bakımdan ehl-i kemâl insanların ziyaret edilmesinden büyük kârlar husule gelir, oradan boş dönülmez. En güzel ziyaret, gönülle yapılandır. Uzaklık, yakınlık fark etmez...

İsmail Hakkı Bursevî -kuddise sırruh- Hazretleri buyuruyorlar ki:

"Ve bu türbeye kubbedir ki; seri eflâkin (süratli feleklerin) fevkindedir." ("Kitâb'ün-Netice"; cilt: 1, s: 436)

Bununla şunu demek istiyor. O öyle bir tecelliyât-ı ilâhiye mazhar olmuş ki; kim ki o tecelliyata yönelirse istifade eder, her kim ki meylederse o tecelliyatın ziyasına nail olur. Hayatta olsun vefatta olsun.

Bunun da sebebi; varlığı ifna edildiği için...

Hazret-i Allah içinde olduğu zaman vücud elbisesi de o nurdan nur alır. Vücud elbisesi nur olursa, kefeni de nur olur. Kefeni nur olursa kabri de nur olur. **"Nûr alâ nûr"** olduğu zaman artık o, ne ölür ne de çürür.

Sa'deddîn el-Hamevî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin buyurduğu;

"Hızır Aleyhisselâm gibi ölümsüz olma"nın manası:

Allah-u Teâlâ onu kullanacak, ruhaniyyet iş görecektir. Tasarrufu devam edecektir. Kınından çıkmış kılıç gibi olacaktır.

•

Müeyyedüddîn Mahmûd el-Cendî -kuddise sirruh- Hazretleri **"Şerhü'l-Fusûs li'ş-Şeyh Müeyyedüddîn el-Cendî"** isimli eserinde şöyle buyurmuştur:

"Onun sûreti de hem ezeli, hem ebedîdir." (142a yaprağı.)

Ezelî oluşu; Allah-u Teâlâ ruhunu ezelden halketmesinden, Âyân-ı sâbite'de onu oraya koymuş olmasındandır.

Ebedî oluşu ise; o, O'nun hıfz-u himâyesinde olacak, yok olanlarla yok olmayacak. O, vazifesini velâyet sebebiyle yapıyor, yapacak.

Dâvud el-Kayserî -kuddise sirruh- Hazretleri de şöyle buyurmaktadırlar:

"Dolayısıyla o, ezeli ve ebedî olup, hiçbir şekilde nihayete ermez." ("el-Matlâ'u Husûsi'l-Kilem fî Me'ânî Fusûsu'l-Hikem", Şehid Ali Paşa, nr.: 1242; 28^b vr.)

Onun desteği doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ'dır. O sıfatı ona vermesi, O'nun desteği demektir. Sıfatı nerede ise O da oradadır. O, ezelde nasıl takdir ettiyse öyle olur. Ezeli yapar, ebedi yapar, dilediğini yapar. Çünkü o, O'nun hükmünün içindedir, kendi arzusunun içinde değil.

Hülâsa olarak arzetmek gerekirse, bu Zevât-ı kiram'ın ifşaatlarının ortak noktası şudur:

"Onun için ölüm yok. Onun hayatı da vefatı da birdir. Onun ölümü ölüm değil, aynı tasarrufu devam edecek. Onun için endişeye lüzum yok." demek istiyorlar.

Hâtem-i Veli'den Sonra Durum Ne Olacak?

Yok, yol kesilmiş, yol bitmiştir. Yalnız Hâtem-i veli'nin tasarrufu devam eder. Râbita yaptığınız zaman Cenâb-ı Hakk mukabele eder.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sirruh- Hazretleri:

"Artık o, O'nunla kalkar, O'nunla oturur ve hâllerinde O'nunla tasarruf eder." buyuruyor. (Nevâdirü'l-Usûl fî Marifeti Ehâdisü'r-Resûl)

Cemâleddîn Mahmûd el-Hulvî -kuddise sirruh- Hazretleri ise;

"O'nun tasarrufu Hakk'ladır, kendisinden değildir." buyuruyor. (Câm-ı Dil-nüvâz)

Ziyâüddîn Ammâr el-Bitlisî -kuddise sirruh- Hazretleri de şöyle buyuruyorlar:

"Bilâkis bütün tasarrufu Allah iledir. Bütün fiillerinde, tasarruflarında, hareketlerinde ve makamlarında Allah'ı görür, bütün fiillerinde O'nun vâsıtasıyla"

tasarruf eder; Allah vâsıtasıyla tasarrufta bulunan odur." (Behcetü't-Tâife Billâhi'l-Ârife)

Râbitanızı hiç kesmeyin. Artık yol kesiliyor. Bundan sonra Hazret-i Mehdi geliyor, başka müşid gelmeyecek. Allah'a emanet edip öyle gideceğiz. Fakirden sonra bu mektep devam edecektir.

Yakup Aleyhisselâm; **"Bu benim tedbirimdir. Takdir O'nundur."** buyurdu.

"Bununla beraber ben, Allah'ın hükmünden hiçbir şeyi sizden gideremem. Hüküm yalnız Allah'ındır." (Yusuf: 67)

Onun için benim niyazım tedbirdir, hüküm O'nundur.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

İhlâs Sûre-i Şerif'i (25)

ALLAH-U TEÂLÂ'NIN İLİMDE MUVAFFAK KILDIĞI HAS KULLARI (2)

Temmuz 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 29

"Kün feyekûn", "OI!" buyuruyor, her şey oluyor. O'nunla oluyor. Hepsi bir cesetten, bir elbiseden, bir perdeden ibarettir.

Bunu bilmek ancak Allah-u Teâlâ'nın duyurduklarına mahsustur. En üstün ilim sahiplerine verilmiştir. En bilgili âlim bile Cenâb-ı Hakk duyurmazsa kendi zannını söyler. Zan ise hükümsüzdür, kalp para geçmez paradır. Bu mevzu ilmî yakîn'de, aynî yakîn'de olanların işi değildir. Kör gözün işi de değildir. Ancak Hazret-i Allah'ı görüp kendisini görmeyenin işidir. **"Ulül-elbâb"**ın işidir.

Allah-u Teâlâ dilediği kulunun ruhâniyetinden lâtîfeler halkeder. Ne kadar halkettiğini O bilir ve o lâtîfeleri çalıştırır, bazen kişinin haberi bile olmaz. Bu gizli bir ilimdir. Bunlar Allah-u Teâlâ'nın ruhâniyetle desteklediği kullardır.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruhla takviye edip desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

İşte bu kullardır ki Hazret-i Allah'ı görür, bilir. Zira Hazret-i Allah kâinâtı bir noktada toplar. O nokta ise "**İnsan-ı kâmil**"dir.

İnsan-ı kâmil olanlar gerçek âlimlerdir, hiç kimseden bir şey sormadıkları halde Hakk'tan ilim alanlardır.

"Allah'tan korkar, takvâ sahibi olursanız mualliminiz Allah olur." (Bakara: 282)

Muallimin Allah olursa, hem kendisini bildirir, hem de yarattıklarının esrarını bildirir.

Daha doğrusu bunun sırrını ancak Allah-u Teâlâ'nın talebeleri bilir. O'nun öğretmesi, O'nun göstermesi, O'nun bildirmesiyle kâimdir. Kendinin âlim olduğunu zannettiğin için, bu ilimden haberdar olmadığını sana bildirmem için, bu ilimlerde câhil olduğunu göstermem için önünüze seriyorum.

Zira Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde:

"Kim ki ben âlimim derse bilin ki o câhildir." buyurmuşlardır. (Münâvî)

Aynaya bak, kendini gör, sonra da vicdanına dön, kararını ver. Sakın ve sakın tenkide kalkma, cehaletini ileriye sürme.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"İlim ikidir. Biri dilde olup (ki bu zâhiri ilimdir) Allah-u Teâlâ'nın kulları üzerine hüccetidir.

Bir de kalpte olan (mârifet ilmi) vardır. Asıl gayeye ulaşmak için faydalı olan da budur." (Tirmizî)

Sen bu faydalı ilimden nasibini almamışsan, ilmin zandan ibaretse, gözün körse güneşin suçu nedir?

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

HAZRET-İ MUHAMMED
Aleyhisselâm

-Hicretin Yedinci Yılı-

Hayber'in Fethi (3)

Temmuz 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 30-31

Resulullah Aleyhisselâm'a Suikast Teşebbüsü:

Resulullah Aleyhisselâm Hayber'de birkaç gün kaldı. O sırada yahudiler, Resulullah Aleyhisselâm'a suikastte bulunmayı plânlamışlardı. Savaşta ölen yahudi başkanlarından birinin karısı olan Zeynep, Resulullah Aleyhisselâm'ı Ashâb'ıyla birlikte yemeğe dâvet etti. Kendilerine kızartılmış bir koyun ikram etti. Halbuki bu pişirilmiş koyun zehirli idi. Resulullah Aleyhisselâm ilk lokmasında bunu anlamış, fakat Ashâb'tan Bişr -radiyallahu anh- birkaç lokma yutarak zehirlenmişti. Zeynep cinayetini inkâr etmedi. Sebebini de anlattı. "*Babam, amcam, kocam, kardeşim savaşta arka arkaya öldükleri için, intikam almak maksadıyla yaptım!*" diyerek itiraf etti. Resulullah Aleyhisselâm önce kadını affetmişti. Fakat zehirlenen Bişr -radiyallahu anh- ölünce, mirasçılar dâvâcı oldular ve kısas isteğinde bulundular. Zeynep idam edildi. Diğer bütün yahudiler, müslümanlığa karşı kalplerinde taşıdıkları düşmanlığa bakılmayarak affolundular.

Devs Kabilesi'nin Gelişi:

Devs kabilesi'nin reisi Tufeyl bin Amr -radiyallahu anh-, hicretten önce Mekke'de Resulullah Aleyhisselâm'la görüşüp müslüman olmuştu. O zamandan beri kabilesini İslâm'a dâvet edip durmuştu.

Bu defa da kendi kabilesinden dört yüz kadar müslümanla Resulullah Aleyhisselâm'ı ziyaret maksadıyla Medine'ye geldi. Hayber'de bulduklarını öğrenince Hayber'e gelip İslâm ordusuna katıldılar.

Gelen bu dört yüz kişinin arasında meşhur Sahabî Ebu Hüreyre -radiyallahu anh- de bulunuyordu.

Dönüş Yolculuğu:

Hayber'de böyle büyük fetihlere nâil olduktan ve pek çok ganimet malı elde ettikten sonra mücâhidler, başlarında Resulullah Aleyhisselâm olduğu halde, Medine'ye dönmek üzere yola çıktılar. Gece geç vakitlerde istirahat etmek için mola verdiler. Resulullah Aleyhisselâm Bilâl-i Habeşî -radiyallahu anh-i nöbetçi olarak bıraktı. Fakat Hazret-i Bilâl -radiyallahu anh- aşırı yorgunluğa dayanamayarak devesine yaslanmış bir halde uyuyakaldı. İçlerinden hiç kimse sabah namazına kalkamadı.

İlk uyanan Resulullah Aleyhisselâm oldu. Müslümanlar bu vâdiden çıkarak, başka bir vâdide sabah namazını cemaatle kılarak kaza ettiler.

Fedek:

Hayber muhasara edilirken Resulullah Aleyhisselâm "Fedek" halkını İslâm'a dâvet için oraya Muhayyisa bin Mesud -radiyallahu anh-i temsilci göndermişti. Fedek Medine'ye iki günlük bir yahudi köyü idi. Fedekliler bu dâvete icabette tereddüt edip zaman geçirmeye çalıştılar. Allah-u Teâlâ Hayber'in fethini müslümanlara müyesser kılınca, Fedek yahudilerinin kalbine korku düştü, başkanlarını Resulullah Aleyhisselâm'ın huzuruna gönderdiler. Topraklarını Resulullah Aleyhisselâm'a terkettiklerini bildirdiler. Yalnız kendi topraklarında "Yarıcı" olarak bırakılmalarını dilediler. Bu istekleri yerine getirildi. Hayber kan dökülerek alındığı için müslümanlara âit idi. Yalnız topraklarının beşte biri Resulullah Aleyhisselâm'ın emrindeydi. Fakat Fedek, sulh yoluyla alındığı için bütün toprakları Fey' olarak Resulullah Aleyhisselâm'a bırakıldı. O ise buradan elde edilen geliri amme işlerine, yolcu ve misafirlere sarfederdi.

Vâdil-kurâ:

Resulullah Aleyhisselâm Hayber dönüşü Vâdil-kurâ'ya uğradı. Burası Hayber ile Teyma arasındaki köylerin bulunduğu bir yerdi.

Buradaki yahudiler, civardaki yahudileri de yanlarına alarak Medine üzerine yürümeyi kararlaştırmışlar, ancak bu fırsatı elde edememişlerdi. Resulullah Aleyhisselâm önce onları İslâm'a dâvet etti, fakat onlar karşı koydular, ok atmaya başladılar. Müslümanların hücumu karşısında fazla dayanamadılar. On kadar adamları öldürüldü, teslim olmaya mecbur kaldılar.

Yahudilerden bol miktarda ganimet elde edildi. Resulullah Aleyhisselâm burada dört gün kaldı, ganimetleri mücâhidler arasında pay etti. Arazisi ise Hayber'de olduğu gibi, mahsulünün yarı yarıya bölüştürülmesi şartı ile halka bırakıldı.

Teyma:

Hayber, Fedek ve Vâdil-kurâ'nın müslümanlara teslim olduğu haberi Teyma yahudilerine ulaşınca, hiçbir mukavemet göstermeden, müslümanları elçi göndererek sulh teklifinde bulundular. Cizye vermeyi kabul ettiler. Dolayısıyla yurtlarından ayrılmamış, toprakları da ellerinden gitmemiş oldu.

Hazret-i Safiye -R. Anhâ- İle İzdivaç:

Hayber esirleri arasında Nadir oğulları reisi Huyey bin Ahtab'ın kızı Safiye de vardı. Kocasını savaşta ölmüş, kendisi esir düşmüştü. Resulullah Aleyhisselâm onu Dihye -radiyallahu anh-e vermişti. Yahudilerin en şerefli kızı ve Hayber reisinin karısının câriye olarak Dihye -radiyallahu anh-e verilmesi yahudiler için son derece onur kırıcı oldu. Bu sebeple Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm-: **"Safiye'yi ancak sizin nikâhlamanız uygun olur."** dediler. Resulullah Aleyhisselâm Dihye'ye başka bir câriye vererek Safiye'yi azad etti ve onunla evlendi.

UMRETÜL-KAZÂ SEFERİ

Kâbetullah Özlemi:

Resulullah Aleyhisselâm'la Mekkeli müşrikler arasında imzalanan Hudeybiye antlaşmasında Kâbetullah ziyaretinin bir yıl sonraya bırakılması müslümanlara çok ağır gelmişti.

Hudeybiye barışı, Zilkade ayında imzalanmıştı. Müslümanların bu ayda yapmak istedikleri Kâbetullah ziyareti Hacc değil, bir Umre idi. Fakat Kureyşliler, Hudeybiye senesi müslümanları Kâbetullah ziyaretine bırakmadıkları için, yapılacak bu Umre kazaya kalmıştı.

Aradan bir yıl geçmiş, Kâbe-i muazzama'yı ziyaret ve Umre'nin yapılma zamanı gelmiş bulunuyordu. Bir yıl önce yapılamayan bu ziyaret işi antlaşmanın yıldönümünde aynı ayda yerine getirilecekti.

Kâbetullah'a Doğru:

Resulullah Aleyhisselâm Hudeybiye'de bulunan müslümanların hiçbiri geri kalmaksızın hazırlanmasını istedi. Bütün müslümanlar bu günü iştihakla, sevinçle bekliyorlardı. Hicretin yedinci yılı, Zilkade ayında Umre niyetiyle Medine-i münevvere'den çıkıldı. Kendisiyle birlikte kaza umresine katılan Ashâb'ın sayısı iki bin idi. Geçen sene gidip de tavaf edemeyenlerden hayatta olanların hepsi iştirak ediyordu.

Yerine Uveyf bin Azbat -radiyallahu anh-ı vekil bıraktı. Kurbanlık devesini bizzat kendi eliyle işaretledi. Müslümanlar da yanlarında yetmiş kadar deve götürüyorlardı. Antlaşma mucibince Mekke'ye silâhla giremeyecekleri için, yanlarına silâh almadılar. Yalnız yol emniyeti için kınlarında sokulu kılıçlar takınmışlardı.

Önlerinde Resulullah Aleyhisselâm, Kasvâ adlı devesinin üzerinde gidiyordu.

Hepsi de Kâbetullah iştihakı içinde idiler. Muhâcirler yedi sene önce bıraktıkları memleketlerine kavuşacaklardı.

Zülhuleyfe'de ihrâma girildi. Daha sonra hep birlikte: "**Lebbeyk! Allahümme Lebbeyk!..**"

Diye Telbiye'de bulunarak yola devam ettiler.

Resulullah Aleyhisselâm, Zülhuleyfe'den Muhammed bin Mesleme -radiyallahu anh- kumandasındaki yüz atlı birliği ve beraberinde götürdükleri silâhları Zülhuleyfe'den ileri göndermişti. Merru'z-zehran denilen yere ulaşınca Kureyş'ten bazı kimselere rastladılar. Onlar: "*Bu süvâriiler nedir?*" diye sordular. Muhammed bin Mesleme -radiyallahu anh-: "**Bunlar Resulullah Aleyhisselâm'ın süvarileridir. İnşallah kendileri de yarın sabah burada bulunacaklardır.**" dedi.

Onlar da hemen gidip durumu Kureyş'e haber verdiler. Kureyş'e bir korku düştü. Mikrez bin Hafs'ı, birkaç kişi ile birlikte göndererek sulh şartlarına aykırı olarak silâh getirmesinin sebebini Resulullah Aleyhisselâm'a sordular. O da verdiği cevapta, silâh getirmelerinin bir tedbir düşüncesine dayandığını, silâhları Mekke'nin dışında bırakacaklarını söyledi. Böylece Kureyşliler rahatlamış oldular.

Resulullah Aleyhisselâm ertesi günü Merru'z-zehran'a ulaştı. Silâhları ileride Batn-ı Ye'cec denilen yere gönderdi ve Ensâr'dan Evs bin Havlî -radiyallahu anh-i iki yüz kişi ile birlikte silâhların başına bıraktı.

Kureyşliler antlaşma hükmüne göre üç gün için hemen şehri tahliye ettiler, yürekleri kin, hınç ve kıskançlıkla dolu olarak Mekke'nin etrafındaki dağlara tırmandılar. Bütün tepeler Mekkeliler'le doldu, müslümanların ne yapacaklarını uzaktan merakla seyredeceklerdi.

Resulullah Aleyhisselâm müstesna bir ihtişam ve vakarla devesi Kasvâ'nın üzerinde Hacûn mevkiine doğru meyillenen yokuştan Mekke-i mükerrerme'ye girdi. En yakın arkadaşları da etrafını sarmış bulunuyorlardı. Devenin yularını Abdullah bin Revâha - radiyallahu anh- tutuyordu. Mekke'ye giren müslümanlar Kâbe'yi görür görmez hep bir ağızdan "**Lebbeyk! Allahümme Lebbeyk!**" diyorlar, yüksek sesle telbiyede bulunuyorlardı. Yedi yıllık bir ayrılıştan sonra Muhâcirler'in Mekke'ye girişleri, hele çocukluk hayatlarını içinde geçirdikleri boş evlerini görmeleri pek heyecanlı bir manzara idi.

Hâşim oğulları'nın küçük yaştaki çocukları Resulullah Aleyhisselâm'ı karşılamışlar, önünde arkasında koşuşup duruyorlardı.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sirruh- Efendi Hazretleri'nin Hayat-ı Saadetlerinden İnciler ve Hatıralar (69)

Temmuz 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 32-33

"Dünyadaki Kardeşlik Tanışmaktan İbaredir."

Hususi kaynaşma ölümdür. Yani hayat ölümden sonra başlıyor, ama saadet, ama felaket. Şimdi burada bir ordu gidiyor, ama "**Ayrılın!**" dediği zaman bir emre bakar.

Onun için biz Hazret-i Allah'tan yana olalım. Yaprak düşerse oraya düşsün. Her yaprağın mukadderatını yazmış, senin de yazmış.

Mahkeme-i kübra'da ilâhi adaletin hükmü tamamen icra edildikten sonra Hakk Celle ve Alâ Hazretleri:

"Ey günahkârlar! Bugün şöyle ayrılın!" buyurur. (Yâsin: 59)

Kâfirler, müminlerden ayrılırlar. Onların artık müminlerle bulunmaya salâhiyetleri yoktur. Her suçlu günahkâr inkârcı, ister istemez bu buyruğa uyar.

Diğer Âyet-i kerime'lerde şöyle buyruluyor:

"O gün Allah onlarla aranızı ayırır." (Mümtehine: 3)

"O gün bir fırka cennette, bir fırka da çılgın alevli cehennemdedir." (Şûrâ: 7)

Herkesin hesapları görülüp amellerinin neticesi olarak gidecekleri yerler belli olunca, insanlar fırka fırka ayrılır. Herkes kendi emsaliyle bir fırka, diğeri de ayrı bir fırka olur. Zira müminin mercii cennet, kâfirin mercii cehennemdir.

Ve cehenneme sevkîyat başlar.

•

İtimat edin hayat ölümden sonra başlar. Fakat insanların çoğu bundan gafil. Ve nasıl bir hayat? Cenâb-ı Hakk Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Kim zerre kadar bir iyilik yapmışsa onun mükafatını görür. Kim de zerre kadar kötülük yapmışsa onun cezasını görür." (Zilzal: 7-8)

Bu Âyet-i kerime karşısında titrememek mümkün değil. Onun için namazını kıl, zekâtını ver, yoluna bak. Hepsî kalacak. Babana kaldı mı? Kime kalacak? Namazını kıl, zekâtını ver, fâizle iş yapma, yoluna bak.

•

"Allah-u Teâlâ bizi lütfuyla yâd eder, tecelli eder, her işimizi düzeltir ve güçlük verir.

Bizim işimizde aksaklık olursa, Hazret-i Allah'a karşı itimadımız zayıflarsa, imanımız çürürse her işimiz çürük olur.

Onun için Allah'ım bize kâmil iman ihsan etsin. Hidayetimizi artırsın. İmanla göçmeyi nasip etsin."

•

"İnsanın bir anda gaflete dalması büyük kabahattir, bizim ise ömrümüz gafletle geçiyor. Halbûki O bizden bir an gafil değil. Bir an nefesimizi kesse yok olacağız. Hem her nimetini alıyoruz, hem de isyana kalkıyoruz. Böyleyken bir de kendimizde bir şeyler taslamamız çok acayip..."

•

Zikrullah için toplanılan meclis hakkında şöyle buyurdular:

"O kıymetli anları öldürmemeli, lâubaliliğe boğmamalı, resmi durmalı. Çünkü orada kimlerin olduğunu bilmiyorsun."

•

"Müminin işi rast gitmez. İbtîlâdan ibtilâyâ maruz kalır. Nefsin istemediği şey iyidir. Ruhun dirilmesine vesile olur. Bunun için ibtilâ bitmez."

•

"İbtılânın en büyüğünü en büyükler çekerler, hiç şüphe yok buna. Çünkü Mevlâ böyle taksim etmiş.

Tasavvur buyurun ki Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz daha ana karnında iken babasını, şefkâte en muhtaç bir zamanda da annesini kaybetti. Daha o zaman başladı..."

•

"Ahiret işlerine dünya işlerinden daha fazla değer vermedikçe, imanımızın ve ibadetlerimizin tadını duyamayız."

•

"Çocuklar çamurdan evcik yaparlar. Birbirininkini bozuverseler hemen kavga ederler. Halbûki biraz sonra bırakıp gidecekler. Ehl-i hakikat da bize böyle bakar. Bir yağlı kemik bulduk mu harr diye koşarız. Halbûki biraz sonra hepsini bırakacağız."

•

"Nefsimiz riyâyı, meth-ü senâyı, menfaati çok sever. Fakat Hazret-i Allah bunları hiç sevmez."

•

Kardeşimize küçük çocuğunu sordular. "O da sizi arıyor" deyince buyurdular ki:

"Çocuk hiçbir şey bilmez. Bildiği bir şey varsa, seveni sever. Buradan ibret almamız. Biz büyüdük de ne olduk? Çocuk kadar olamıyoruz, bizi bizden çok seven Allah'ımızı sevemiyoruz."

•

"Bizim yanımızda kâr olarak bunlar kalacak. Ne kalacak? Allah için sevişmek. Allah için birbirini ziyaret edenlerden Hazret-i Allah râzı olduğunu beyan buyuruyor. Şu halde bize fayda veren şeylerin peşinde koşmalıyız. Rızânın fevkinde hiçbir şey yoktur.

Nefis küçücük bir menfaat için uzak yerlere gider de, rızâ kazanmak için bir adım bile atmaz."

•

"Tam uçurumdan düşerken bize bir el uzansa, bizi kurtarması için nasıl yalvarırız, ebedi hayatımızı kurtarması için Hazret-i Allah'a bu şekilde yalvarmıyoruz."

•

"İbadete kaldırıldığımız zamanlarda hep şükürle meşgul oluruz. Allah'ım sen bu zevki duyurmasaydın ben uykuyu daha tatlı bilirdim.

Yoruluncaya kadar değil yıkılıncaya kadar ibadet edelim. Orada hep pişman olacağız. Hiç olmazsa; "Yâ Rabb'i daha yapacaktım, yıkıldım da yapamadım" demiş oluruz. İbadette hayat vardır.

Biz hep lâfla meşgulüz. Fakat o da hiç fayda veremeyecek, bir nedamet olacak. "Keşke vakitlerimizi boşa geçirmeseydik" diyeceğiz. Burası çalışma mahallidir, bir daha geri gelmeyeceğiz. Burada yatarsak, ahireti nerede kazanacağız. Orası çalışma yeri değil ki..."

•

"Gönül rahat olursa her yer rahat olur. Gönül rahat olmazsa rahat olan yer de dar olur."

•

"Ruh gıdasını aldıkça kuvvet bulur ve doyar. Nefis ise gıdasını aldıkça acır."

•

"Hazret-i Allah ne kadar sabırlı, bizim sabırsızlıklarımız ayıp..."

•

"İlimse benim, irşadsa benim, Hazret-i Allah'ın ihsanı olan ne ki varsa benim diyoruz. Nefis hepsini zaptetmiş hep benim diyor."

•

"Allah'ım Habib'ine karşı öyle bir iman ver ki, zannettiğim kadar değil, onu nasıl halletmişsen olduğu gibi iman edeyim. Evvelâ onu bilemediğimi bileyim."

•

"İbadetlerden haz almam için ne yapmam gerekli?" diye soran bir kardeşe sözleri.

Evvelâ helâl lokma, sonra hâlis bir arkadaş. Öyle bir arkadaş olacak ki, gayesi, maksadı, menfaati olmayacak; hakikaten Allah-u Teâlâ'yı arayan bir arkadaş olacak.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyuruyor ki:

"Refik sümme tarik." Arkadaş ve yol.

Arkadaşı bulduktan sonra, Cenâb-ı Hakk şöyle buyuruyor.

"Sâdıklarla beraber olunuz." (Tevbe: 119)

Bunu tutarsan yolu tutmuş olursun.

EVLİYÂ-İ KİRAM **-Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN** **"HÂTEMÜ'L-EVLİYÂ" HAKKINDAKİ** **BEYAN ve İFŞAATLARI (192)**

Şeyh Hasan eş-Şirvânî -kuddise sirruh-

Temmuz 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 34-35

HAYATI ve ESERLERİ

On yedinci yüzyılın sonları ile on sekizinci yüzyıl başları arasında yaşamış Kâdirî şeyhlerinin en önde gelenlerinden biri olan Hasan eş-Şirvânî -kuddise sirruh- Hazretleri, Hakkâri yakınlarında yer alan Şirve'de dünyaya gelmiş olup, Pîr Hüseyin Şirvânî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin oğludur.

Kâdiriyye yolunun âdâb ve erkânı üzere yetişmiş olan Hazret, icâzet aldıktan sonra uzun yıllar Hakkârî dolaylarında irşad faaliyetlerine devam etmiş ve Kadirî tarikatının "**Müştâkiyye**" kolunun kurucusu olan ünlü mutasavvıf Müştâk Baba ve yine aynı yolun "**Şemsiyye**" kolunun kurucusu sayılan Şeyh Osman Şems Efendi gibi büyük mutasavvıfları yetiştirerek her ikisini de irşadla görevlendirmiştir.

Tasavvufla ilgili çeşitli eserlerinin yanı sıra belirli tasavvufî meselelere tahsis edilmiş birkaç sayfalık kısa risâleleri de bulunan Hazret, eserlerinde velâyet, nübüvvet ve Vahdet-i vücud'la ilgili tartışmalı bazı konuları aydınlatma amacı gütmüştür.

"**Hâtemü'n-nübüvve**" ve "**Hâtemü'l-velâye**" meselesi ile ilgili en çok tartışılan konulardan biri olan "*Velî nebîden, velâyet nübüvetten üstün müdür?*" sorusunu cevaplamak üzere kaleme aldığı *Risâle-i Beyân-ı Nübüvvet-i Nebî ve Velâyet-i Velî* adlı kısa risâlesi, onun bu tür tasavvufî risâlelerinden sadece bir tanesidir.

"HÂTEMÜ'L-VELÂYE" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI

Yaşadığı asrın Kadirî şeyhlerinin en meşhurlarından biri olan Şeyh Hasan eş-Şirvânî -kuddise sirruh- Hazretleri, *Risâle-i Beyân-ı Nübüvvet-i Nebî* ve *Velâyet-i Velî* adlı muhtasar risâlesinde, Hâtemü'n-nübüvve ve Hâtemü'l-velâye mertebeleri arasındaki yakın ilişkiden ve her iki makamın hususiyetlerinden söz ederek, "*Velâyet'in nübüvvetten üstün oluşu*" sözü ile kastedilenin ne olduğunu veciz bir üslûp ile ifşâ etmiştir.

Hatemü'l-Velâye'nin, Diğer Peygamberlerin Velâyetleriyle Kıyası:

Şeyh Hasan eş-Şirvânî -kuddise sirruh- Hazretleri *Risâle-i Beyân-ı Nübüvvet-i Nebî* ve *Velâyet-i Velî* adlı eserinde nübüvvet ile velâyet mertebeleri arasındaki farkı izâh ederek, Hâtemü'l-enbiyâ'nın bâtin velâyetine mazhar olan Hâtemü'l-evliyâ'nın velâyet mertebesinin diğer peygamberlerin velâyetlerinden öne geçişi ile ilgili esrârı şu ifâdelerle beyan buyurmuştur:

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla... Üstünlük ancak O'nun yardımı iledir.

Bilesin ki, nübüvvet ve velâyet hakkında büyüklerin ve uluların sözü çoktur ve cümlesi şunda ittifak etmişlerdir ki; 'Velâyet nübüvvetten daha üstündür.'

Şimdi söz bu nev ve bu minvâl üzere olunca, bunun hakîkî manâsını beyan etmek bize vâcip oldu.

Velâyet ne manâ ile nübüvvetten daha üstün olur, evvelâ onu bildirmek gerek.

Velâyet neden ibârettir ve Nübüvvet neye işârettir? Tâ ki ondan sonra üstünlüğü ve gâlipliği beyan oluna...

Hâl şudur ki; Velâyet, 'Fenâ fillâh' ve 'Bekâ billâh'tan ibârettir. Kul ne zaman ki kendi vasıflarının cümlesinden sıyrılıp çıkarsa, o zaman ilâhî vasıflara ve nâmütenâhî bir ahlâka kânî olur; Hakk'ın isimleri ve sıfatları ile Ehadiyyet tecellîsinin nûru ile tabîat karanlıklarından halâs bulur. Onun için de kuşatıcı ve açıcı ilim ve marifetler hâsıl olur diye, mertebesinde onu 'Velî' olarak çağırırlar. Ve bu velî, Hazret-i Hakk'ın Zât'ını müşâhededen dahi perdelenmez. Kemâlâtının feyzini elde etmede meleğin vâsıtâ olmasına da muhtaç değildir.

Nübüvvet ise, yaratılanları ilâhî Zât'tan ve sıfatlarından, mebde ve meâd, emir-nehîy ve âhiret âleminde haberdar etmekten ibârettir; her kim bu sıfatla vasıflanmış olursa onu da Nebî olarak çağırırlar.

Nübüvvet iki kısım üzerindedir: Şer'î Nübüvvet ve Tarîfî (bildirici) Nübüvvet. Şer'î Nübüvvet şundan ibârettir ki; o Nebî Hakk Teâlâ tarafından halkın işleri için Has bir şerîat meydana koyar ve yönelinecek bir kânûn peyda eder, bu kesilebilir. Zira bu cihet, halkla alâkalıdır. Tarîfî Nübüvvet ise Zât'ı ve sıfatları, irfânın kemâllerini bilmekten ve başkalarını uyarmaktan ibârettir; bu sonsuzların sonusuzuna dek devam eder ve kesilmez. Bazılarının (Hâtemü'l-evliyâ'nın) velâyeti işte bundan ibârettir ve bunun son bulmaması o cihettendir ki; o Hakk'a nispet edilmiştir.

Bu nedenle bazı büyüklerin sözünde şöyle gelmiştir: 'Velâyet felekleri kuşatmıştır, ebediyyen kesilmez ve âlem onunla ayakta durur.'

Velâyet kâinâtı ihâta etmiştir; feleklerin de ^[149b] feleğinden ibarettir ve asla kesilmez. Her zaman vardır; zira zaman felekleri de kuşatmıştır. Şimdi bu beyan tespiti sağlamış oldu.

Bilmek gerekir ki, 'Velâyet nübüvvetten üstün ve gâliptir.' diye işte buna demişlerdir. Bundan murâd ne Peygamber'in velâyeti, ne de Velî'nin velâyetidir; zira ki her zamanın velisi şeriatte o zamanın nebisine tâbidir, tâbi olmaması mümkün değildir. Madem ki tâbidir; ona tâbi olduğu için o ona gâlip olur. Ve Nebî'nin nübüvveti kendi velâyetinden sonradır. Zira ondan evvel onda velâyet hâsıl olur.

'Nebînin velâyeti nübüvvetinden gâliptir.' iddiasına delil bu Hadistir ki;

'Benim Allah ile öyle bir vaktim olur ki, oraya ne yakın bir melek sızabilir; ne nebî, ne de resul sokulabilir.' (Keşfü'l-Hafâ)

Yâni 'Benim Hakk'la bir vaktim vardır ki, oraya mukarreb melek de, mürsel bir nebî de sığmaz'. Bu mertebeden daha üstünü Ulûhiyyet'tir.

Ve dahi Kur'an'da gelmiştir:

'Benim dünyada da âhirette de Velî'm sensin.' (Yûsuf: 101)

Ve dahi buyurmuştur ki:

'Allah iman edenlerin Velî'sidir.' (Bakara: 257)

Ve dahi şöyle buyurdu:

'O Velî'dir, Hamîd'dir.' (Şûrâ: 28)

Eğer Nebî, şer'î nübüvvet dışındaki bir kelâm ile kelâm edenlerden olursa, o Velâyet makamından olan zâhir şeriat'tendir; İhâtadan gaye ise Hakk'ın varlığıdır. Nitekim Hadis'te gelmiştir:

'Eğer siz bir ip sarkıtmış olsanız, o mutlaka Allah'ın üzerine düşerdi.' (Tirmizî)

Yâni eğer sizi ip ile indirecek olsalar Hakk'a inersiniz. Bundan maksat odur ki, bu mana zâhir şeriat'ın dışındadır. Zira kimse Hakk'a inmez, ihâtadan gaye Hakk'ın varlığıdır, hiçbir şekilde O'ndan ayrı tarafı yoktur ve's-selâm...

Umulur ki bu Risâle'lere hüsn-i iltifât ile nazar olunup, çözümünü lütuf eteği ile setr edip, güzel nazarı bizden esirgemeyeler." (Risâle-i Beyân-ı Nübüvvet-i Nebî ve Velâyet-i Velî, İBB Yazmalar Ktp., Osman Ergin Yz., nr.: 656, vr. 149^a-149^b)

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (125)

DÂVUD BİN MAHMUD EL-KAYSERÎ -Kuddise Sırruh- (5)

Temmuz 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 36-37

Hâtemü'l-Rusûl ve Hâtemü'l-Evliyâ'nın Diğer Peygamber ve Velîlerle Kıyası:

Dâvud el-Kayserî -kuddise sırruh- Hazretleri "**el-Matlâ'u Husûsi'l-Kilem fî Meânî Fusûsu'l-Hikem**" adlı eserinde; Hâtemü'l-evliyâ'nın tıpkı resul, nebi ve velîlerle Hakk arasında bir vâsita olması gibi, kendisinin "**Hâtemü'l-evliyâ**" olduğuna inanan ve nazar ve tasarrufu altında bulunan diğer kimselerle de Hakk arasında bir vâsita olacağını beyan buyurmuştur:

"Risalet ve nübüvvet zamanla ilgili olan kevnî sıfatlardandır; nübüvvet ve risalet devrinin bitmesiyle birlikte kesilmiştir. Velâyet ise ilâhî bir sıfattır.

Bunun içindir ki O, kendisini 'Velî' ve 'Hamîd' diye isimlendirerek;

'Allah iman edenlerin velisidir.' buyurmuştur. (Bakara: 257)

Dolayısıyla o ezeli ve ebedi olup, hiçbir şekilde nihayete ermez. Peygamberlere ve ilâhî hazîreye ulaşan herhangi bir kimseye, nübüvvet'in bânîni olan velâyet dışında vusûl de mümkün olmaz. İşte bu merteye, İsm-i a'zam'ı kendisinde toplaması nedeniyle Hâtemü'l-enbiyâ'nın; müşâhade sâyesinde, (onun) tamâmıyla kendisinde zuhûr etmesi nedeniyle de Hâtemü'l-evliyâ'nındır. Onu elinde bulunduran kimse bütün peygamberler, velîler ve Hakk ile peygamberler arasında vasita olan bir meleğin yerini tutacak bir biçimde; onun velîlerin Hâtem'i olduğunu kabul etmek kendisine güç gelmeyen, nazar ile yardım ettiği herhangi bir kimse ile Hakk arasında vasitadır. Zira o, toplayıp birleştirici olan ismin bânîni mazharıdır ve onun mertebesi onlarla Hakk arasında vasita olan meleklerinkinden daha âlâdır." ("el-Matlâ'u Husûsi'l-Kilem fî Me'ânî Fusûsu'l-Hikem", Şehid Ali Paşa, nr.: 1242; 28^b vr.)

Çünkü o doğrudan doğruya Hakk'dan alıyor, melek de Hakk'tan alıyor, vasita oluyor.

Allah-u Teâlâ'nın tecellî edip bildirdiği şeyleri bildirmeye memurdur. O'nun öğrettiği, bildirdiği şeyleri ister bildirir ister bildirmez.

Nazar Hakk'tan gelirse, nazar ettiği kimsenin üzerinde büyük tesiri olur. Çünkü Hakk'tan geliyor.

Bu vasıta hakkında Abdülkâdir Geylânî -kuddise sırruh- Hazretleri buyurur ki:

"O Resul ve nebilerin vekilidir, işte peygamberler bunu vekil etmişlerdir."
(Fütûhü'l-Gayb)

Onların vazifesi ne ise, onların vazifesini o yapacak.

Velâyet'in ilâhî bir sıfat olmasının mânâsı; resullerin ve nebilerin vazifesi de intikal ettiği için hem velâyetinin, hem nübüvvetinin, hem risaletinin icrâatını yapar. Niçin? Peygamberler onu vekil ettiği için. Hâtemü'l-velâye, Resulullah Aleyhisselâm'ın velâyetine vâris olduğu için.

İlâhî destek olduğu için, velâyet hepsinin üstündedir.

Tek kelime ile, onun desteği doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ'dır. O sıfatı ona vermesi, onun desteği demektir. Sıfatı nerede ise o da oradadır. O ezelde nasıl takdir ettiyse öyle olur. Ezelî yapar, ebedî yapar, dilediğini yapar. Çünkü o O'nun hükmünün içindedir, kendi arzusunun içinde değil.

Allah-u Teâlâ tecellî edince gerek kendi varlığı, gerek bütün yaratıklar bir kabuk olarak görülür. O görüldüğü için, ötekilerin hiçbir hükmünün olmadığını gözü ile görür. Bu o mânâyâ geliyor. Yarattığı bütün âlemlerin hükmü, bir nohut kabuğunun hükmü kadardır. Hazret-i Allah'ı gören kimse için bu böyledir.

İsm-i âzam da orada doğuyor. O'nu görüyor, O'ndan başka hiçbir şey görmüyor.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri Hâtem'ül-evliyâ olan zâtın, Allah-u Teâlâ'nın emri ve hükmü ile yürüyeceğini bin sene öncesinden haber vererek şöyle buyurmuştur:

"Hâtemü'l-evliyâ, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-in yolunda, onun nübüvveti ve Allah'ın mührü ile yürür." (Hatmü'l-evliyâ)

•

Molla Abdurrahman Câmî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Kitâbu'n-Nusûsu'n-Ni'em fî Şerh-i Fusûsu'l-Hikem**" isimli eserinde Şeyhü'l-ekber -kuddise sırruh- Hazretleri'nin "Ankâ-i Muğrib" kitabındaki beyanları doğrultusunda, Hâtemü'l-evliyâ'nın batı tarafından zuhur edecek bir kimse olduğunu haber vermektedir:

"Hâtemü'l-velâye, Şeyh'in 'Ankâ-i Muğrib fî Ma'rifeti Hatmü'l-evliyâ ve Şemsü'l-Mağrib' adlı kitabındaki bir açıklamasına göre; İsa Aleyhisselâm'ın devri dışında zuhûr edecek bir tahsis iledir. Zira Hâtemü'l-velâyeti'l-Muhammediyye batıdan bir kimsedir. Zikri geçen şahıs, diğer peygamberlerin velâyetinden farklı olarak, Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-e mahsus olan velâyet'le zuhur edecektir. Nitekim Ankâ'da ona da işaret edilmiştir. Şu hâle göre, onun Hâtemü'l-velâye'liği herkes için geçerlidir." ("en-Nusûsu'n-Ni'em fî Şerh-i Fusûsu'l-Hikem"; Âtıf ef. no: 1442, 52^b yaprağı.)

Bazı zevât-ı kirâm her ne kadar İsa Aleyhisselâm'dan sonra mutlak bir sûrette veli gelmeyeceğini ve bu nedenle "**Hâtemü'l-velâye**"nin ona tahsis edildiğini ileri sürmüşlerse de, Molla Abdurrahman Câmî -kuddise sirruh- Hazretleri burada ciddî bir ayırım noktası ortaya koymuş ve bu zât-ı muhteremin İsa Aleyhisselâm'ın nüzul edeceği devirden farklı bir devirde, Muhammed Aleyhisselâm'a has kılınan velâyet'le, batı tarafından zuhur edeceğini haber vermiştir. Böylelikle o, daha önce "**Ankâ-i Muğrib**" kitabında; Hâtemü'l-velî, Mehdi Resul ve İsa Aleyhisselâm'ın zuhuru hususunda üç farklı devirden sözeden Şeyhü'l-ekber -kuddise sirruh- Hazretleri'nin beyanlarını tasdik edip, bilinmesi gereken hakikati gözler önüne sermiştir.

•

Müeyyedüddin-i Cendî -kuddise sirruh- Hazretleri ilâhî ilimleri insan hafsalasının alamayacağını, bu gibi esrâr-ı ilâhî'yi ancak Hâtemü'l-evliyâ'nın ve ona vâris olan diğer velilerin bilebileceğini haber vererek şöyle buyurmuştur:

"Bunları anlamak ve kavramak, işiten ve dinleyenlerin işitme ve anlama gücünün pek ötesindedir. Bir kimse, bunları ayrıntılı olarak öğrenmek ve görmek istiyorsa, Hâtemü'l-evliyâ'nın ve onun vârislerinin yoluna sâlik olsun, elini bu büyüklere teslim etsin." (Nefhatü'r-Ruh ve Tuhfetü'l-Fütûh, s. 143)

Niçin? Çünkü onu O yürütüyor, O'nun yürüttüğü esastır.

Aldananlar burada aldanıyor. Nerede aldanıyor? Bu ilâhî lütfu hafif tutuyor, elindeki ebedî hayatı ilgilendiren ruhsatı kaçırıyor. Ancak Allah-u Teâlâ kime duyurursa, işi sağlam tutuyor işin içüzünü kavlıyor.

Kim ki ucuz tutarsa ucuz olarak gider. Kıymet verdiği nispette de kıymete dahil olur.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

İbtîlâ ve İmtihan (3)

PEYGAMBERLERİN İMTİHANI (2)

Resulullah Aleyhisselâm ve Tâif Yolculuğu:

Kureyşliler Resulullah Aleyhisselâm ve müslümanlar üzerindeki zulüm ve baskılarını kat kat artırdılar. Bunun üzerine yanına evlâtlığı Zeyd bin Hârise -radiyallahu anh-i ararak Mekke devrinin onuncu yılında Şevval ayında, Mekke'ye iki günlük mesafe olan Tâif şehrine gitti. İslâmiyet'i oralarda yaymayı düşünüyordu.

Tâiflilerle Mekke halkının büyük dedeleri Mudar olduğu için bir sülâleden idiler. Fakat aralarında rekabet vardı. Bu rekabet Resulullah Aleyhisselâm'a ümit veriyordu.

Tâif, bağık bahçelik bir yerdi. Orada bulunan Sakîf kabilesi putlara tapıyorlardı. Onları İslâm'a çağırarak ölüme gitmek demekti. Fakat o tebliğ görevini yerine getirmek istiyordu. Tâif'de on gün kaldı, oranın ileri gelen eşrâfını çağırarak onlarla konuştu. Kendisinin Allah tarafından gönderilen bir peygamber olduğunu arz ederek Allah'a imana dâvet etti. Fakat hiçbiri müslüman olmadıkları gibi, kaba ve ters sözlerle teklifi reddettiler. Gençlerin müslüman olmalarından korktular. *"Allah peygamber göndermek için senden başka kimse bulamadı mı?"* dediler. *"Kavmin senden nefret etti, onlar sözlerini kabul etmeyince bize geldin. Vallahi biz de kavmin gibi senden kaçınır, seni reddederiz!"* dediler. *"Memleketimizden çık git, nereye gidersen git!"* dediler. En çirkin bir red ile ilâhî dâveti reddettiler.

Alay etmekle başladılar, işi çirkin hakaretlere kadar vardırıdılar. Onu Tâif'ten çıkarmaya mecbur etmekle kalmadılar, içlerinden bir takım ipsiz, ayak takımından kimseleri kışkırtıp musallat ettiler. Onlar da yolun iki yanına sıralanıp taş ve sopalarla saldırdılar. Bağırıp çağırıyorlar, küfürler yağıyorlardı. Resulullah Aleyhisselâm'ın mübarek ayakları ve topukları kan içinde kalmıştı. Dermansız düşüp oturdukça zorla kaldırıp yürüttüler, taşlamaya devam ederek gülüşüp eğlendiler. Evlâtlığı Zeyd bin Hârise -radiyallahu anh-de kendisini korumak için çaresizlik içinde vücudunu ona siper ediyordu. Onun da başı yarılmış, ayaklarından kanlar akıyordu.

Resulullah Aleyhisselâm nihayet yorgun ve bitkin bir halde Rebiâ'nın oğulları Utbe ve Şeybe'nin yol üstündeki bağına sığınarak tâkiplerinden kurtuldu. Onlar da çekip gittiler.

Üzgün ve bitkin bir halde bir asmanın gölgesinde biraz dinlenip sükûnet bulduktan sonra ellerini semâya kaldırdı, şöyle ilticâ ve niyazda bulundu:

"Ey Allah'ım! Kuvvetsiz ve çaresiz kaldığımı, halkın nazarında hor ve hakir görüldüğümü ancak sana arz ve şikâyet ederim.

Ey merhametlilerin en merhametlisi! Herkesin hor görüp de dalına bindiği biçârelerin Rabb'i sensin, benim Rabb'im sensin. Sen beni kötü huylu yüz­süz bir düşman eline düşürmeyecek, hatta hayatımın dizginlerini eline verdiğin akrabamdan bir dostu bırakmayacak kadar bana merhametlisin.

Ey Allah'ım! Senin gadabına uğramayayım da, çektiğim belâ ve sıkıntılara hiç aldırım. Fakat senin af ve merhametin bana bunları göstermeyecek kadar geniştir.

Ey Allah'ım! Senin gadabına uğramaktan, rızândan mahrum kalmaktan, sana senin o karanlıkları aydınlatan dünya ve âhîret işlerini yoluna koyan ilâhî nuruna sığınıyorum.

Ey Allah'ım! Sen hoşnut oluncaya kadar affını dilerim.

Ey Allah'ım! Her kuvvet, her kudret ancak seninle kâimdir."

Rebia'nın oğulları Utbe ve Şeybe, Sakifliler'in yaptıklarını görmüşlerdi, ona revâ görülen bu kötü muameleye üzdüler. Aradaki akrabalık ilişkisi, kendilerini Resulullah Aleyhisselâm'a karşı gayrete getirdi. Hıristiyan köleleri Addas ile bir salkım üzüm gönderdiler. Resulullah Aleyhisselâm, kendisine üzüm getiren köleye İslâmiyet'i anlatarak müslüman olmasını sağladı.

Daha sonraları buraya bir mescid yapılmıştır.

•

Allah-u Teâlâ Kur'an-ı kerim'de müşriklerin Resulullah Aleyhisselâm'ı kimvurduya getirip ortadan kaldırma plânlarından şu şekilde söz etmektedir:

"Hani o inkâr edenler, bir zamanlar seni bağlayıp bir yere kapamak veya öldürmek ya da sürmek için sana tuzak kuruyorlardı." (Enfâl: 30)

Suikastler tertip ediyorlar, bir takım oyunlara girişiyorlardı. Hicret öncesinde ve Hicret sırasında Mekke'deki durum bu idi.

"Onlar tuzak kurarlarken Allah da tuzaklarını bozuyordu." (Enfâl: 30)

Allah-u Teâlâ tuzak kuranlara önce ümit verir, sonra da tuzaklarını boşa çıkarır, kendi başlarına geçirir. Onlara, tuzak kurmaları ve tertibat almaları için müsaade etti, uğraştırdı, yordu. Bütün çabalarını etkisiz bıraktı. Resul'üne yardım edip, gizlice hicret etmesini sağladı.

Sonra yine onlara ümit verip Bedir'e kadar getirdi, müslümanları gözlerine az gösterdi, onlar da ümitlenip hemen saldırıya geçtiler ve göreceklarını gördüler.

"Allah tuzak kuranlara mukabele edenlerin en hayırlısıdır." (Enfâl: 30)

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine karşı kurulan tuzakları, hile-i desiseleri bertaraf etti, kulunu selâmete çıkardı. Hiçbir kılına halel getirmeden dilediğini lütfetti.

Allah-u Teâlâ hadd-i zâtında hile ve tuzak kurmaktan münezzehtir. O'nun tuzağı Peygamber'ine ve müminlere kurulan tuzağı savuşturmak ve geçersiz kılmak içindir. Tuzak kuranların tuzağını önlemede müminlere hayır olduğu gibi, tuzak kuranlara haddini bildirmek, bazılarının tevbe edip o işten vazgeçmesine sebep olmak bakımından o işi yapanlar için hayırdan başka bir şey değildir. İşte bundan dolayı Allah-u Teâlâ **"Hayrül-mâkirin"**dir.

İSLÂM İLMİHALİ

HACC (22)

Temmuz 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 40

HACC HAKKINDA BİR TATBİKAT (6)

Telbiye'deki Sır (2)

Hadis-i şerif'lerde şöyle buyruluyor:

"Bir kimsenin kıldığı namazı kendisini kötülüklerden alıkoymazsa o kimseye Cenâb-ı Allah'ın rahmetinden uzaklaşmadan başka bir fayda vermez." (Ahmed bin Hanbel)

"Nice oruçlular vardır ki, oruçlarından onlara sadece bir açlık kalmıştır." (İbn-i Mâce)

Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz buyururlar ki:

"Bir ameli yerine getirmek için göstereceğiniz ihtimamdan ziyade amelin kabul edilmesi için ihtimam ediniz."

Kendini kabul ettirmen için oralarda ne yapman lâzım?

Son derece edep gerek. Yalnız ve yalnız Azamet-i İlâhî tefekkür edilecek. Âciz olduğunu, değersiz olduğunu, hiç olduğunu itiraf edeceksin. Boynunu öylece bükeceksin ve o boyun orada kalacak.

Gerçek mânâda Hacc böyle yapılır ve bu gibi kimselerin sayısı çok azdır. Bunlar Rahman'ın dâvetine icabet edenlerdir. O'nun lütfu ile gidip-gelirler.

Bir de şeytanın dâvetine icabet edenler, "Hacca gittim, hacı oldum geldim." kabilinden gidip gelenler vardır, sayıları çoktur. Onlarınkisi "Uydum kalabalığa"dır. Güzel bir deryaya

gitmiş, dalmış çıkmış. Yağmur yağdığı zaman, toprak suyu emer, nebatat fışkırtır. Taş ise suyun içine de girse, ancak dışı ıslanır, içine nüfuz etmez. Bunlar da böyledir.

•Mikatta "**Lebbeyk!**" diyerek sesini yükselten kişi Allah-u Teâlâ'nın davet emrine uyduğunu hatırlamalıdır.

Çünkü Âyet-i kerime'de:

"İnsanları Hacc'a çağır." buyuruluyor. (Hacc: 27)

6. Mekke-i Mükەرreme'ye Geliş:

Allah-u Teâlâ Mekke-i Mükەرreme'yi doğuların ve batıların kıblesi olan Kâbe-i muazzama ile şereflendirmiş, rahmetinin indiği yer kılmış ve Âyet-i kerime'sinde üzerine yemin ederek şöyle buyurmuştur:

"Bu beldeye yemin ederim ki!" (Beled: 1)

Allah-u Teâlâ bu beldeyi güvenli kılmıştır. Hâtem-i enbiyâ olan Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm bu beldeye dünyaya gelmiştir.

"Sen bu beldeye oturmaktasın." (Beled: 2)

İçinde Muhammed Aleyhisselâm'ı bulundurmakla Mekke-i Mükەرreme daha da şeref kazanmıştır.

•Mekke-i Mükەرreme'ye yaklaşıldığında Harem sınırında şu duâ okunur:

"Allahümme hâzâ haramüke ve emnüke feharrimnî alen-nâri ve âminnî azâbeke yevme teb'asü ibâdeke vec'alnî min evliyâike ve ehl-i tâatike"

"Allah'ım! Burası senin haremindir ve emin kıldığın beldedir. Benim vücudumu da cehennem ateşine haram kıl! Kullarını yeniden dirilteceğin günde, beni azabından emin olanlardan eyle! Ve beni sana itaat eden sevgili kullarından eyle!"

Kâbe-i muazzama ve çevresi için kullanılan "Harem" tabiri, bölgedeki bütün ilişkilerin Allah-u Teâlâ'nın emir ve yasaklarına saygı esasına göre düzenlendiğini, başta insan olmak üzere ağaç ve bitkilerden hayvanlara kadar bölgedeki bütün varlıkların ilâhî muhafaza altına alındığının ifadesidir.

İnsan kendisini bu lütfâ ehil görmeyip, Allah-u Teâlâ'nın haremine mahrum olarak girmekten korkarak ve fakat rahmetini ümit ederek tevazu ile, edeple girmeli, kendisini bu makamlara ve bu mertebelere ulaştırdığı için Allah-u Teâlâ'ya şükretmelidir...

ASHÂB-I KİRÂM -Radiyahallahu anhüm- HAZERÂTI'NIN HAYATI

**"Ashâbım Yıldızlar Gibidir. Hangisine Uyarsanız Hidayeti Bulmuş Olursunuz."
(Beyhâkî)**

HAZRET-İ EBU BEKİR SİDDİK -Radiyahallahu Anh- (38)

Temmuz 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 41

Ashâb-ı Kiram Hazeratı'nın Sünnet-i Seniyye'ye Bağlılığı:

Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm- Hazerâtı dinin esaslarını doğrudan doğruya Kur'an-ı kerim'den alırlardı. Açık bir hüküm bulamazlarsa, hemen Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e sorarlardı. Hem sağlığında hem de vefatında onun Sünnet-i seniyye'sine uymanın farz olduğuna dair icmâ ederek söz birliğine vardılar.

Kur'an-ı kerim'de Resulullah Aleyhisselâm'a vahyolunan bir hüküm ile bizzat Resulullah Aleyhisselâm'ın kendisinden sadır olan hüküm arasında ayırım yapmazlar ve her ikisine de uymanın farz olduğuna inanırlardı.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Muâz bin Cebel -radiyallahu anh-ı Yemen'e vali olarak gönderirken ona **"Ey Muâz! Ne ile hükmedeceksin?"** diye sordu. O da **"Allah'ın Kitab'ı ile."** diye cevap verdi. **"Orada bulamazsan?"** buyurdu. Muâz bin Cebel -radiyallahu anh- **"Peygamber'in sünneti ile."** dedi.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- bir hadise hakkında bir sünnet bilmiyorsa çıkar ve müslümanlara:

"Bu mevzu hakkında Resulullah Aleyhisselâm'dan bir sünnet bileniniz var mı?" diye sorardı.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-, fetvâ işleriyle uğraşan diğer Ashâb-ı kiram, onların yolundan giden Tabiin-i kiram da böyle yapardı.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- buyurur ki:

"Ey insanlar! Doğru görüş Allah-u Teâlâ'nın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın görüşüdür. Allah-u Teâlâ ona gerçeği gösteriyordu. Bizim görüşümüz ise zandan ve tekliften ibarettir. Sünnet, Allah ve Resul'ünün koyduğu yoldur. Yanlış bir görüşü ümmet için sünnet haline getirmeyin."

Evliliğe Teşvik:

Beşeriyet âleminin bir ahenk ve intizam dairesinde devam etmesi nikâha bağlıdır. İnsanlık silsilesinin kıyamete kadar muntazam bir surette devamı nikâh sayesinde kâbil olabilir.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh- den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Dini ve ahlâkı sizi memnun eden birisi kız talep ederse onu evlendirin. Böyle yapmazsanız, yeryüzünde fitne ve geniş bir fesat çıkar." (Tirmizi: 1084)

İslâm dini âile yuvasını sağlam temellere oturtmak, faziletli nesiller yetişmesine zemin hazırlamak için meşru ölçüler içinde evlenmeyi hem emretmiş, hem birtakım müeyyidelerle onu câzip hale getirmiştir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Aranızdaki bekârları ve kölelerinizden, câriyelerinizden sâlih olanları evlendirin." (Nûr: 32)

Âyet-i kerime'de geçen **"Eyâmâ"**, erkek olsun, kadın olsun, bâkire olsun, dul olsun, eşi olmayan her kişi mânâsındadır.

"Eğer fakir iseler, Allah kendi lütfu ile onları zenginleştirir." (Nûr: 32)

Bu evliliği haklarında geçim kolaylığına vesile kılmış olur.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- Efendimiz:

"Allah-u Teâlâ'nın nikâh hususundaki emrine itaat edin ki, size vaad olunan zenginliğe hemen ulaşsanız." buyurmuştur.

Kızın ana-babası, yoksul diye dindar bir eşi reddetmemeli, erkeğin ana-babası da evlenme zamanı gelen çocuklarının evlenmesini ertelememelidirler.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Kadınlarla evleniniz, zira onlar mal ve rızık ile gelirler." (Münâvî)

Gelir düzeyi yeterli olmasa bile, kişi Allah-u Teâlâ'ya tam bir iman ve teslimiyetle evlenmelidir.

"Allah lütfu bol olandır, her şeyi bilendir." (Nûr: 32)

Dilediğine bolca rızık verir, kullarının ihtiyaçlarını, haklarında neyin hayırlı olduğunu hakkıyla bilir...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Teknoloji Çok Hızlı Gelişiyor, Tarih Hızlı Akıyor, Düşmanlarımız Hızlı Çalışıyor!.

Uğur Kara – Temmuz 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 42

Devlet yapısı itibarı ile biraz hantaldır. Ancak düşmanlarımız hızlı. Elimizdekileri; dinimizi, vatanımızı, huzurumuzu, ahlâkımızı her şeyimizi elimizden almaya çalışıyorlar.

Teknolojinin hızlı ilerleyişi dünyayı da çok hızlı bir şekilde değiştiriyor, tarihin akışını hızlandırıyor.

Medyada, iletişimde, bilişimde, harp sanayiinde, kapitalist finans sisteminde, tarımda, tıpta, enerjide hayatın her alanında devrim denilebilecek teknolojik yenilikler ve değişimler -dünya tarihi açısından bakıldığında- çok minik bir zaman dilimi sayılabilecek kısa bir sürede yaşanıyor. Eskiden onlarca nesil süren değişimler bugün bir nesil içerisinde cereyan ediyor, teknolojiyi takip etmekte zorlanan ebeveynler evladını takip edecek beceriden mahrum kalıyor.

Barutun top denilen silah ile kullanılmaya başlanması dünya harp tarihini değiştirmişti. Ancak bu silahın gelişimi ve tüfek haline gelmesi yüzyıllar aldı. Hatta bu icat klasik ok-yay ve kılıç ikilisini ancak bir-iki yüzyıl önce tahtından indirebildi. Oysa bundan 20-30 yıl önce robot savaşçıların yer aldığı filimleri izlerken bilim-kurgu fantazisi gözüyle bakarken bugün Amerikan ordusunun hava operasyonlarının yarısından fazlasını insansız hava araçları (robot uçaklar) yapıyor. Türkiye de kendi robot uçaklarını yaptı. Yakın zamanda silahlı hale getirdi.

20-30 yıl öncesine kadar yazılı ve görsel medya küçük bir azınlığın tekelindeki birkaç gazete ve televizyondan ibaretti. Bir gazete manşetiyle hükümetler devriliyor, ihtilaller yapılabiliyordu. İletişim teknolojisindeki gelişim gizli mahfillerin işlerini zorlaştırdı, ancak artık gizli örgüt ve isihbaratların bireysel çalışma imkanı çok daha kolaylaştı. İnternet denilen icat her eve girdi derken yine birkaç yıl gibi kısa bir zamanda artık ceplerimize de

girdi. Bu hızlı teknolojik gelişim büyük değişimler yaşanmasına sebep oldu, oluyor. Olumsuz etkileri daha fazla. Hırsız, arsız, ahlaksız her türlü insan topluma yaygın yapabiliyor. Dinimizde, örf adetimizde olmayan, şahsî ve ailevî hayatın teşhir edilmesi, sosyal medya denilen ne menem şey sebebiyle normal kabul edilmeye başlandı. Akıl izan gittikçe kayboluyor, sanal şöhret için kimisi edep-ahlak sınırı olmayan resimler, yazılar paylaşıyor; kimisi katille resim çekiliyor; kimisi hayatını tehlikeye atıyor.

30-40 yıl önce evlerimize telefon bağlatmak bir çileydi. Otomatik santral gelmeden önce telefonumuzun gırgırını çeviriyor, karşımıza çıkan operatör, görüşmek istediğimiz numarayı manuel olarak bağlıyordu. Bugün bir telefon mağazasına girip sözleşmenizi imzalıyorsunuz, telefon anında cebinizde.

Bir haber: *"Polonya'da komünizm döneminde tren çarpması sonucu komaya giren Jan Grzebski (65), 19 yıl sonra uyandı. ... ancak yaşlı Polonyalıyı bambaşka bir dünya bekliyordu. Jan Grzebski, "Komaya girdiğimden bakkallarda sadece çay ve sirke satılıyordu. Et sınırlı sayıda satılıyordu. Benzin için saatlerce kuyrukta beklerdik" dedi. Grzebski şöyle konuştu: "Sokaklarda herkesin elinde cep telefonları görüyorum. Dükkanlarda satılanların hepsi aklımı başımdan alıyor. Gözlerime inanmıyorum." Grzebski, kendisini en çok şaşırtan olayı ise şöyle anlattı: "Tüm bu insanlar ellerinde cep telefonlarıyla geziyor ama asla mızdırılmaktan vazgeçmiyor.""* (Sabah, 04.06.2007)

150-200 yıl önce yaşanan sanayi devriminden sonra zirve yaptığını düşündüğümüz kapitalizm elektronik bankacılık sayesinde "Finansal kapitalizm"e dönüştü ve faiz babalarının elindeki elektro-sanal sermaye 20-30 yıl içerisinde neredeyse 10 kat arttı. Faiz, borsa, finans adı altındaki parasal kumar düzeni reel ekonominin kat be kat üzerine çıktı. Dünya devasa boyutlara ulaşan bu çarpık kapitalist finans sistemini kaldırmakta zorlanıyor. Ekonomistler bu sistem sebebiyle 2008 yılında başlayan krizin devam ettiğini söylüyorlar. Küresel finans-para çetesi, siyonizmle olan bağlantısının da etkisiyle hem büyük kaos ve savaş planları yapıyor, hem de elindeki parayı muhafaza etmenin yollarını arıyor. Tabii bu arayışlar dünya halklarına terör, cinayet, ekonomik kriz, savaş, kitlesel kıyım gibi türlü acılar olarak dönüyor. Küresel çetelere kafa tutan, yeraltı kaynaklarını devletleştiren Chavez'in Petrol zengini Venezuela'sı, Chavez kansere yakalanıp öldükten sonra ekonomik olarak çökertildi. Halk büyük bir sefalet içerisinde, elektrik üretilmediği için devlet daireleri haftada iki gün çalışıyor.

Teknolojik gelişmeler tarım gibi, tıp gibi alanlarda insanlığa faydalı gelişmelere zemin hazırlıyor. Ancak burada da doymaz bir şehvetle hareket eden küresel eşkiya çeteleri acımasız bir sömürü düzeni kurmaya çalışıyor. Canlıların genetiğiyle hoyratça oynanıyor.

Kısaca her şey çok hızlı ilerliyor, çok hızlı değişiyor. Bilgi ve sermayeyi elinde tutan küresel tekeller bu değişimi insanlık yararına kullanmak yerine insanlığa büyük acılar çektirmek için pusuda bekliyor.

Devlet, yapısı itibarı ile biraz hantaldır. Ancak düşmanlarımız hızlı. Elimizdekileri; dinimizi, vatanımızı, huzurumuzu, ahlâkımızı her şeyimizi elimizden almaya çalışıyorlar. Biz de hızlı olamazsak, düşmanımıza yetişemeyiz. Tedbirimizi, hazırlığımızı, gayretimizi buna göre yapmamız lâzım.

İnsanlığın Küresel Emperyalistlerden Çektiği Sıkıntılardan Birisi; AÇLIK

Şinasi Çapa – Temmuz 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s. 43-45

Bir tarafta büyük bir gelir artışı yaşanırken diğer yanda alabildiğince fakirleşme, yoksullaşma, insanca yaşama kaynaklarından mahrum bırakılma vahşiliği ile karşılaşıyoruz. İnsanlık hiçbir çağda böyle bir uçurumu yaşamadı.

Küresel emperyalistlerin 1945'te Yalta Konferansında kurdukları zalim dünyanın insanlığa getirdiği sonuç tam bir felaket olmuştur. **Dünya Yardım Vakfı'nın** yaptığı bir araştırmaya göre; günümüzde **1 milyar insan aç** yatıyor. **1,5 milyar insan sağlıklı içme suyundan mahrum** bulunuyor. **2,4 milyar insan sağlık hizmetlerinden yoksun**, yeterli hizmet alamıyor. **1.5 milyar insan günlük bir dolardan daha düşük bir ücretle yaşıyor, çalışıyor. Her 6 saniyede bir çocuk açlık ve ilaçsızlık nedeniyle ölüyor.**

Milyarlarca insan aç, susuz, ilaçsız, ekmezsiz, insanca yaşama imkânlarından mahrum edilmiş bulunuyor. Özellikle **Suriye savaşı** ile milyonlarca insan mülteci, sığınmacı durumunda, başta ülkemiz olmak üzere komşu ülkelere ve AB ülkelerine sığınmış bulunuyorlar. **Irak'ta ABD'nin** yaptığı katliamlardan kaçan milyonlarca insanın yanı sıra **Afganistan, Kafkaslar, Somali, Habesistan, Kuzey Afrika** gibi yerlerde hem sürgünler, hem toplu ölümler ve hem de açlık-susuzluk alabildiğince çoğalmaktadır. Başta Batı dünyası bu hazin durumun tetikleyicisi, uygulayıcısı ve teşvikçisi rolünü mükemmel oynamaktadır.

Afrika Kıtası günümüz dünyasında açlığın en çok etkilediği bölgedir. İnsanlık dünyasının **% 1'lik** kısmı büyük zenginliği kendi elinde stoklarken diğerleri ise karın tokluğuna, açlık pahasına hayatını idame ettirmeye çalışmaktadır.

BM Teşkilatı dünya genelinde **34 ülkenin** çatışma, kuraklık, sel, deprem gibi nedenlerle halkını doyuracak gıdadan yoksun olduğunu açıklamıştır. **BM Gıda ve Tarım Örgütü** yaptığı araştırmaya göre **bu ülkelerin 27'sinin Afrika'da, diğer 7'sinin Asya'da olduğunu bildirmiştir. Suriye, Yemen, Irak, Afganistan, Sudan, Burundi, Orta Afrika Cumhuriyeti, Zimbabve, Burkina Faso, Çad, Cibuti, Eritre, Gine, Liberya, Malavi, Mali, Moritanya, Nijer, Sierra Leone, Burundi, Kongo, Etiyopya, Kenya, Lesotho, Madagaskar, Mozambik, Somali, Uganda, Kamerun, Demokratik Kongo Cumhuriyeti** gibi ülkelerde uzun süren çatışmalar, iç savaşlar, işgaller tarımı menfi etkilemiştir. Dolayısıyla yeterli gıdayı elde etmek mümkün olmamıştır. Başka ülkelerden ise yeterli yardım ve destek de gelmemiştir, gelenler ise yeterli olmamıştır. İç savaş nedeniyle **Suriye'de 13,5 milyon kişi insani yardıma muhtaç durumda ve yeterli gıdadan mahrum** bulunmaktadır. Yine aynı şekilde iç savaş yaşayan **Yemen'de ise 21,2 milyon** insan açlıkla boğuşmakta, insani yardıma muhtaç bulunmaktadır.

Nepal, K. Kore, Myanmar gibi ülkeler de benzer durumu yaşıyorlar.

Yetersiz yağışlar, kuraklık, tarım alanlarının işlenememesi, hasat döneminin verimsiz geçmesi gibi nedenler de iç savaşlara ve çatışmalara maruz kalan bu ülke insanlarını perişan etmekte, yüz binlerce, milyonlarca insanın ölümle pençeleşmesine neden olmaktadır.

Oysa dünya zenginliğinin birkaç kişi ve ailenin elinde toplanması gelir dağılımı adaletsizliğini, eşitsiz paylaşımı ve modern kölelik hayatını insanlığa dayatmakta, alttan artarak devam eden bir büyük kavganın kıvılcımlarını tutuşturmaktadır.

Küresel Finans Belirli Ellerde:

AA'nın 2014 yılı IMF verilerinden derlediği bilgilere göre; **3,2 trilyon dolarlık toplam varlığa sahip dünyanın en büyük bankası ICBC, tek başına dünyanın en fakir 129 ülkesinin toplam GSYH'sini karşılayacak büyüklükte."**

İngiltere merkezli OXFAM International Milletlerarası yardım kuruluşu, dünyadaki fakirlik ve eşitsizlikle ilgili bir rapor hazırladı. Rapora göre;

"2016 yılında dünyanın yüzde 1'lik nüfusuna denk gelen 70 milyon kişi, dünyanın geri kalan yüzde 99'undan (yaklaşık 7 milyar kişi) daha fazla servete sahip olacak."

"62 "süper zenginin" toplam serveti, dünyanın nüfusunun en fakir olan yarısından daha fazla. Bu oran 2010 yılında 388 en zenginin servetine denk geliyordu. Bu durum son beş yılda dünya ekonomisindeki sömürü ve eşitsizliğin yüzde 80 oranında arttığını gösteriyor."

"Son beş yılda en fakir 3,6 milyar insanın geliri yüzde 41 oranında düşerken, en zengin 400 milyon insanın ise geliri de yüzde 40 arttı."

Aynı kuruluşun raporuna göre; **"İngiltere'ye bağlı Cayman Adaları ve Virgin Adaları gibi birçok offshore banka hesabında tutulan 7 trilyon 600 milyar dolarlık servet her yıl 190 milyar dolar vergi kaçırılması** anlamına gelmektedir. Bu vergi kaçırma rakamı bile **Afrika** başta olmak üzere açlık, sefalet ve yoksulluk çeken ülkelere yardım olarak dağıtılsa dünyanın kaderi değişirdi.

Böyle bir gelir artması yaşanırken diğer yanda alabildiğince fakirleşme, yoksullaşma, insanca yaşama kaynaklarından mahrum bırakılma vahşiliği ile karşılaşılıyor. İnsanlık hiçbir çağda bu denli eşitsiz gelir dağılımı ile mücadele etmedi, böyle bir uçurumu yaşamadı. Aç kalan insanlığın nasıl bir davranış sergileyeceğini bazı mühim hadiselerle bellekler hatırlıyor. **Fransız İhtilali, Rusya'da Komünist ihtilal, Birinci, İkinci Dünya Savaşları.**

Sonuçta daha çok kazanmak, sömürmek için savaşlar körükleniyor, açlık dramları yaşanıyor, milyarlarca insan göç etmek, mülteci olmak durumuna getiriliyor.

Sadece **Irak'ta 8 milyon kişi yardıma muhtaç, 1 milyon 300 bin kişi evini terk etmiş durumda. Milyonlarca insan temel gıda maddelerinden yoksun bulunuyor, gıda ihtiyacını temin edemiyor.** Sebebi nedir? Irak'ı bu duruma kim getirdi?

Suriye'nin perişan hali iler acısıdır ve bu vahim tablo artarak devam etmektedir. **Afrika lkesi Malavi'de 8 milyon 500 bin insan açlıkla mücadele ediyor ve ülkede açlık tehlikesinin bertaraf edilmesi için acilen 1 milyon 300 bin ton ana gıda maddesine ihtiyaç duyulmaktadır.** İnsanlığı sömürenler bu iğliği duyabilir mi? Aların halinden anlar mı?

Dış Ekonomik İlişkiler Kurulu (DEİK) Enerji İş Konseyi Başkanı Süreyya Yücel Özden çarpıcı bir değerlendirmede bulunarak şöyle söylüyor; **"Şu anda Afrika kıtasının bir gecede tükettiği elektriği, New York şehri tek başına tüketiyor. Bu, Afrika'da ne kadar büyük açık olduğunu gösteriyor."**

Dünyanın en fakir beş ülkesinin milli gelir rakamları bu açlığı gözler önüne seren bir diğer faturadır. **Orta Afrika 248 milyon dolar, Sierra Leone 2.24 milyar dolar, Burundi 2.33 milyar dolar, Eritre-Somali 2.61 milyar dolar, Swaziland 3.98 milyar dolar.**

Dünyada yaşanan krizlere rağmen zenginler kazanmaya devam ediyorlar. Krizler onları etkilemiyor, servetlerine servet katmayı her zaman başarıyorlar. Dünya üzerinde zenginlerin listesine yeni zenginler eklenirken fakirlerin sayısında müthiş bir artış söz konusudur. Pastadan küçük bir zümre en büyük payı alırken, insanlık dünyası bu haksızlığı sömürülmek pahasına seyretmektedir.

Dünyada Obez Sayısı Artıyor:

Dünyada; özellikle **ABD, İngiltere, Fransa, Almanya başta olmak üzere Batılı ülkelerde obez sayısı hızla artarken Türkiye** de bu kervana katılmış durumdadır. **Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ)'nün Türkiye ile ilgili yayınladığı raporunda kadınların yüzde 34'ü, çocukların ise yüzde 22'sinin obez olduğu ortaya konulmaktadır. Kişi başına Avrupa'da tuz tüketimi en fazla olan lke Türkiye'dir. Tuz tüketimi yüzde 30 düşürölse beyin kanamasına bağlı fellerde 165 bin kişinin riski azalacak. Ayrıca kalp ve damar hastalıklarına bağlı 110 bin kişinin ölüm riski düşecek. Türkiye'de en çok tüketilen ekmekte tuz oranının azaltılması ise başarılı olmuştur. Yüksek oranda tuz yüklü olan zeytin, peynir ve salçaların da tuz oranının azaltılması çalışması başlatılmıştır. Günlük tuz tüketim miktarı 15 gramdan 1 grama düşürölmeli.**

Rapora göre; **"Avrupa'nın en şekerli kolasını Türkiye içiyor. İngiltere'de 1 litre kolada 20 gram, Türkiye'de ise 40 gram şeker bulunuyor."** deniyor.

İşte böyle kimi tıka-basa yiyip şişiyor, doyuyor, kimi bir dilim ekmeğe muhtaç bulunuyor. **Afrika lkeleri** başta olmak üzere, geri kalmış **İslam lkeleri** sefaletin, açlığın, susuzluğun, savaşların içinde inlerken kimi ülke ve topluluklar sarhoş olacak şekilde keyifli bir dünya hayatı yaşıyorlar.

500 milyon Obez, 800 Milyon Aç!

Dünyada sömürü düzeni bütün acımasızlığı ile sürerken pekçok ülke insanı sürünmeye, karın tokluğuna razı olarak yaşamaya çalışıyor, insanca bir hayat sürme hayalleri kurmaya devam ediyorlar. Ezen, ezdiklerinden daha fazla özveri, kanaat ve paylaşım! beklerken; açların açlıkları sürmekte, bir dilim ekmeğe muhtaç olanların sayısı artmakta, susuzluktan kavrulmaya, yeterli gıda elde edecek kanallardan mahrum olmaya devam etmektedirler.

BM Teşkilatı Gıda ve Tarım Örgütü (FAO)'nun Avrupa Bölgesel Toplantısı Antalya'da yapıldığında Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı Faruk Çelik bu sömürü düzenine dikkat çekmiş ve şu açıklamayı yapmıştı:

"İsraf edilen gıdaların miktarına bakıldığında dünyadaki açlık kolaylıkla giderilebilir, yok edilebilir. Dünya nüfusu 2050 yılında 10 milyara yaklaşacak. Tarımsal üretimin bugüne göre yüzde 60 artırılması lazım. Bu çarpıcı duruma rağmen her yıl 12 milyon hektar arazi tarım verimliliğini yitirip kaybediliyor. Bu gidişatı durdurmak için verimlilik artışının sağlanması için ARGE faaliyetlerine daha çok kaynak aktarılmalıdır.

Dünyada açlık çeken nüfusun oranı 1960'lı yıllarda yüzde 35 civarında iken bugün yüzde 11'e geriledi. Oran olarak bakıldığında bu önemli bir ilerleme olarak görülebilir. Ne var ki günümüzde bir yanda 500 milyon insan obez iken, 800 milyon insan aç. ... Her yıl 1,3 milyar ton gıda israf edilirken 27'si Afrika'da olmak üzere 34 ülke, halkını besleyecek yeterli gıda bulamıyor. Böylesine çarpıcı tezatların yaşandığı dünya kimse için güvenli değildir."

Acı ama paylaşmayı esas alan **İslam Dini**'nin emirlerine rağmen **müslüman coğrafya** sömürülmekte, ızdırap çekmektedir. Şahsi servetinin zekâtı bile milyonlarca müslümanı açlıktan kurtaracak şekilde kabarık olan **Krallar**, gittiği ülke ziyaretlerine özel limuzinleri, tuvaletleri ile gitmekte, büyük israflar yaşanmaktadır. Saddam Hüseyin sarayının banyolarının musluklarını bile altından yaptırmıştı, sonra ne oldu?

Hepimiz önce yakınımızdan başlamak üzere açlıkla, yoksullukla boğuşan komşu, kardeş, dindaş ve insanlarla ilgilenmek mecburiyetindeyiz.

Sadece küçük bir hatırlatma; **Memleketimizde 'Sigara yasağı' var ve bu uygulama genişletilerek devam ettirilmelidir. Bir anekdota göre; Türkiye'de 2004-2013 yıllarında sigaraya harcanan para 206 milyar lira. Bu yıllar arasında iç piyasada bu kadar yüklü miktarda sigara içilirken iç piyasada satılan sigaranın sayısının 1 trilyondan fazla olduğu belirtilmektedir.** Bu para ile kaç yüz bin aç insan doyurulur, giydirilir? Bir düşünmek lazım.

Sadece çöpe atılan ekmelele bile bir ülkenin açları doyurulabilecek seviyededir. **Türkiye; kişi başına 200 kilo ekmele tüketimiyle dünyada rekoru** elinde bulunduruyor. Doygun Ticaret ve Pazarlama Müdürü Murat Sertan Sağmanlı şöyle diyor: **"- BM verilerine göre dünyada açlık ve yetersiz beslenme yüzünden her gün 17 bin, her yıl 6 milyon çocuk hayatını kaybediyor. 900 milyon kişi her sabah açlıktan ölme riskiyle güne başlıyor. Tüm rakamlar ekmeğimizi israf etmememiz gerektiğini net bir şekilde anlatıyor..."**

Utanç verici Durum:

Amerikan Worlwatch Enstitüsü'nün Evcil Hayvanların Çevresel Etkisi Raporu'na göre; bir yılda kedi mamasına 42 milyar dolar harcanırken, aç insanlara 20 milyar dolar harcanması insanlığın düştüğü çukuru gösteriyor. İnsanlar yalnızlıklar içinde kedi-köpeğe sığınırken, zengin ülkelerdeki evsiz insanların sayısı büyük bir tezata işaret ediyor. Dünyada en çok evsiz insanın olduğu ülke ABD'dir. 45 milyon yoksulu olan ülkenin temel sorunu sokakta yaşamak. Sadece New York'ta 22 bin çocuk sokakta yaşamaktadır. ABD'de evsizlere en çok yardımı Türkler yapıyor. Bazı eyaletlerde evsizlere gıda yardımı yapmak suç sayılıyor.

Türkiye ise insani yardımda 189 ülke arasında 4 milyar 347 milyon dolar yardımla birinci sırada bulunurken, dünyanın zengin ülkeleri utanma belasına gıdım gıdım yardımlarda bulunmaktadır. Türkiye'nin gerek ülkesinde misafir ettiği mültecilere yaptığı yardım, gerekse devlet ve sivil toplum kuruluşlarının dünyada yapmış oldukları yardımlar dikkat çekici boyuta ulaşmıştır.

Savaşlar ve iç çatışmalar, kuraklıklar, yağış azlığı, tarım alanlarının azalması önümüzdeki yıllarda dünya çapında gerçekleşmesi muhtemel olan büyük savaşların ayak seslerinin duyulması insanlığın önündeki korkunç kaosu akıl üstü olacağını göstermektedir. İnsanlığın büyük bir kitlesinin açlıkla, susuzlukla, yeterli gıdadan mahrum kalmakla karşılaştığı sarsıcı sıkıntı geçeceğe benzemiyor.

Dünya devletleri bu hususta gerekli adımı atmıyor, sıkıntıyı ortadan kaldıracak çözüm yollarına başvurmuyor. Biraz nutuk, biraz slogan ile işi geçiştirmeye çalışıyorlar.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

"PEMBE RENGİ ÇOK SEVİYORUM!" (2) CİNSEL KİMLİK SAPMASI

Canan Büşra Kara – Temmuz 2016
Hakikat Aylık İslâm Dergisi
s.46

Sorunun kaynağı küçük Metin'in çoğu zaman aile geçimsizliği nedeni ile babasından uzak, bayan ağırlıklı; anne, anneanne ve teyzeler ile bir hayat sürmesiydi. Metin rol model olarak anneyi seçmişti.

Küçük Metin'in kadın giysilerine olan ilgisi üzerine eğitimci onu hikâye terapisine almış, Metin terapideki erkek kahramanı tamamen kadın giysileri ile giydirmişti. Eğitimci Metin'e evde de bu tür şeyleri giymesine izin verildiğini öğrenmesi üzerine Metin'in ailesi ile görüşme talep etmişti. Zira çocukların karakterleri ve cinsel kimlikleri bu yaşlarda oluşmaya başladığı için acil olarak önlem alınması gerekiyordu.

Eğitmenin sabırsızlıkla beklediği an gelmişti. Sabırsızdı çünkü bir erkek çocuğunun pembeyi sevmesi, topuklu ayakkabı giymeyi arzu etmesi gibi şeyler, bir sıkıntının habercisiydi. Bir yerde bir şeyler yanlış veyahut eksik yapılmakta idi. Bunun sebebini bulup ortaya çıkartmak ise ancak Metin'in annesi ve babası ile birebir görüşerek mümkün olacaktı. Bu nedenle de görüşme bir an önce gerçekleşmeliydi. Zira eğitimde her geçen dakika bir zaman kaybı idi. Kan kaybı gibi. Çünkü belki de birçok eğitimcinin fark etmediği veyahut da umursamadığı söylemler davranışa, davranışlar harekete, hareketler karaktere, karakter de kadere dönüşebilirdi. Bu da bir eğitimci için vebal demektir.

Sabırsızlıkla beklenen görüşme başlamış ve bitmişti.

Çıkan sonuç ise şuydu;

Sorunun kaynağı küçük Metin'in çoğu zaman aile geçimsizliği nedeni ile babasından uzak, bayan ağırlıklı; anne, anneanne ve teyzeler ile bir hayat sürmesiydi. Anne anaerik bir mizaca sahip olduğu için Metin rol model olarak annesi seçmişti. Babası ile birlikte olduğu zaman da, baba Metin'in sevgisini ve güvenini kazanmak adına Metin'e yanlış bir hoşgörü sunmuştu. Bu hoşgörü; topuklu ayakkabı giymek gibi ortaya çıkan cinsel kimlik sapmasına işaret eden hareketlere "daha küçük çocuk, bir şey olmaz " gibi cümleler ve düşüncelerle müsamaha göstermekti.

Ayrıca çocuğun yanında babası ile ilgili söylenen olumsuz söylemler, örneğin; "O da hiçbir işe yaramıyor" gibi cümleler, bu kişiliği ve dolayısı ile bu cinsiyeti, Metin'in erkek kimliğini "rol model" olarak benimsemesini güçleştiriyordu.

Unutulmamalıdır ki bu yaş gurubu, silik, güçsüz, güvensiz bir kişiliği benimsemekte güçlük çekerler.

Bu nedenle Metin'in ilk etapta cinsel kimliğinin olgunlaşmasını sağlamak için babasının erkek kimliğini taşıyan bir "rol model" olarak etkin, bir o kadar da olumlu bir şekilde Metin'in hayatına girmesi ve çevre tarafından da "olumlu söylemler" ile bu rol modelin desteklenmesi gerekmektedir. Baba ile bilinçli geçirilen nitelikli zaman dilimi ve çevreden babası hakkında duyduğu olumlu söylemler bu rolü benimsemesine yardımcı olacaktır. Aile içi geçimsizliklerin bitmesi ile analı-babalı büyüyen Metin'de erkek kimliği kök salma yolunda ilerleyecektir.. Anneye düşen görev ise "Anaerik" pozisyonunu geri çekmek ve "aile reisinin baba" olduğunun vurgusunu yapmaktır.

Metin'in topuklu ayakkabı, pembe renge ilgi duyma gibi sevdalarını da anne: "Bu ayakkabıyı bayanlar giyer. Sen benim bu ayakkabıları giymemi istediğin vakit söyle ben senin için giyineyim" diyerek bu hevesi doğru yöne kaydırıp tatmin etmesi fayda sağlayacaktır. Böylece Metin'in kimlik oluşması sürüp gidecek ve ergenlik çağında son biçimini alacaktır. İnşallah.

.....

Aradan zaman geçti. Bir gün Metin'in annesi eğitimci ile karşılaştı. Annenin çantası eğitimcinin dikkatini çekti. Çantanın üzeri değişik şekilli pembe çıkartma (sticker)larla doluydu. Ve sordu Metin'in annesine:

"Hayırdır inşallah bunlar nedir böyle?"

Anne mutluluk içinde: *"Aaa hocam, bunlar Metin'in, 'Al anne, bunlar anne rengi' diyerek bana verdiği hediyeleri"* dedi.

Eğitmen tebessüm ederek belki anneden daha çok mutlu oldu.

Belli ki eğitmenin verdiği yol haritası uygulanmış, "Ağaç yaşken eğilmiş" ve herkes altından kalkamayacağı bir vebalden kurtulmuş oluyordu.

Daha ne olsun?

Hazret-i Allah'a sonsuz şükürler olsun.